

Cát Lan

Ngày Thơ Tình Thơ

Tập 1

Bảo Vy đứng bên gốc phượng già trong sân trường rợp nắng nhìn nhóm bạn Lan , Thảo, Ngọc , Nhu , Hằng đang xô đẩy , lôi kéo nhau , cố chen vào đám đông đang đứng trước bảng thông báo kết quả kỳ thi tốt nghiệp phổ thông trung học . Mặc dù làm bài khá tốt trong kỳ thi , nhưng Vy vẫn thấy hồi hộp , âu lo vô cùng . Và nếu không vì sáng nay các bạn bắt phải đóng bộ chiếc áo dài trắng này , thì có lẽ cô cũng đã chen vào đám đông kia để coi cho được kết quả kỳ thi tốt nghiệp.

– Hù.

Bảo Vy giật mình quay lại . Thì ra là nhỏ HẰNG cận đã đứng cạnh bên cô tự lúc nào . Đẩy nhẹ gọng kiếng , nhỏ hắng giọng , hỏi:

– Mơ mộng gì đó ? Khai báo mau!

Bảo Vy đỏ mặt , gất:

– Mơ mộng gì đâu . Sao, có kết quả chưa?

– Tụi nó chen lấn xô đẩy muốn rút cặp kiếng của ta. Nhỏ Lan bảo: mắt mũi như ta mà chen lấn gì được . Nên thôi, ta đành trở ra đứng với nhỏ vậy.

Ngẩn người nhìn Nhược Hằng với những giọt mồ hôi đang lấm tẩm trên trán

và trên đôi gò má trắng hồng của nhỏ , chiếc áo dài trắng được cột hai vạt lại thành một túm nhỏ bên hông . Một tay thì xách đôi giày cao gót, một tay lại đang lau những giọt mồ hôi . Bảo Vy chợt bật cười:

– Ê! Bộ tính biểu diễn thời trang áo dài “hè” của học sinh , hả nhỏ?

Lời nhắc nhở của Bảo Vy khiến Nhược Hằng sực nhớ. Cô vội vàng lau sạch những giọt mồ hôi , vuốt thẳng hai tà áo , mang lại đôi giày cao . Nhược Hằng hỏi:

– Được chưa VY?

– Tạm tạm.

Đưa tay vuốt lại vạt áo của Nhược Hằng cho bớt nhăn , Bảo Vy trách nhẹ:

– cũng tại mấy nhỏ cả thôi . Hồi sáng ta đã bảo mặc đồ tây cho gọn , vậy mà nhỏ nào cũng đòi mặc áo dài để kỷ niệm ... bây giờ thì thấy chưa?

– Dơ hay rách gì đi , thì bọn mình cũng chỉ còn mặc ngày hôm nay thôi mà Ngẫm nghĩ Nhược Hằng nói đúng , nên Bảo Vy im lặng. Nắm tay cô, Nhược Hằng lắc nhẹ, nói:

Ơ Sao ta run quá , Vy ơi.

Vy cũng vậy chứ có hơn gì Hằng đâu

Nhìn khuôn mặt nghiêm trang của Nhược hằng , Bảo Vy cảm thấy thương thương. Trong nhóm “ngũ long công chúa” này, Bảo Vy và Nhược Hằng chơi thân nhau nhất . Có lẽ là vì cả hai cùng ở cạnh nhà nhà , và Vy là người bạn đầu tiên của hằng khi Hằng đặt chân đến thị xã nhỏ bé này.

Bảo Vy còn nhớ như in buổi chiều hôm đó , khi cô ngồi bó gối trên chiếc xích đu trong vườn nhừ , thì một trái cầu lông chợt bay vút qua mặt . Bảo Vy còn đang ngơ ngác tìm kiếm thì một giọng nói lạnh lạnh bỗng vang lên:

– Ê, nhỏ...

Bảo Vy quay lại thì bắt gặp bên kia hàng rào , một khuôn mặt rám nắng với đôi mắt to tròn và mái tóc cắt ngắn bù xù đang mỉm cười nhincô . Có lẽ hẳn

cũng trạc tuổi Bảo Vy . Đưa cao bàn tay , hấn vẩy và nói:

– Ê! Lượm giùm tôi trái cầu đi

Lượm quả cầu trao lại cho hấn , Bảo Vy định quay lại chỗ ngồi , thì lại nghe hấn bảo:

– Đây! Bạn tên là gì vậy? Gia đình tôi mới dọn về nơi này, bạn sang đây chơi với tôi đi.

Lắc nhẹ đầu , Bảo Vy nói:

– Mẹ tôi cấm không cho chơi với đứa con trai nào khác ngoài anh Kha Trợn mắt , hấn hét:

– Tôi đâu phải con trai , tôi là con gái mà. Tôi tên là Nhược Hằng .

Ngạc nhiên , Bảo Vy hỏi lại:

– Bạn là con gái à? Sao bạn lại cắt tóc giống con trai vậyVuốt mái tóc ngắn xù xì, Nhược Hằng cười , nói:

– - Tại tôi thích tóc ngắn . Nếu bạn không qua nhà tôi chơi được , thì tôi qua bên nhà bạn chơi há

Và chỉ cần đợi cái gạt đầu của Bảo Vy là Nhược Hằng đã nhún mình nhảy qua bờ rào

Trong bộ đồ short thun rộng thùng thình hết như một thằng con trai , Nhược Hằng đưa cho cô một cây vợt và cả hai cùng chơi với nhau. Sau một lúc nhảy nhót thỏa thích , cả hai kéo nhau ngồi trên một chiếc xích đu . Nhược Hằng bỗng hỏi:

– Bây giờ bạn chưa cho tôi biết bạn tên là gì?

– Tôi tên là Bảo Vy

Nhược Hằng cười toe toét , nói:

– Tên bạn đẹp quá, bạn cũng đẹp nữa.

Bảo Vy e thẹn đáp nhỏ:

– Tôi mà đẹp gì . Bạn cũng hay chọc mình giống anh Kha hả?

– Bạn đẹp thì tôi khen đẹp , chứ tôi đâu biết anh Kha là ai đâu mà bắt chước . Mà anh Kha là ai vậy?

– Anh Kha là con bác Sáu đó . Anh và mẹ theo ba lên ở thành phố ở , mới bán nhà cho ba mẹ bạn

Gật gù ra vẻ hiểu biết , Hằng hỏi:

– Ủa! Mà sao mẹ bạn không cho bạn chơi với ai khác ngoài anh Kha vậy?

– Mẹ tôi bảo chơi với mấy đứa con trai khác, nó sẽ ăn hiếp tôi , còn anh Kha thì thương tôi lắm

Siết chặt bàn tay Bảo Vy , Nhược Hằng nói:

– Bạn chơi với tôi đi, tôi sẽ không ăn hiếp bạn đâu

Nhìn vào đôi mắt chân thành của Nhược Hằng , Vy gật đầu .

Quả thật, trong suốt thời gian dài , Nhược Hằng luôn là người che chở cho cô . Tính tình Nhược Hằng phá phách hơn con trai , đánh lộn , thụt bida, đá banh , bơi lội ... Khắp xóm, bọn con trai đều nể. Bởi vậy , khi Bảo Vy chơi thân với Nhược Hằng , mẹ cô rất yên tâm.

– Ê Vy ! Lan, Nhu, Ngọc ra rồi kìa

Tiếng reo của Nhược Hằng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô . Từ đằng xa , nhỏ Lan toe toét cười , đưa hai ngón tay hình chữ V , dấu hiệu chiến thắng, Bảo Vy quay sang ôm chầm lấy Hằng , cả hai cùng nhảy lên mừng rỡ.

– Đâu rồi ! Chúng mình đâu hết rồi.

Giọng Hoàng Lan oang oang và cô bắt đầu đếm một ... hai... ba ... xòe bàn tay của cô ra và thế là bốn bàn tay còn lại đặt vào và siết chặt. Đó là dấu hiệu đoàn kết của nhóm “Ngũ long” . Cả bọn cùng ôm chặt lấy nhau , cười đùa , la hét , huyên náo cả một góc trường

Chờ cho nỗi vui mừng lắng dịu, Bảo Vy mới kéo tay Hoàng Lan , hỏi:

– Bọn này được bao nhiêu điểm vậy ?

Trịnh trọng như một bà giáo già lên bục giảng , Hoàng Lan cất giọng đọc:

- Đoàn Vũ Bảo Vy : số báo danh 0234: 39 điểm
- Trịnh Nhược Hằg số báo danh 0063: 37 điểm
- Đặg Hùynh Giắg Ngợc số báo danh 0167 : 37,5 điểm
- Ngựễg Ngợc Hượg Nhu : số báo danh 0178 :38 điểm
- Trầg Hờang Lan : số báo danh 097: 37 điểm

Hắg giợg , cô tiếg:

- Trờg năm em , thí sinh Đờan Vũ Bảo Vy đậu cao nhất . Đề nghị em Bảo Vy khao một chầu chè để ăg mừng chiến thắg

Cả bợn nhắg lờn reo ho hoan hô ầm ỉ . Vy khờng cờn cách nào khác là gặg đầu đờng ý

Káo tay nhau ra cồg trườg , Hờang Lan đắg Bảo Vy đi trướg , nờg:

- Để ta hướg đắg nhỏ đi tìm hàng quà

Giắg Ngợc cườg , đắg vai Lan:

- Mày là “ thổ địa” ở trườg , nờg nào mà mày khờng biếg
- Vậg mà ta khờng tìm đượg nờg hò hẹn của mi với người ta mới kỳ chứ

Ngợc nhún vai:

- Ta có người yêu thì sức mắg đượg cùg mi lang thang trờg nhữg chiều tan học

Lan cườg khì:

- Chỉ có nhỏ Bảo Vy là sướg nhất thời

Bảo Vy cầu tay Lan, la:

- Nờg bậg nửa thì ta cùp khắu đậu đỏ của mi đắg

Nhỏ Lan nhắg chời chời:

- A! cờn lầu , ta đắg náo nức gắg chét đắg . Mà ta nó đứg chớ có nờg bậg đầu

Và cô bồg đợc to lờn:

“Ta yêu nhỏ.

Ta không dám ngỏ

Ngỏ làm gì

Đề nhỏ không ưa”

Bảo Vy cười trừ , cô biết Lan muốn ám chỉ đến bức thư của một “cây si ”
giấu mặt gửi đến cho cô

Ngọc nói như khẳng định:

– Nhất định là mi giấu bọn ta . Mi đã quen với hấn

Hoàng Lan còn đề thêm vào:

– Đúng rồi . Không quen sao hấn lại dám bảo : “ Như có đạo em buồn ta
phải dỗ”

Mặc cho Bảo Vy cố giải thích , bọn chúng cũng không nghe . Rồi bài vở ôn
thi đã làm bức thư chìm vào quên lãng , và hôm nay Hoàng Lan đã nhắc lại
để trêu chọc cô

Hoàng Lan hướng dẫn cả bọn ghé vào xe bò bía , gọi mười cuốn . Giáng
Ngọc gọi tiếp mười ly đậu đỏ , Hương Nhu gọi tiếp mười đĩa gỏi bò(Nhiều
quá vậy ta. Ăn sao nổi??!)

Nhược Hăng tháo kính cho vào túi xách . Hoàng Lan trêu:

– Ê! Liệu có nhìn rõ bánh lọt với nước dừa không Hăng/

Hăng cậ cười , nheo đôi mắt:

– Tao nhìn rõ lắm , hư nhìn rõ hàm răng thiếu một chiếc của mày

Hoàng Lan kêu lên:

– Hăng cậ “đều ” quá.

Mười ly đậu đỏ không cánh mà bay , mười cuốn bò bía , mười đĩa gỏi bò
cũng trôi nhanh vào bao tử của năm cô con gái. Nhược Hăng kêu lên:

– Trời ơi! Tao no quá, không đi nổi nữa rồi

Kéo Nhược Hăng đứng dậy , Vy nói:

– Mày chạy vòng sân trường chừng năm vòng cho tiêu bớt , rồi trở lại đây

chở tao về nhà

Nhược Hằng ôm bụng nhăn nhó:

– Đồ dã man!

Bảo Vy cãi:

– Ai dã man hơn ai hả? Tụi bây ăn muốn sạch túi của tao đây

Năm đứa con gái, năm giọng cười cùng cất lên rộn rã . Bảo Vy nhìn từng khuôn mặt đám bạn , lòng bỗng thấy thương yêu vô tận tuổi học trò và một thời áo trắng dễ thương.

Sau khi từ giã nhóm bạn , Bảo Vy vội vào nhà . Chẳng cần để ý đến xung quanh , cô ôm chầm lấy mẹ , hí hửng reo to:

– mẹ ơi! Con đậu rồi . Mẹ phải thưởng cho con nha

Cốc nhẹ đầu Bảo Vy , mẹ mắng yêu:

– con khỉ này ! Sao không chào khách?

Lúc bấy giờ , Bảo Vy mới để ý thấy một người đàn bà dáng dấp sang trọng đang ngồi ở ghế salon đối diện . Cúi đầu chào khách . Vy định rút lui ra sau nhà , thì mẹ cô mỉm cười , hỏi:

– Bảo Vy! Con nhớ bác này là ai không?

Lắc nhẹ đầu , Bảo Vy nói:

– Dạ , con không nhớ.

Bật cười , người đàn bà nắm lấy tay Bảo Vy kéo lại ngồi gần . Vuốt nhẹ mái tóc dài của cô , bà bảo:

– Bảo Vy quên bác rồi sao?

Ôi! Nụ cười hiền lành có hai lúm đồng tiền nhỏ xíu bên khóe môi thật quen thuộc . Bảo Vy bật reo to:

– Bác Sáu! Bác Sáu phải không?

Gật nhẹ đầu , bà nói:

– Bảo Vy đâu thể nào quên bác , phải không? Con lớn và xinh đẹp hẳn ra.

Sau khi hỏi thăm Bảo Vy về việc học hành , ngược nhìn mẹ cô , bà tiếp:

– Chị có nhớ không ? Mới ngày nào thằng Kha và con Vy , hai đứa còn nín áo mè nheo nhõng nhẽo , mà bây giờ lớn quá chừng

– Không biết thằng Kha ra sao , chứ còn cô Vy nhà này thì bây giờ vẫn còn như vậy , nhõng nhẽo khỏi chê luôn

Lảng chuyện để khỏi bị mẹ chọc quê , Bảo Vy hỏi bác Sáu:

– Anh Kha đâu rồi bác?

– Kha bận đi làm nên không có về với bác , chắc là vài hôm nữa nó sẽ về đây

Tiếng mẹ trêu:

– Lúc này , con đòi mẹ thưởng phải không ? Mẹ sẽ thưởng cho con một đáng phu quân , chịu không?

– Bảo Vy! Con về làm dâu nhà bác nhé!

Tiếng mẹ và bác Sáu trêu chọc làm Bảo Vy ngượng chín cả người . Mặc cỡ quá , cô chỉ nói được một câu :

– Con còn nhỏ mà

Rồi cô chạy tuốt vào phòng đóng cửa , bỏ lại sau lưng tiếng cười đầy trêu chọc của mẹ và bác Sáu.

Tray bộ đồ ngắn mặc ở nhà , Bảo Vy lăn trên chiếc nệm êm mơ màng . Còn một tháng nữa là đến kỳ thi đại học . Bảo Vy đã đăng ký thi vào đại học Kinh Tế , khoa ngoại ngữ . Hy vọng cô sẽ đạt được kết quả tốt trong kỳ thi này

Say sưa với chiến thắng vừa đạt được , Bảo Vy sung sướng đi vào giấc ngủ lúc nào không hay

Mùi xào nấu thức ăn dưới bếp bay xộc vào mũi đánh thức khứu giác của Bảo Vy cô lăn qua trở lại , cố mở mắt . Liếc nhìn đồng hồ trên tường : năm giờ rưỡi chiều . trời ơi ! Cô đã ngủ một giấc thật dài . Choàng dậy , thay quần áo

, làm vệ sinh cá nhân xong, Bảo Vy mở cửa chạy ùa xuống bếp , gọi vang:

– mẹ ơi! Mẹ nấu gì mà thơm quá?

– Chó con! Ngủ đến giờ này mới chịu dậy đó hả? – Mẹ đang đứng bên bếp quay sáng mắng yêu

Nhìn vào nồi hầm đang sôi sùng sục trên bếp , Bảo Vy hí hửng reo:

– Ôi! Bún bò Huế , thơm quá!

Chạy loì chơi bên mẹ , cô tiếp:

– Chín chưa mẹ , con đói bụng quá?

Múc cho Bảo Vy một tô đầy thịt , mẹ cô nói:

– Nè! Chó con ăn đi.

Nhìn tô thức ăn bốc khói nghi ngút , Bảo Vy thấy thương mẹ vô cùng . Ba mất sớm khi cô tròn ba tuổi, mẹ đã tần tảo sớm hôm giáo dục và nuôi dưỡng Bảo Vy suốt mười mấy năm trời . Gia đình cô tuy không giàu có , nhưng mẹ cô rất lo lắng và cưng chiều cô. Bảo Vy còn nhớ , khoảng hai năm về trước mẹ cô bị bệnh bao tử rất nặng , phải vào nằm bệnh viện . Lúc đó , gia đình Bảo Vy rất khó khăn , cô định sẽ nghỉ học ở nhà giúp mẹ nhưng người nhất định không cho. Sau cùng nhờ tài tháo vát của bà, tất cả mọi việc cũng qua. Vy sung sướng và hãnh diện về mẹ của mình . Không ngăn được niềm cảm xúc dâng tràn , cô ôm chầm lấy mẹ ôm hôn rồi rít:

– Mẹ! Con thương mẹ vô cùng

Cốc nhẹ vào đầu Bảo Vy, mẹ cô nói:

– Thôi cô ơi, tôi biết tài nịnh của cô rồi. Mau ngồi xuống bàn ăn đi , kéo nguội hết.

Xì xụp hút chắt nước lèo béo ngậy , Vy hỏi mẹ:

– Bác Sáu bây giờ trẻ và đẹp quá mẹ hả. Bác ghé nhà mình chơi, sao về gấp vậy mẹ?

– Ai bảo với con là bác tới chơi? Bác ghé để bàn chuyện hôn nhân của con

và Kha đso mà

– Hà ?

Vy đánh rơi cả chiếc muỗng đang cầm trên tay , làm văng nước lèo tung tóe
Trời ơi! Con ăn uống kiểu gì vậy Bảo Vy ? thật không ra người lớn tí nào cả
- Mẹ cô hét

Vội vàng lấy giẻ , cô lau sạch chiếc bàn , Vy nhăn nhó:

– Mẹ trêu con nữa , phải không?

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó sắp khóc của Bảo Vy , mẹ cô cười , bảo:

– Thôi, ăn cho xong đi , rồi mẹ sẽ ới cho mà nghe

Biết có năn nỉ cũng vô ích , cố nén tính tò mò đang trỗi dậy , Bảo Vy cố ăn
cho hết tô bún. Lau dọn chén đĩa xong , Vy phóng thẳng lên ghế , ôm
chòang lấy mẹ mè nheo:

– Mẹ! Chuyện gì vậy ? Nói cho con nghe đi mẹ

– Thì chuyện hôn nhân của con chứ chuyện gì?

Không để ý đến thái độ của Bảo Vy, nghiêm giọng bà tiếp:

– Mẹ định tháng tới sẽ làm đám cưới cho con . Có chồng rồi , thì phải ngoan
ngõan , không được nghịch ngợm nhõng nhẽo như bây giờ nữa nghe

Nhìn khuôn mặt nghiêm trang của mẹ , Vy bật khóc:

– Mẹ hết thương con rồi phải không , sao tự nhiên mẹ lại muốn gả chồng
cho con ? Vả lai, con đâu có thương anh Kha

Nghiêm giọng , bà bảo:

– Không thương người ta , sao lúc trước con nhận lễ vật và gặt đầu ưng
thuận , Bây giờ, con bảo mẹ phải trả lời làm sao với bác Sáu?

Lời mẹ nói khiến bảo Vy chột nớ lại câu chuyện của năm nào . Và rồi quá
khứ như một cuộn phim mờ nhạt lần lượt chiếu qua trong tâm trí cô...

Năm đó , sau sinh nhật của Bảo Vy mấy ngày , vừa đi học về , thì Bảo Vy đã
thấy bác Sáu và anh Kha đang trò chuyện vui vẻ ở phòng khách và trên bàn

là vô số quà bánh . Những gói lớn , gói nhỏ được bọc bằng giấy kiếng trông thật đẹp mắt.

Sau khi chphao hỏi bác Sáu , Vy sà vào ngồi cạnh mẹ, reo to:

– A! Bác Sáu đi thành phố về mang quà về cho con đó, phải không?

Cốc nhẹ đầu Vy, mẹmáng:

– Bảo Vy ! Con lớn rồi mà không bỏ tén tham ăn . Mẹ đánh đòn cho bây giờ.

Bảo Vy le lưỡi , rụt đầu ngồi im thin thít . Nhìn thái độ của Bảo Vy , bác sáu bật cười:

– Bác đi thành phố về có chút quà biếu mẹ và con . Bác sang đây để xin hỏi con cho Kha đó

– Hỏi con? Mà hỏi chuyện gì ? – Bảo Vy ngơ ngác hỏi lại

Bật cười lớn, bác Sáu giảng giải :

– Hỏi con có đồng ý làm vợ của anh Kha hay không?

Liểnnhìn anh chàng đang ngồi cạnh mẹ, khuôn mặtnghiêm trang bừng đỏ khác hẳn khuôn mặt bấy lâu nay cô vẫn gặp

Lúc lắc hai bím tóc, Vy hỏi mẹ:

– làm vợ là gì há mẹ?

Cổ nén tiếng cười , bác Sáu nói:

– Tức là mai một , con sẽ về ở nhà bác , tha hồ mà làm nũng với bác và anh Kha nè, chịu không?

Chuyện gì chứ chuyện đó là Bảo Vy thích lắm. Bác Sáu chỉ có mình anh Kha là con , Vy thường hay qua chơi đùa , giành ã với anh Kha. Bao giờ bác cũng bênh vực cô và la mắng anh Kha . Lúc nhỏ thì Kha thường hay ã hiếp cô, nhưng càng lớn anh càng nhường nhịn cô, có món ngon , vật lạ gì cũng để dành cho Vy . và rồi từ bài thủ công trong lớp , con điều giấy để thả với chúng bạn ... nói chung , tất cả những gì khó khăn , Vy đều gọi anh Kha. Ngẫm nghĩ lại, thấy ở nhà của Kha cũng thích , nhưng mà Vy vẫn thích ở

nhà mẹ hơn . Cô trả lời:

– Thôi, con thích ở nhà với mẹ hơn

Xoa đầu cô , bác sáu hỏi:

– Mà con có thương anh Kha không?

– Thương chứ. Con rất thương anh Kha.

– Vậy tức là con đồng ý rồi đó . Còn chuyện con ở nhà bác hay ở nhà mẹ thì tùy tui con quyết định thôi , bác không ép.

Nhà bác Sáu và nhà cô , hai nhà chung vách với nhau , Vy sẽ kêu anh Kha phá bỏ hàng rào ngoài sân . Thế là hai nhà như một . Nghĩ thế nên Vy gật đầu đồng ý

Chỉ cần Vy đồng ý là bác Sáu vui mừng cho cô đủ thứ quà . Nào là một sọt dây chuyền hình trái tim có chữ “K & V” quấn quýt nhau . Một tấm lắc đeo tay , vài vốc đủ màu , bánh mứt , trái cây đủ loại ...

Ái ngại , mẹ cô nói với bác Sáu :

– Em thấy con Vy còn nhỏ quá , nó không hiểu gì hết chị à . Hay là khoan đợi nó lớn lên một chút rồi tính chuyện đó cũng được chị à

Bà Sáu lắc đầu :

– Em biết đó , gia đình chị sắp dời lên thành phố rồi . Nếu không tính thì biết đến chừng nào. Thôi thì coi như chị có chút quà cho con Vy vậy mà. Sau này nó đồng ý thì tốt , còn nếu không đồng ý thì chị cũng không ép đâu
Chết lưỡi , mẹ cô trầm ngâm thì Vy xen vào:

– Mẹ ơi! Con đồng ý mà , chuyện gì chứ chuyện ấy thì con biết rồi . Hồi đó con với anh Kha chơi chung với nhau hòa ai . Anh Kha làm chồng , con làm vợ nè . Hồi đó , con chơi nhà chòi , nhưng bây giờ mình làm thật , phải không mẹ?

Và chẳng cần để ý đến những khuôn mặt đang ngơ ngác nhìn, Vy nắm lấy tay Kha kéo thẳng ra sau nhà , miệng liếng thoắng :

– Anh Kha! Vào đây em cho anh cái này

Rút trong cặp ra bốn trái bắp to tướng , Vy bảo Kha:

– Anh đem nướng đi, em thay đồ . Lát nữa em cho anh hai trái to

Và chẳng cần đợi sự đồng ý của Kha , cô chạy vội vào trong

Một lát sau , hai đứa đã thót lên hai chiếc võng được mắc song song ở trong khu vườn nhỏ sau nhà . Đang ăn bắp ngon lành , bất gặp đôi mắt của Kha đang nhìn mình chăm chú , Vy hỏi:

– Làm gì mà nhìn em dữ vậy?

– Em dễ thương lắm , em có biết không Vy?

– Nịnh! Định dụ ăn của em hả? Nè! Cho anh luôn một trái nữa nè. Khỏi nịnh mắt công.

Bật cười lớn , anh nói:

– Em còn con nít vừa thôi Vy. Cho em luôn hai trái bắp nữa nè , để em khỏi bảo là anh nịnh

Hí hứng chụp lấy trái bắp của Kha , ngả người ra chiếc võng , Vy nằm nhai bắp ngấm trời mây, mặc cho Kha muốn làm gì thì làm . Ăn hết trái bắp , ngồi dậy , cô vòì vxinh:

– Anh Kha hát bài “” gì đó cho em nghe đi

Kha trợn mắt:

– Đó là bài “ Ngày thơ , tình thơ”, sao em lại gọi là bài “Bắp ngô” ?

Vy cười bẽn lẽn:

– Ồ!Thì bài gì cũng được mà . Anh hát đi anh Kha

Kha nhìn cô mỉm cười . Anh chạy vào trong lấy ra cây đàn và bắt đầu dạo nhạc:

“ Tháng ba ngô kết trái

Một mình ta giận thay

Bắt đèn ruộng ngô đầy

Bỏ về cho biết tay
Ôm về em bỏ ngô
Hai đứa cười khúc khích
Đêm nay ta đốt lò
Nướng ngô vui bằng thích
Lời muốn thốt yêu em
Như than hồng trong miệng
Vắt vả trăm nghìn phen
Vẫn dẫn lòng mai vậy
Mai rồi mai lần nữa
Thoắt chốc mười mấy năm
Bao nhiêu mùa ngô vàng
Bấy nhiêu trời mưa gió
Hôm nay qua đời xưa
Trượt chân bàng hoàng mãi
Ôi! Ngày thơ tình thơ
Mất về đâu tuổi đại
Tháng ba ngô kết trái
Một mình ta ngẩn ngơ
Nghe hạt ngô đầu mùa
Vỡ trong răng nức nở ...”
Giọng chàng trầm ấm ngân nga điệp khúc:
“Ôi! Ngày thơ tình thơ
Mất về đâu tuổi đại”

Vang lên len nhẹ vào tim cô một nỗi buồn thơ đại, một niềm nuối tiếc ngẩn
ngơ . Bỗng dung Vy thấy thương vô cùng chàng trai si tình đến ngẩn ngơ
đó.

Chiếc vong lay động , một cánh tay choàng qua ôm lấy bờ vai Vy. Giật mình quay lại , thì ra Kha đã đến ngồi bên cạnh . Cô la hoảng:

– Đứt vông bây giờ. Anh Kha xuống đi!

– Không sao đâu . Anh với em chưa được 100 ký mà.

– Nhưng mà...

– Không nhưng nhị gì hết . Em im lặng nghe anh nói , được không? –

Nghiêm giọng , Kha bảo.

Bảo Vy định cãi lại : “Ỗ lớn định ăn hiếp con nít” nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm trang của anh , cô đành lặng yên .

– Bảo Vy ne! Anh biết mình đã khuấy động tâm hồn thơ ngây trong trắng của em, nhưng anh đã không dẫn được lòng mình . Anh không muốn mình trở thành anh chàng si tình đến ngẩn ngơ trong bài hát đó . Anh không thể chờ em lớn lên được. Hãy hiểu co anh nhé, Bảo Vy.

“ Anh chàng này hôm nay chắc khùng rồi. Hiểu,mà hiểu cái gì chứ?” Bảo Vy lăm bằm trong miệng

– Em nói cái gì đó Bảo Vy?

Vy chồm biến:

– Em đâu có nói cái gì đâu ?

Nâng cằm Vy lên , nhìn sâ vào đôi mắt cô , anh hỏi:

– Em có thương anh không, hả Bảo Vy?

– Thương chứ!- Bảo Vy gật đầu lia lịa.

– Thế em có hiểu vợ chồng là như thế nào không?

Gật mạnh đầu , Bảo Vy khẳng định :

– Chuyện đó thì em biết từ khuya ... Là tụi mình cùng ở chung nhà , em nấu cơm cho anh ăn nè, dỗ cho con ngủ nè , rồi hai đứa mình giả bộ gây lộn nè....

– Trời ơi! Cái gì mà có giả bộ gây lộn nữa hả Vy ? – Anh chàng hốt hoảng

kêu lên.

– Thì giống như mình chơi chòi vậy chứ gì?

– Thì giống như mình chơi chòi vậy chứ gì? Bữa đó anh lấy cây quơ sập cái chòi , rồi lúc đó em khóc . Anh bảo em giả vờ gây lộn cho vui, anh nhớ không?

“Nói có sách mách có trứng”, Vy lôi Kha đến cuối vườn , chỉ vào cái chòi lợp bằng lá dừa xiêu vẹo , ngả nghiêng hết một góc và nói:

– Hôm nào anh sửa lại cho em đi. Anh không chơi thì em chơi với đứa khác Kha vò đầu , bứt tóc nhìn cô như thể nhìn một vật thể lạ . Cuối cùng anh nói:

– Anh không thể giảng giải cho em hiểu được vợ chồng là thế nào. Đến một lúc nào đó thì em sẽ hiểu , nhưng anh muốn em hứa với anh một việc . Nhận lời làm vợ anh , tức là em không được thân thiện với bất kỳ người con trai nào khác ngoài anh

Và Vy gật đầu đồng ý ngay

Vài tháng sau , gia đình anh đã từ già gia đình cô để lên thành phố sinh sống . Lúc đầu Vy khóc suốt mướt và buồn bã không nguôi , nhưng từ khi cô gặp Nhược Hằng , cô bạn gái đó đã cuốn hút Vy vào những ngày thánh rong chơi , nghịch phá. Thế là Vy không còn nhớ đến anh . Thật ra thì lúc đầu Vy và anh vẫn còn liên lạc bằng thư từ chonhau. Nhưng sau đó , Vy được tin anh sắp sửa đi du học ở nước ngoài , và từ đó cô và Kha bất tin nhau Câu chuyện hôn nhân của Vy và anh những tưởng như là một kỷ niệm đẹp trong vô vàn những kỷ niệm đẹp thuở ấu thơ , nào ngờ đâu hôm nay mẹ cô nhắc lại . Nó lại như một định mệnh cột chặt vào cuộc đời cô...

Ooo

Không. Con nhất định không bằng lòng . Con còn phải đi thi đại học mà mẹ ơi.

Mặc cho Bảo Vy khóc lóc , năn nỉ , giận hờn ... đủ các trò mà cô có thể nghĩ

ra, mẹ cô vẫn không hề thay đổi ý định

Chưa bao giờ Bảo Vy cảm thấy thất vọng như bây giờ. Cuộn mình trong chiếc chăn nhỏ trên giường, Vy khóc nức nở. Cô nghĩ kỳ thi đại học sắp tới, những khuôn mặt thân quen của lũ bạn, lời hẹn hò ăn mừng kết quả thi đại học... tất cả sẽ xa xôi, sẽ quá tầm tay với của Vy

Cộc... cộc... cộc...

Có tiếng gõ cửa phòng, Bảo Vy lặng yên không muốn mở.

– Bảo Vy! Bảo Vy! Mở cửa cho dì đi con

Tiếng của dì Hạnh gọi nhỏ. Dì Hạnh là chị của mẹ cô. Dì lấy chồng ở xa, mấy hôm trước mẹ cô đánh điện gọi dì vào để phụ giúp mẹ sắp xếp một số công việc

– Bảo Vy! Dì biết là con còn thức mà. Mở cửa cho dì đi con

Không thể lặng im được mãi, Vy đành chòang dậy, mở cửa cho dì Hạnh

Bước vào khép nhẹ cửa lại, dì Hạnh nghiêm giọng:

– Vy à! Dì khuyên con nên nghe lời mẹ, chấp nhận cuộc hôn nhân này đi cho mẹ con được vui lòng

Giọng uất nghẹn, bà tiếp:

– Vì có thể mẹ con sẽ không bao giờ còn lo lắng cho con được nữa.

– Tại sao mẹ con lại không thể lo lắng cho con? – Bảo Vy thẳng thốt hỏi lại
Bật khóc nức nở, dì Hạnh kể lể:

– mẹ bắt dì phải giấu không cho con biết. Nhưng thấy con buồn bỏ cả ăn, mẹ con thì cũng rất đau khổ, nên dì buộc lòng phải cho con biết. Mẹ con bị ung thư rất nặng. Ba năm về trước, mẹ con đã phát hiện ra mình mắc bệnh, nên mới bằng lòng gả con cho thằng Kha. Vừa rồi, bác sĩ bảo mẹ con chỉ sống được vài tháng nữa thôi nên mấy hôm trước, mẹ con đã đánh điện mời chị Sáu xuống đây để bàn chuyện hôn nhân

Cố nén giọng nghẹn ngào, dì tiếp:

– Mẹ con muốn con yên bề gia thất trước khi mình nhắm mắt xuôi tay
Trời ơi! Bảo Vy thảng thốt kêu lên và bỗng cảm thấy như mình đang chơi
vơi như đang trôi tuột xuống một hố thẳm đen ngòm . Một sự thật quá bất
ngờ và đau đớn khiến Bảo Vy không thể tin được trước những lời vừa nghe
nơi dì Hạnh

– Không con không tin . Không thể nào như vậy được . mẹ con rất khỏe
mạnh , mẹ con không thể nào chết bỏ con lại được . mẹ thường nói: con là
tất cả của mẹ mà . Không thể nào mẹ con bỏ con mà đi như thế được
Bảo Vy la hoảng lên và khóc nức nở . Ôm chặt lấy cô , dì Hạnh vỗ về:

– Bình tĩnh nào , Bảo Vy . Bình tĩnh đi con . Dì biết hiện giờ con đang rất
đau khổ . Dì cũng chẳng hơn gì con ... nhưng tất cả đều là sự thật . Cúng ta
không thể nào chối cãi được . Điều trước mắt là chúng ta phải làm sao cho
mẹ con được hưởng những ngày còn lại thật vui vẻ hạnh phúc. Con khóc
mãi cũng chẳng giải quyết được gì đâu. Chi bằng con hãy cố gắng bình tĩnh
lại, vui vẻ chấp nhận cuộc hôn nhân này để mẹ con được an lòng

Lau sạch những giọt nước mắt trên má cô, bà tiếp:

– Nào! Bây giờ con hãy vui lên . Đừng để mẹ con biết là dì đã cho con biết
chuyện này , mẹ con sẽ không yên lòng đây . Hứa với dì đi Vy

– Dạ ... con hứa.- Vy nói, giọng nghẹn ngào , tức tưởi . Cố lau sạch dòng
nước mắt đang trào ra

Kéo tay cô dậy, dì Hạnh bao:

– Bây giờ thì con theo dì ra gặp mẹ đi

Vùi dập những giọt nước mắt , Vy theo chân dì Hạnh ra gặp mẹ . Ở đó Vy
bắt gặp hình ảnh mẹ cô trong dáng vẻ tư lự đầy phiền muộn . Nỗi xúc động
tràn ngập trong tim cô, vì Vy biết chính cô là nỗi ưu tư phiền muộn của mẹ
Giọng Vy đầy hối hận:

– Mẹ ơi!

Quay sang nhìn Vy , bà mắng yêu :

– Đói rồi đó hả chó con ? Sao không giởnhin tiếp nữa đi?

Vy nũng nịu nói:

– mẹ nấu thức ăn ngon quá. Ngu sao lại chịu nhịn hoài . Vả lại, dì Hạnh nói gia đình chồng chấp nhận cho con đi học tiếp nên con mới chịu thua đó

Mẹ cô vui mừng hỏi lại :

– Vậy là con bằng lòng , phải không?

Cúi mặt , Vy gật nhẹ

Giọng hồ hởi, mẹ cô tiếp:

– Vậy chủ nhật này , gia đình bác Sáu xuống đây bàn chuyện đám cưới .

Con lo sửa soạn phụ dì Hạch tiếp rước người ta cho chu đáo nhen Bảo Vy

Vy dạ nhỏ rồi nhào vào lòng mẹ cố giấu những giọt nước mắt sắp trào ra

Vuốt nhẹ mái tóc Vy, mẹ cô âu yếm dặn dò:

– Vy nè! Mai một có chồng rồi phải ngoan nhen , đừng có ương bướng , ỷ lại như ở nhà với mẹ. Phải tập làm người lớn , đừng nhõng nhẽo , mè nheo coi chừng chồng con không thích . Nghe mẹ nói không hả Vy?

– Dạ...- Vy trả lời , giọng đầy nước mắt

Đẩy khuôn mặt cô lên , mẹ cau mày hỏi:

– Sao con khóc vậy Vy Vy chối biến:

– - Dạ, tại con buồn vì sắp phải xa mẹ .

Thở dài , giọng mẹ xa vắng:

– Trước sau gì thì mẹ cũng phải lìa xa con thôi , vì mẹ không thể sống đời với con được .

Bảo Vy giấy này:

– không, mẹ sống hoài với con , tới chừng nào có cháu ngoại cháu cố mới thôi

Lắc đầu nhìn Vy vẻ bất lực , mẹ cô tiếp:

– Con phải chấp nhận định luật sinh tử của tạo hóa. Rồi có một ngày , mẹ sẽ phải xa con. Con phải đối diện với thực tế.

Quả thật , suốt mấy ngày sau đó , Bảo Vy đã phải đối diện với thực tế là căn bệnh của mẹ cô không thể nào chữa khỏi

Khóc ló c chán chê , Vy lại kéo lũ bạn lại nhà đùa giỡn , nấu ăn bày biện lung tung . chọc mẹ cười nhắc nể , rồi sau đó cô lại ôm gối khóc thầm , trách than cho số phận.

Sáng chủ nhật đến , mẹ đã gọi Vy dậy sớm để chuẩn bị đón tiếp đàn trai.

Tám giờ sáng , Hoàng Lan , Nhược Hằng , Nhu , Giáng Ngọc đã có mặt đông đủ tại phòng của cô . Chúng nó xúm lại , đứa thì chải tóc , đứa thì trang điểm ... làm không khí trong phòng rộn cả lên.

Vy ngồi im như pho tượng , mặc cho bọn chúng muốn làm gì thì làm . Đầu óc cô miên man suy nghĩ , lòng cô tràn ngập nỗi buồn lo vô hạn . Ba năm xa cách , Vĩnh Kha bây giờ thật xa lạ đối với cô . Nghĩ ngợi mãi , Vy cũng không thể hình dung được cô phải làm gì khi gặp lại Kha. Chẳng lẽ lại đi trách móc , giận hờn vì anh đã tạo ra hoàn cảnh như ngày hôm nay hay là lại vui tươi , mừng rỡ khi gặp lại người bạn cũ thưở ấu thơ ? Còn bản thân anh có thật sự yêu thương cô để chấp nhận cuộc hôn nhân này không?

Hay lại vì hoàn cảnh bắt buộc hoặc do cảm thông cho số phận cô út của cô ? Đầu óc Vy thật sự rối rắm với những suy tư

Ha ... ha... ha... tiếng cười giòn giã của Nhược Hằng kéo Vy trở về thực tại . Nhỏ Hoàng Lan đang rượt nhỏ Nhược Hằng chạy quanh căn phòng với sự hưởng ứng của Giáng Ngọc và Hương Nhu . Bọn chúng la hét âm ỉ . Nhìn lũ bạn đùa giỡn , Vy thêm vô cùng sự vô tư hồn nhiên mà cô sắp đánh mất.

Tự nhiên cô cảm thấy giận Kha vô cùng

– Tại sao anh lại có thể tin vào lời hứa của một con bé khờ khạo chưa hiểu biết chuyện hôn nhân làm gì?

– Tại sao anh không thể cưới một cô vợ nào khác ở thành phố , để cô có thể sống yên lành với mẹ trong khoảng thời gian cuối cùng của người

Tại sao? Tại sao? Và tại sao? Những câu hỏi được đặt ra, nhưng không ai có thể giải thích cho cô hiểu . Vy chỉ có thể tự an ủi bản thân mình là: Nếu không là Kha thì chắc cũng là một người con trai khác . Thôi thôi hãy bằng lòng chấp nhận định số

– Trời ơi! Đàng trai sắp đến rồi mà còn đùa giỡn được à? Mau trang điểm sửa soạn lên

Tiếng di Hạnh hét lên làm cả bọn sợ hãi . Kéo đến quanh cô , cả bọn bắt đầu ngắm nghía “công trình” của mình . Lúc thì bắt xoay bên này, lúc thì bắt cô xoay bên kia, hình như cô đã trở thành con rối trong tay chúng

Đẩy mạnh Vy đến chiếc gương lớn , Nhược Hằng bảo:

– Cho mày xem! Đẹp hết sảy

Một cô bé lạ lẫm đang xuất hiện trước mắt Vy . Trong booj áo dài màu hồng với mái tóc dài xõa tung , trông cô bé thật dịu dàng e ấp

– Sao đẹp không?

Tiếng nhỏ Lan hỏi nhỏ . Không vội trả lời , Vy quay sang ngắm nghía bọn chúng. Cả bốn đứa cũng một màu hồng , trông thật hùy mị đoan trang và cũng thật dễ thương . Không nén được nỗi ngạc nhiên , Vy kêu lên:

– Ôi! Tất cả đều màu hồng

Ra vẻ bí mật , Nhược Hằng bật cười:

– Bí mật! Chút nữa mày sẽ rõ

Cả bọn kéo nhau xuống nhà , chúng nó to nhỏ gì với mẹ cô không biết , chỉ thấy mẹ bật cười gật đầu

Sau màn lễ nghi trên phòng khách , mẹ kêu cô ra chào thì Nhược Hằng , kế đến là Hoàng Lan nắm lấy tay Vy , sau lưng là Hương Nhu và Giáng Ngọc . Cả bọn bước ra phòng khách sắp thành một hàng dài . Vy thật sự ngạc nhiên

vô cùng với sự sắp đặt này . Nhìn những ánh mắt ngỗ ngàng của bên đảng trai , cô muốn bật cười . Có lẽ họ cho rằng : Mẹ cô gả một lúc năm cô con gái . Mẹ cô tươi cười , giải thích với bác Sáu:

– Đây lấy kiến của bạn con Vy . CHÚNG nó muốn thử tài cháu Kha , xem ba năm xa cách có còn nhận ra Bảo Vy không?

Vy cảm thấy hình như bác Sáu hơi bối rối . Bác phân bua:

– Bảo Vy lớn và xinh đẹp hẳn ra.E rằng Vĩnh Kha sẽ không nhận ra được là ai

Không khí im lặng bao trùm lên cả nhóm, chợt Nhược Hằng xin phép nói:

– Thưa bác ,cháu nghĩ rằng : những người yêu nhau , trái tim sẽ mách bảo rai tim . Nhất định anh Kha sẽ tìm ra BảoVy là ai trong bọn cháu

Lúc bấy giờ ,c hàng trai ngồi cạnh bác Sáu mới đứng dậy . vồ nhẹ vai bác Sáu như thăm bảo: “Hãy yên tâm ” rồi tiến bước lại gần năm cô gái . Tiếng Hoàng Lan rừ rì bên tai cô:

– - Hãy làm như vẻ không biết , cứ tự nhiên quan sát anh ta

Vy nhìn chàng trai đối diện . Dáng người cao to trong bộ veston màu sậm . Một khuôn mặt đàn ông rắn rỏi , cương nghị , thật xa lạ với một Vĩnh Kha ngày nào.

Ngày đó , Vĩnh Kha cao gầy , trắng trẻo như con gái , thường bị cô gọi đùa là “ Bạch diện thư sinh “. Ngoại trừ chiếc mũi cao thẳng tắp và chiếc cằm vuông cương nghị ra. Vĩnh Kha bây giờ thật xa lạ đối với cô . Nếu cho cô chọn , chắc cô sẽ chọn lầm mất thôi.

Chàng trai đứng yên quan sát cả năm người . Trước hết , anh bước tới đối diện với Nhược Hằng rồi đến Lan , rồi đến cô . dường như cô đang nghe tiếng thở gấp của các bạn . Tim cô hình như đập lối mất một nhịp . Cố giữ bình tĩnh . Vy ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh , mong tìm gặp một nét thân quen . Ánh mắt sáng rực nhưng xa lạ đang chiếu thẳng vào cô . Cô đứng yên

cho anh ta quan sát . Nhưng không, anh tiếp bước đến Hương Nhu , Giáng Ngọc rồi đứng hẳn ra ngoài quan sát . Cả bọn cùng im lặng nhìn nhau ngỡ ngác . Ba năm xa cách , chẳng lẽ cô đã thay đổi đến độ anh không nhận ra. Vy nhìn thấy sự thất vọng của các bạn . hưng thật bất ngờ , Kha bước đến nắm lấy tay cô , kéo cô ra khỏi lũ bạn , đồng dục ảo:

– Đây là Bảo Vy

– Hoan hô ! - Các bạn cô reohò ầm ĩ

Nhược Hằng bước đến bên anh , giọng hồ hởi:

– Tôi biết anhnhấtđịnh sẽ nhận ra nó. Ngày trước , tôi thường nghe nó nhắc đến tên anh , xin chào

Vy lần lượt giới thiệu các bạn cô cho anh biết . Sau đó , bọn chúng lần lượt rút lui , nhường không khí trang nghiêm cho buổi lễ.

Rút nhẹ bàn tay lại , tự nhiên Vy cảm thấy rụt rè ,lo sợ khi đứng cạnh anh chàng xa lạ này. Ánh mắt cô thoáng bắt gặp nét giễu cợt trong mắt anh ta . Vy kêu thầm:” Vy ơi! Bản tánh ngổ ngáo , nghịch ngợm của mi đâu mất rồi ? Chẳng lẽ nó đã hteo lũ bạn cô đi vào nhà rồi sao ? Tại sao mi phải dè , lo sợ trước mặt anh ta? Tuy mặt mũi anh ta hơi xa lạ , nhưng anh ta vẫn là Vĩnh Kha từng yêu thương , chiều chuộng mi từ ngày còn bé . Hãy bình tĩnh, Vy ơi”

Một cánh tay ôm chòang qua vòng eo cô, một giọng nói trầm ấm vang lên;

– Chúng ta lạic hào ba mẹ nhé!

Quay lại nhìn , Vy bắt gặp ánh mắt của mọi người đang hướng về mình .

Sực tỉnh , theo sự hướng dẫn của Kha, Vy ra mắt bà con hai họ . Sau phần lễ nghi trang nghiêm , mẹ cô bảo:

– Vy! Con đưa anh Kha ra vườn chơi đi.

Vy ngược mắt nhìn Kha , hơi e dè , chờ đợi. Tự nhiên , Kha nhìn cô bật cười , nói:

– làm mặt nạ với anh hả bé? Anh làm gphi đến nỗi em phải sợ và e dè đến thế?

Bị nói trúng tim đen , Vy dẫu môi trả lời:

– Ai bảo với anh là em sợ ? tại người ta hơi lạ 1 chút

Kha nhìn cô cười không nói . Anh lảng sang chuyện khác :

– Ra vườn ngô nào vậy bé?

Vy tròn mắt nhìn Kha đầy vẻ ngạc nhiên :

– Anh quên cả lối ra , vào nhà của em?

Lúng túng , Kha nhìn cô, bật cquophi xí xóa:

– Nhưng anh vẫn nhận ra được em pjải không nào?

Ngúyt Kha một cái khá dài , Vy múoi bước đi chậm chậm đi bên Kha trong khu vườn mát rượi , Vy vẫn còn thấy ngượng ngùng , khó nói nên lời. Ba năm xa cách , thời gian không phải là ngắn nhưng cũng không phải quá dài để cô có thể quên hết những kỷ niệm êm đềm của tuổi thơ . Nhưng với một “Vĩnh Kha” chẳng chặc như hiện tại, Vy không thể kéo tay anh vôi vĩnh , nũng nịu hoặc trò chuyện thân mật như ngày xưa. Liếc nhìn sang bên cạnh , Vy bắt gặp ánh mắt Kha đang nhìn cô chăm chú . Vừa tò mò , vừa thoáng giễu cợt . Bất chợt, Kha nắm lấy bàn tay cô kéo mạnh . Mắt thẳng băng , cô loạng choạng ngã nhào vào lòng anh . Đón Vy trong vòng tay , Kha nâng khuôn mặt cô lên , nhìn sâu vào đôi mắt co , anh cười bảo:

– Làm mặt nạ với anh bao nhiêu đó đủ rồi bé ạ. Em nhìn xem , anh vẫn là anh Vĩnh Kha của ngày nao

Vy đứng yên trong vòng tay anh không nói được một lời nào . Ánh mắt cô thoáng bắt gặp ánh mắt đầy yêu thương , trìu mến của anh , tim cô lại đập vang lên những nhịp đập rộn rã . Vy không biết đó có phải là do cô cảm nhận được tình yêu của anh , hay đây là bởi lần đầu tiên cô đứng trong vòng tay của một người khác phái

Thoáng nhận ra nét run rẩy của cô, Kha bật cười búng nhẹ chiếc mũi cô:

– Đừng lo cô bé . Làm vợ anh dễ lắm . Anh sẽ không bao giờ ăn hiếp bé.

Nhìn nụ cười thật quen thuộc , tự nhiên Vy cảm thấy dạn dĩ hẳn lên . Đây mạnh anh ra , cô đáp trả:

– Khôngdám đâu . Em ăn hiếp anh thì có , chứ đừng có mơ mà anh ăn hiếp được em

– Vậy là em công nhận rồi há. Hồi bé, em thường hay lấn lướt anh

Tự hào, Vy gật đầu . Vuốt nhẹ chóp mũi cô , anh tiếp:

– Vậy thì kể từ bây giờ ,a nh sẽ lấy lại quyền lợi của một đấng nam nhi Vy thắc mắc:

– Vậy nghĩa là sao?

– Nghĩa là anh sẽ ăn hiếp lại em

– Anh dám không? – Vy hùng hổ đáp trả

Kha nhìn cô bật cười:

– Dĩ nhiên là không dám rồi

Họ cùng cười rộn rã với nhau . Tự nhiên Vy cảm thấy anh thân quen như mấy năm về trước . Kéo tay anh lại chiếc xích đu nhỏ ở góc vườn , Vy hỏi thăm về những năm tháng Kha và cô đã xa cách nhau . Giọng trầm trầm, anh nói:

– Cuộc sống của anh đơn giản thôi . Ngày đó anh theo ba mẹ lên thành phố.Sau đó ba đưa anh đi du học ở Úc . Anh vừa trở về nước hồi đầu năm . Hiện tại anh đang phụ việc cho ba anh . Còn bé, ba năm xa anh , bé làm gphi?

Ngước mắt nhìn anh , Vy tinh nghịch đáp:

– Cuộc sống của em cũng không có gì phức tạp cả. Sau ngày chúng mình chia tay , em bắt đầu vào học lớp mười . Năm sau lên lớp 11 . Năm sau nữa lên lớp 12 và hiện tại chuẩn bị thi đại học

Trợn mắt nhìn cô , Kha kêu lên:

– Kể chuyện gì mà kỳ vậy bé?

– Sao mà kỳ- Vy nghênh nghênh mặt iếp- Thì kể giống anh đó. Cũng có nhập đề , thân bài , kết luận đầy đủ.

Nựng má cô , anh nói :

– Em thật nghịch quá, Vy ạ.!

Hất tay anh xuống , Vy nói:

– Nè bạn! Nãy giờ không nói , bạn làm tới hả. Nào là chòang vai, nhéo mũi , nựng má ... Không được , em méc mẹ cho xem

Bật cười xòa , Kha nói:

– Em thật lắt léo con , không khác ngày xưa tí nào

Vy trêu:

– Không khác ngày xưa , vậy mà hồi nãy, có người sút tìm không ra

– Anh nói giồng là giồng tính tình kia . Chứ về mặt thể chất thì dĩ nhiên là phải khác chứ. Vậy theobé , anh có khác lắm không?

Nghiêng đầu quan sát anh , Vy gật gù nói:

– Anh lạ thật! Em nhớ ngày xưa anh cao gầy , trắng trẻo . Còn bây giờ lại cao lớn , vạm vỡ quá. Nếu mà anh không cười , chắc em không thể nhận ra

– Bé cũng vậy , Lớn rồi xinh đẹp hẳn ra . Nếu lúc nãy không nhờ sợi dây chuyền thì chắc anh cũng chịu thua

Nhắm nhìn sợi dây chuyền có khắc chữ “”

K & V quần quýt nhau. Vy bật cười. Thì ra chính nó là thủ phạm chỉ rõ cô

Nắm lấy tay anh , Vy thân thiện kéo anh ra sau vườn , thăm lại những kỷ niệm ấu thơ . Chỉ tay vphao cây sầu riêng , cô nói:

– Đây là cây sầu riêng mà ngày xưa anh và em cùng trồng , giờ nó đã lớn được chừng này rồi đấy . Còn chỗ này ngày xưa là cái giếng , bây giờ mẹ đã lấp lại rồi

Đang nói, chợt Vy ngưng ngang khi nhìn thấy Kha đang ngơ ngẩn ngăm nhìn xung quanh . Cô bật cười , hỏi:

– Anh cảm thấy lạ lắm hả?

Quay lại nhìn Vy ,anh lấp lửng:

– Anh cảm thấy mọi vật khác xưa lúc xưa.

Kéo tay cô, anh tiếp:

– Thôi, chúng mình vào nhà đi , kéo ba mẹ trông.

Vy bất giác đỏ mặt khi nghe từ “chúng mình ” và “ ba mẹ” của Kha. Cô hiểu được phần nào sự gắn bó , thân thiện của cô và Kha trong những ngày sắp đến. Khẽ kéo anh lại, cô ngần ngại:

– Em muốn nói chuyện này với anh ?

– Chuyện gì thế bé? – Nâng khuôn mặt cô lên , nhìn sâu vào đôi mắt Vy ,anh khẽ hỏi.

Cô cảm nhận được tia mắt ấm áp, chân tình của anh . Vy khẽ khàng tâm sự về bệnh tình của mẹ và tỏ rõ ước vọng của cô là sống bên mẹ vào những ngày cuối cùng của người .. Và không nén được nỗi đau buồn , cô bật khóc tức tưởi.

Ôm chòng cô vào lòng ,anh âu yếm vỗ về:

– Nín đi bé, nín đi! Nghe anh nói nè . chuyện này anh đã nghe mẹ anh nói .

Gia đình anh đã mời một bác sĩ giỏi nhất về căn bệnh này về điều trị cho mẹ .

Hy vọng với sự tiến bộ của y học , bệnh của mẹ sẽ khỏi.

Trầm ngâm một lúc , anh tiếp:

– Riêng em đừng lo buồn gì cả vì đám cưới xong ,anh sẽ đưa em về ở với mẹ . Một tuần ,anh sẽ về thăm em 1 lần, chịu không?

Ôm chằm lấy anh , Vy kêu lên mừng rỡ . Mọi gánh nặng , âu lo hình như đã được san sẻ , cô cảm thấy nhẹ nhõm . Chùi sạch những giọt nước mắt , cô mỉm cười rạng rỡ với anh.

Nhìn cô âu yếm , anh nói:

– Em cười đẹp lắm ! Đây là nụ cười đẹp nhất từ ssng đến giờ anh mới nhận được.

Từ từ cúi xuống , đôi môi Kha như vờn nhẹ trên khuôn mặt cô. Mọi giác quan hình như đã tê liệt cả, cô muốn vũng vầy , muốn thoát ra nhưng không theer cử động nổi.

– Á! Tôi không thấy gì hết nghen

Vùng thoát ra khỏi vòng tay Kha , quay lại, cô thấy Nhược Hằng đang lấy tay che kín đôi mắt , Vy đỏ bừng cả mặt

– Xong chưa ? Tôi mở mắt ra à nghen – Nhược Hằng la lớn.

Mắc cỡ Vy chạy lại , gắt nhẹ:

– Cái con khỉ này ! Cái gì mà xong với chưa?

– Thì ...

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn của Vy , Hằng trêu chọc:

– Ê! Tụi bây ra co ,có người yêu có khác , Mới buổi sáng ủ rũ như gà mắc mưa mà bây giờ thì đã tươi như đóa hoa mới nở . Thôi , tao cũng bắt chước kiếm một ông chồng , cho cuộc đời trẻ lại

Cả nhóm bạn hưởng ứng cười ồ lên

Đỏ mặt vì mắc cỡ , Vy rượt Hằng chạy vòng vòng khắp cả khu vườn trong tiếng cười ầm ĩ của các bạn

Mệt quá, Vy đứng lại thở dốc . Mắccác bạn đứng nhìn trêu chọc ,Vy liếc nhìn Kha.. Anh đang đứng bên gốc cây gần đó nhìn cả nhóm đùa giỡn với đôi mắt bao dung ấm áp. Vy hiểu rằng :” Từ nay , cô đã có một bến đỗ bình yên trong đời”.

Buổi trưa thanh vắng và yên tĩnh , Vy vắt vẻo trên chiếc võng sau vườn , đưa mắt ngó lên trời . Những cánh nhạn đong giódưa trong gió lay lắt bóng nắng . Khung cảnh thật tuyệt vời , dễ đưa người vào giấc ngủ say sưa , nhưng với

Vy thì ngược lại . Cố nhắm mắt lại dễ giấc ngủ , nhưng Vy không thể nào ngủ được vì lời của vị bác sĩ còn văng vẳng bên tai:

– Xin lỗi cô ,. Bệnh tình của mẹ cô đã ở thời kỳ nặng nhất , người có thể ra đi bất kỳ lúc nào . Tôi thành thật xin lỗi vì đã không giúp được gì cho cô . Lúc đó, nhìn vào đôi mắt đầy vẻ thống khổ tuyệt vọng của Vy , mẹ cô hiểu ra quỳnh cô đã biết tất cả . Người ôn tồn bảo cô:

– Đừng buồn Vy ạ. Bệnh của mẹ đã bước sang giai đoạn cuối cùng rồi . trong những ngày sa cuối của cuộc đời , mẹ mong rằng nếu con có thương mẹ , thì hãy để mẹ lo lắng cho con được chu toàn như những người mẹ khác . Những ngày sau đó , đêm đêm Vy ôm gối chạy sang phòng mẹ , Vy muốn giữ lại thật nhiều những ngày tháng có mẹ , có cô.

Như hiểu rõ lòng Vy , mẹ cô thường ôm cô vào lòng vuốt ve và bảo:

– Bảo Vy! Con phải đương đầu với sự thật. Con người trốn tránh thực tế thì không thể giải quyết được vấn đề gì cả . “ Tre già thì măng mọc “ đó là quy luật của cuộc đời . Rồi một ngày không lâu nữa, mẹ sẽ phải xa con , nhưng mẹ rất an lòng khi thấy con có một gia đình hạnh phúc

Nghiêm giọng , bà trách nhẹ:

– Tương lai và cuộc đời con sau này sẽ phụ thuộc vào người chồng . con không thể nào chỉ ngồi ủ rũ than khóc mãi như vậy được . Con nên tươi vui lên chung gánh vác với Vĩnh Kha lo chuyện hôn nhân sắp tới . Có như vậy , mẹ mới an lòng là con của mẹ đã thực sự trưởng thành

Quả thật từ nửa tháng nay , Kha tất bật chạy lên chạy xuống giữa hai nueri , mệt phờ cả người . Anh ấy lo lắng đủ mọi chuyện , còn Vy chỉ biết khóc lóc cuống quýt làm cứng chân mẹ.

Và để mẹ được vui lòng , Vy đã gắng gượng tươi tỉnh lên , chuẩn bị cho ngày hôn lễ sắp tới

Ngày tiếp ngày trôi qua thật nhanh , ngày mai đã là ngày hôn lễ của cô . Giờ

đây ngồi trên chiếc võng thân quen , Vy muốn ghi lại thật nhiều những kỷ niệm với căn nhà yêu dấu của cô

Cả thời thơ ấu như cuộn phim chiếu qua trước mắt cô với bao hình ảnh thật sống động

Góc tử này, ngày xưa mẹ thường bắt cô quỳ gối chịu phạt từ đó

Khổng sân này , cô và các bạn thường dung dăng dung dẻ , nô đùa thật vô tư

Cây xòai này , ngày xưa có ba nhánh đã bị mẹ chặt bớt một nhánh , vì Vy và Hằng thường sang nhà nhau bằng cách leo cây xòai và chui qua cây sào riêng nhà Hằng...

Ôi! Biết bao kỷ niệm đã gắn bó cô với ngôi nhà thân yêu này . Tất cả những kỷ niệm đó sẽ mãi đọng lại trong ký ức cô. Văng vẳng từ đâu có tiếng hát:

“ Một lần e lệ

Bước lên xe hoa

Khép trang nhật ký

Đôi dòng viễn mơ... viễn mơ

Thôi chẵn gói lê

Trả lại vườn xưa

Hương đào ngậy thơ

Ủ giùm cho nhé

Long lanh ngân lê

Điểm má xuân thì

Hương trinh vời vợi

Tà áo vu quy...”

Lời hát buồn sâu lắng thật thích hợp với tâm trạng cô lúc này . Vuốt ve từng cánh hpa , từng nhánh cây , từng góc tử ... Vy khẽ thì thầm:

– Tạm biệt nhé , tạm biệt!

Bước ra khỏi phòng , dì Hạnh còn quay lại dặn dò:

– Nhược Hằng ! Chờng nào người lớn bảo, con mới đưa Bảo Vy ra nghe

– Dạ

Đợi dì Hạnh đi khỏi , Nhược Hằng bước đến ngồi cạnh cô, miệng rên rỉ:

– Sao tao hồi hộp quá , Vy ạ.

Đang lo mà nhìn vẻ mặt của Nhược Hằng , cô phải bật cười . Không bỏ lỡ cơ hội , nhỏ quay sang chọc cô:

– Mấy ngày nay mi buồn ủ rũ , vừa thấy người ta tới đã bật cười tươi

– Tao cười mày đó

– Cười tao à ? Cười cái gì chứ?

– Tao là cô dâu không cảm thấy hồi hộp thì thôi , còn mày là dâu phụ lại thấy hồi hộp lo âu là sao?

Tĩnh boq, nhỏ đáp lại:

– Mày không hồi hộp là vì mày đã biết mặt chú rể rồi . Còn tao chưa biết rể phụ là ai , có xứng với tao không thì tao phải hồi hộp chứ sao?

Vy bật cười trước lý lẽ ngang ngạnh của nhỏ:

– Ê! Cô dâu ra chào khách kìa- Hoàng Lan ló đầu vào , gọi to

Mãi lo đùa giỡn với nhỏ Hằng , Vy quên mất hôm nay mình là nhân vật chính . Đến lúc này , tự nhiên chân cô run quá , không bước nổi . Nhược Hằng phải bước đến , đẩy nhẹ cô ra cửa phòng

Những ánh đèn chớp lóe sáng làm Vy chớp mắt . Ngơ ngác nhìn không khí trang nghiêm của buổi lễ , Vy không biết mình phải làm gì, thì Kha đã bước đến , nắm lấy bàn tay hướng dẫn cô hoàn thành mọi nghi thức rướm rà của buổi lễ đang được kéo dài trong bầu không khí trang nghiêm nhưng đầm ấm. Trong vòng tay Kha , Vy làm theo anh rập rập như một cái máy . Tất cả sự việ cdiễn ra trước mắt cô như 1 cơn mơ

Rồi cũng đến giờ rước dâu . Vòng tay ôm của Kha đưa cô ra chiếc xe màu

trắng được trang hoàng hòng lầy

Đội đoàn xe chuyển bánh , Kha quay sang chạm những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô . Anh âu yếm hỏi:

– Mệt lắm không em?

Đỏ mặt vì cử chỉ âu yếm của anh , Vy dạ khẽ

Ngả đầu cô tựa vào vòm ngực rộng của mình , anh khẽ nói:

– Đường về nhà còn xa lắm. Em nhắm mắt ngủ một chút đi. Tới nơi , anh sẽ gọi

Mặc dù không buồn ngủ , nhưng Vy vẫn nhắm mắt ngả vào vai anh . Vì nếu không giả vờ ngủ , Vy thật sự không biết mình sẽ trò chuyện gì với anh .

Cơn gió mát hiu hiu thổi, tiếng động cơ êm êm và cơn mệt mỏi của một đêm thức trắng đã đưa Vy vào giấc ngủ lúc nào cô cũng không biết

Một vật gì êm êm lướt nhẹ từ trán đến má làm vy tỉnh giấc . Mở chòng mắt , Vy bắt gặp ánh mắt Kha đang nhìn cô âu yếm . Bất chợt Vy hiểu ra cái gì đã làm cô chòng tỉnh , Vy ngượng ngừng ngồi thẳng dậy. Vén lọn tóc lòa xòa trên má cô, anh thì thầm:

– Đến nhà rồi kìa Vy.

Trước mắt Vy là 1 tòa biệt thự lớn được trang hoàng thật đẹp . Tấm bảng “ Tân hôn” màu vàng rực rỡ được treo ngang chiếc cổng lớn . Vy thực sự ngỡ ngàng trước sự giàu có của gia đình Kha

– Cô dâu còn nhỏ xíu à. Dễ thương quá!

Tiếng xì xào của ai đó trong đám đông làm Vy thẹn thùng không dám ngược mặt lên . Theo bàn tay nâng đỡ của Kha, cô vào làm lễ gia tiên ra mắt gia đình bên chồng

Rồi cũng đến lúc mẹ và nhóm bạn thân yêu từ giã ra về . Ôm chặt mẹ , Vy khóc nức nở:

– Con về với mẹ, con không ở đây đâu

Đẩy cô vào vòng tay Kha, bà bật cười nói:

– Lấy chồng thì phải ở với gia đình chồng chứ sao lại đòi về với mẹ được.

Lớn rồi, con phải hiểu, đừng để người ta cười cho nè

Nắm chặt lấy bàn tay mẹ, Vy phụng phịu:

– Tại mẹ “gả” con chứ con chỉ muốn ở nhà với mẹ thôi

Xi nhẹ trán cô, ánh mắt mẹ rướm rướm:

– Con gái lớn thì phải có chồng. Vả lại... con cũng biết mà

Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của mẹ, Vy hiểu cô đã chạm vào vết thương của người. Chùi những giọt nước mắt trên mặt, Vy thút thít:

– Vâng, con sẽ nghe lời mẹ. Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe. Vài ngày nữa, con sẽ về thăm mẹ

Vuốt nhẹ mái tóc Vy, mẹ cô nở nụ cười sung sướng trên khuôn mặt còn ràn rụa nước mắt:

– Ủ, con gái mẹ ngoan lắm. Mẹ về ghen

Úp mặt vào vai Kha che giấu những giọt nước mắt, Vy không muốn nhìn thấy cảnh mẹ và nhóm bạn thân bỏ cô ra về. Vy cảm thấy thật bơ vơ, lạc lõng trước khung cảnh xa lạ xung quanh

Dường như hiểu được tâm trạng của Vy, Kha siết chặt cô vào lòng, miệng thì thầm những lời an ủi dỗ dành. Nâng niu, dìu dắt, Kha đưa cô vào nhà Tiệc rượu bên gia đình chồng lớn hơn sự tưởng tượng của cô. Hết bàn này sang bàn khác làm đôi chân cô tê cóng đến không còn muốn bước tiếp nữa.

– Vy ơi! Chúng ta lại đây kia nhé!

Đưa cô lại bàn tiệc ở góc sân, anh bảo nhỏ:

– Đây là đám bạn thân của anh. Em ráng chút xíu nữa ghen.

Không biết đây là bàn tiệc thứ mấy mà cô đã lướt quá. Hy vọng đây là bàn cuối cùng. Cố nén mệt mỏi, Vy mỉm cười đáp trả những lời chúc mừng của bạn anh.

Một anh chàng có bộ ria mép lớn tiếng trêu chọc:

– Cô dâu dễ thương quá! Hèn chi thằng Khang đã để bao nhiêu trái tim rơi rớt , Khang Oi! Cho tao đăng ký làm anh em cột chèo với mày nghen

Kha cười lớn, đáp:

– Rủi cho mày rồi iến ơi! Bà xã tao là con một

Cả bàn cười ầm lên chọc quê anh chàng Tiến . Không một chút mắc cỡ , anh chàng lớn tiếng đáp:

– Buồn năm phút

– Mày đừng lo , bạn bà xã cũng đẹp lắm . Nhất định tao sẽ đăng ký một cô cho mày

Cả bàn nhao nháo lên:

– Tao nữa

– Tao nữa Kha

Anh chàng Tiến đứng dậy reo hò:

– Nào, bây giờ chúng ta cạn ly mừng tình anh em cột chèo!

Tiếng cụng ly , tiếng cười nói râm ran của học làm Vy chợt nhớ đến lũ bạn hồn nhiên vô tư , nghịch ngợm của cô vô cùng

Một bàn tay kéo nhẹ tay cô:

– Ngồi xuống đây nghỉ mệt đi em . Để mặc bọn họ thù tạc với nhau

Một phụ nữ có đôi mắt to khá đẹp mỉm cười nhìn cô nói

Vy còn đang bồi hồi không biết phải xử sự ra sao , thì Kha đã đẩy nhẹ cô ngồi xuống , nói:

– Đây là chị Thảo , bạn học của anh

Thân mật , chị đưa cho cô một ly nước , ôn tồn bảo:

– Uống đi em! Từ sáng đến giờ chắc là mệt lắm rồi

Vy chỉ mỉm cười ra vẻ cảm ơn . Nhìn cô , chị mỉm cười tiếp:

– Chị tên là Xuân Thảo , là bạn học của Khang . Chị học bên Mỹ Thuật , còn

Khang học xây dựng . Ông xã em là một kiến trúc sư giỏi đó nghe
Đầu óc Vy u..u... Cô không suy nghĩ được gì nổi . Từ sáng đến giờ , cô
nghe bạn bè gọi Kha là Khang , Vy nghĩ mình đã lầm lẫn . Nhưng bây giờ
chị Thảo lại khẳng định chồng cô là Khang , là một kiến trúc sư nữa. Vy
không hiểu là anh ấy học kiến trúc khi nào. Ngày xưa Khang thường ao ước
thì vào Viện quốc gia âm nhạc để trở thành một nghệ sĩ. Có lẽ, trong ba
năm xa cách, anh đã thay đổi ý định và học kiến trúc ở Úc.

Gật gù ra vẻ hiểu biết , cô quay sang chị Thảo hỏi xã giao:

– Ở Úc có vui không chị Thảo?

Ngơ ngác nhìn cô , chị Thảo nói:

– Chị đâu có đi Úc bao giờ đâu mà biết?

Ngạc nhiên , cô hỏi lại :

– Thế chị và anh Kha học kiến trúc ở đâu?

– Thì ở đại học Kiến trúc thành phố chứ đâu?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của cô , chị bật cười ra chiều thông cảm. Kéo tay Kha
lại , chị nói:

– Bà xã Khang mệt lắm rồi . Hãy đưa cô bé lên lầu nghỉ đi

Sau khi xin lỗi bạn bè, Kha đưa cô lên lầu . Đến căn phòng có cánh cửa màu
nâu đậm, anh nói:

– Nhắm mắt lại đi cô bé!

Vy không hiểu sao , nhưng vẫn ngoan ngoãn vâng lời.

Rồi bỗng nhiên cô bị anh xúc lên , ôm trọn vào lòng , Vy giật mình mở mắt
ra , thì Kha đã thì thầm bên tai:

– Anh phải bế cô dâu vào phòng hoa chúc mới đúng . Em xem căn phòng
này có vừa ý không?

Vy đứng yên quan sát căn phòng được phủ một màu hồng dịu. Tất cả vật
dụng trong phòng màu đậm nhạt phối hợp với nhau thật đẹp mắt . Giữa căn

phòng là một chiếc giường đồ rộng. Trên giường nệm, gối được xếp đặt thật ngay ngắn

Vy trầm trồ:

– Căn phòng thật đẹp quá!

Ánh mắt anh ra chiều thích thú:

– Tất cả là do anh trang trí đó . Anh chỉ sợ em không hài lòng

Mở mắt to , Vy nhìn anh ngạc nhiên:

– Đây là lần đầu tiên em đặt chân vào một căn phòng đẹp như thế này

Đẩy cô đến một cánh cửa được đóng ắc vào tường , anh nói:

– Đây là phòng tắm. Em tắm rửa rồi nghỉ ngơi trước đi. Anh xuống tiếp bạn xong sẽ lên ngay

Tắm rửa thay chiếc áo ngủ , Vy đến bên song cửa kéo lại tấm màn màu hồng nhạt . Mở toang cửa kính , luồng gió đêm ngoài vườn lùa vào mang theo hương hoa thơm ngát.

Nằm lẩn ra chiếc giường trải bằng sa tanh mát rượi , ôm chiếc gối vào lòng , VY tự hỏi mình đang mơ hay tỉnh . Nhắm mắt lại , những cơn mơ màu hồng từ đâu kéo đến , đầu óc cô bay bổng không biết tự lúc nào cô đã chìm saau vào giấc ngủ

Ooo

Vy bắt đầu thức dậy khi những tia nắng ban mai nhẹ vào phòng . Trong cơn mơ màng , cô không biết là mình đang ở đâu . Chiếc nệm êm , chiếc gối mới còn thoang thoảng thơm mùi vải. Trở mình sang một bên định nhắm mắt lại , nhưng cô lại đụng phải 1 người nằm bên cạnh . Giật mình cô ngồi thẳng dậy . Dụi mắt nhìn thật kỹ Vy bồi hồi sức tỉnh . Kha đang nằm cạnh cô say sưa ngủ . Chiếc mũi nhìn nghiêng thẳng tắp , đôi mắt nhắm nghiền lồng ngực phập phồng lên xuống . Trong giấc ngủ trông anh thật thanh thản Rón rén , Vy nhẹ bước xuống giường . Bên phòng rửa mặt , nhìn dáng mình

trong gương , cô cảm thấy thích thú . Đôi mắt to long lanh , đôi môi hồng chúm chím . Bạn bè thường khen Vy đẹp . Cô không biết là mình có thật đẹp không, nhưng cô biết là mình dễ nhìn . Mỉm cười với bóng mình trong gương , Vy bước ra ngoài . Trên giường , Kha vẫn còn say ngủ , tay chân anh trải dài trên mặt nệm rộng , trông thật thoải mái . Không nỡ đánh thức anh dậy , Vy quyết định sẽ xuống nhà trước . Cô bước ra mở cửa phòng .

– Chậc ... kỳ cục thật!

Mặc cho cô xoay bên này , vặn bên nọ quả nắm cửa vẫn không nhúc nhích . Trở vào ngồi bên cạnh Kha , Vy tự hỏi không biết có nên đánh thức anh dậy hay không? Tiếng đồng hồ reo vang báo hiệu đã bảy giờ rưỡi , Vy quyết định gọi Kha dậy . Lắc nhẹ cánh tay anh , cô gọi nhẹ:

– Anh Kha! Dậy ... Anh Kha!

Mặc cho cô lắc nhẹ , lắc mạnh gọi Kha hồi , anh chàng vẫn không nhúc nhích . Bực quá , Vy lấy đuôi tóc ngoáy vào mũi anh (hiiii.. chiêu độc quá....)

– Ất ... xì...

Kha ngồi thẳng dậy , ngơ ngác nhìn cô :

– Em làm gì vậy , Vy?

Vy chun mũi đáp:

– Đánh thức anh dậy

Kha nhìn cô, bật cười lớn:

– Trời ơi! Lần đầu tiên anh thấy cô dâu đánh thức chú rể trong đêm động phòng bằng cách này

Cô đỏ mặt hỏi lại :

– Vậy theo anh , phải đánh thức bằng cách nào?

– Ít nhất thì cũng bằng một nụ hôn

– Hừ! Anh có làm chú rể lần nào chưa mà anh biết

Kha lúng túng:

– Thì anh nghe bạn anh nói

Vy nhìn anh cười tinh nghịch:

– Mỗi người đều có cách riêng của mình . Theo em thì cách này là hay nhất để đánh thức một ông chồng ngủ say như anh

Kha nhìn cô chăm chú như vừa phát hiện một dieephu lạ. Sau cùng anh nói:

– Anh vừa phát hiện ra một điều là : Vợ anh cũng “gấu “ lắm

Vy nhào lên giường đâm vào ngực anh :

– Chết anh nè! Dám bảo em là gấu

Kha bật cười , nắm chặt hai bàn tay của cô lại . Trói cô vào lòng mình , Kha nói:

– Gấu thì anh nói là gấu chứ có gì đâu mà xấu

Hôn vào gò má cô , anh tiếp:

– Gấu thơm quá ! Gấu dễ yêu quá , gấu ơi!

Vừa buồn cười , vừa tức tối , Vy vùng vẫy véo trả lại Kha. Anh lăn tròn trên nệm né tránh . Kha và cô như hai đứa trẻ đùa giỡn với nhau cho đến lúc chiếc đồng hồ gõ vang , cô mới giật mình sức tỉnh , kéo tay Kha:

– Dậy rửa mặt đi Kha . Chúng mình xuống nhà

Liếc nhìn đồng hồ thấy đã tám giờ , Kha mới chịu rời giường . Bẹo má cô , anh nói:

– Đợi anh chút nha , bé!

Vy cúi xuống vuốt thẳng tấm nệm và xếp gọn mùng mền

Vừa đứng thẳng , anh đã thấy mình lọt thỏm trong vòng tay của Kha . Áp sát mặt cô , anh thì thầm:

– Xin lỗi em nhé . Tối qua ngủ say quá nên anh đã không làm tròn bổn phận , để anh bồi thường cho em nhé

Vy đứng ngẩn người, cô không hiểu Kha đang nói đến “ bổn phận” gì và anh

định “ bồi thường” cái gì, thì MÔI Kha đã áp chặt lấy môi cô . Một cảm giác đê mê lạ lùng chạy dọc sống lưng . Vy không suy nghĩ gì nữa hết , cô chỉ còn biết cảm nhận cảm giác nóng bỏng từ môi anh truyền sang môi cô và từ đôi bàn tay anh êm ái vuốt ve người cô . Vy như người mất điểm tựa . Cô lao đảo ngã nhào vào lòng anh . Giấu mặt vào cổ anh , Vy nghe tiếng Kha cười thích thú về sự vụng về của cô . Sự gần gũi này với cô thật là mới mẻ . Cô không tin rằng mới ngày hôm qua cả hai còn thấy e dè, xa lạ.

Mở chòang mắt ra, cô bắt gặp ánh mắt Kha đang âu yếm nhìn cô. Một chút xôn xao len nhẹ vào lòng . Úp khuôn mặt đang đỏ gấc vào ngực anh , cô nũng nịu:

– Kỳ quá hà!

– Có gì đâu mà kỳ em . Vợ chồng nào thì cũng phải vậy thôi

Vy bồi hồi, then thùng cúi mặt . Bây giờ cô đã là vợ Kha , người bạn thân quen ủa cô tưởng nhỏ , nhưng lại là người đàn ông quá xa lạ với cô hiện nay . Trong những ngày tháng tới , cuộc đời cô sẽ gắn bó với anh , liệu anh có thật sự yêu thương cô như lời anh đã nói hay không?

Hay là cô phải đối diện với một thực tế phũ phàng , trái ngược ? Lòng cô bỗng dâng lên một cảm giác lo âu , băng khuâng cho tương lai sắp đến.

– Suy tư gì đó cô bé?

Tiếng Kha vang lên làm cô sực tỉnh Ngẩng đầu lên nhìn Kha , tốt hay xấu gì thì anh cũng đã là chồng cô. Cô sẽ không bao giờ thay đổi được số phận .

Tốt hơn hết là cô phải cố gắng yêu thương và hòa hợp với anh . CHợt nhớ, cô hỏi anh :

– Kha nè! Tại sao bạn bè gọi anh là Khang vậy?

Đôi mày Kha cau lại , đôi mắt anh như có thoáng bối rối , ngượng ngùng .

Suy tư một lúc , anh trả lời:

– Kha là tên hồi bé. Còn Khang là tên gọi trong giấy tờ . Hiệ tại mọi người

ai cũng gọi anh là Khang

Mỉm cười , cô trêu anh:

– Vậy mà em cứ tưởng mình đã xẩy nhầm người

Không đáp lại lời trêu chọc của cô mà Kha có vẻ trầm tư suy nghĩ. Khuôn mặt anh trông nghiêm nghị hẳn lên . Nhìn vẻ mặt của nha , Vy tự hỏi không biết là mình đã nói điều gì sai . Không nén được tò mò , cô kéo tay Kha hỏi:

– Anh đang nghĩ gì thế Kha?

Nâng khuôn mặt cô lên , nhìn sâu vào đôi mắt to tròn của cô , anh nói:

– Nếu anh không phải là Kha , em có nhận anh làm chồng không ?

Chun chun mũi , Vy trả lời không ngại ngần:

– Dĩ nhiên là không rồi . Ai lại lấy người lạ làm chồng

Kha nhìn sững vào khuôn mặt cô, đôi mắt thoáng nét buồn xa vắng . Đột nhiên anh hỏi cô:

– Em có yêu anh không Vy?

Vy thành thật;

– Em cũng không biết nữa.

– Thế sao em lại chấp nhận cuộc hôn nhân này?

Vy thoáng ngại ngần , nhưng cô không muốn giấu anh chút nào :

– Vì em muốn làm mẹ vui lòng

Trái với suy nghĩ của Vy , Kha siết chặt cô vào lòng , miệng tươi cười quả quyết:

– Nhất định anh sẽ chinh phục được tình cảm của em

Vy bật cười hỏi lại:

– Thế anh có yêu em không mà lại cưới em làm vợ

Hôn khẽ lên chóp mũi cô , anh trả lời:

– Anh đã yêu em ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên

– Hừ! Anh gặp em lần đầu tiên lúc đó anh vừa sáu tuổi , còn em chưa đầy tháng , lúc đó biết gì mà yêu

Kha bật cười vì câu nói của cô. Anh định hình:

– Anh nói là thời gian cách đây một tháng khi anh vừa gặp em kìa.

Vy bật cười khúc khích , cô kéo tay anh :

– Chúng mình xuống nhà đi anh Kha

Kha nắm tay cô lại:

– Anh muốn từ nay em gọi anh là anh Khang

Vy hơi nhúm mày , nhưng cô cũng chiều anh :

– Được , em sẽ cố gắng sửa đổi

– Bé ngoan lắm! Nào ! Bây giờ ta xuống nhà dùng điểm tâm

Khang kéo tay cô chạy nhanh xuống cầu thang , mẹ chồng cô đã ngồi ở phòng khách từ lúc nào đang ngược mắt nhìn cô và Khang miệng mỉm cười bao dung , Vy lại gần , ấp úng thưa:

– Con chào mẹ . Con xin lỗi vì đã dậy muộn không phụ mẹ làm điểm tâm

Mẹ chồng cô bật cười:

– Chuyện nhà cửa bếp núc đã có người lo rồi , con đừng lo

Quay sang Khang , bà bảo:

– Khang! Con xuống bếp bảo chị Năm làm điểm tâm để Vy ngồi đây với mẹ

Khang nhăn mặt:

– Mẹ cưng dâu hơn con trai há.

– Rồi con phân bì với Vy à?

– Dâu có ... - Khang chối biến và chạy vội ra bếp

Đợi Khang đi khuất , bà mới kéo cô ngồi xuống bên cạnh . Vuốt nhẹ mái tóc dài của cô , bà âu yếm:

– Khang có yêu con không Vy?

Vy đỏ mặt khi nhử đến nụ hôn nồng nàn của Khang sáng nay . Cô then

thùng, ấp úng chẳng nói nên lời . Có lẽ thái độ cô làm bà hiểu lắm , bà tiếp:

– Vy à! Con cũng biết là mẹ rất yêu thương con . Ngay từ lúc con còn bé, mẹ đã ao ước con sẽ là dâu của mẹ . Con càng lớn càng xinh đẹp và ngoan hiền , mẹ biết rằng mẹ chọn không lầm

Thở dài một chút , bà tiếp:

– Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì mẹ mong rằng con nhớ một điều, là mẹ lúc nào cũng yêu thương và mong muốn con được hạnh phúc

Nỗi xúc cảm dâng tràn làm đôi mắt của cô mờ lệ . Đây là người mẹ thứ hai của cô . Ngả đầu vào vai bà , cô nũng nịu:

– Mẹ hiểu lầm rồi . Khang rất thương yêu và lo lắng cho con

Đỏ mặt , cô tiếp:

– Khang bảo : Anh thương con từ lần gặp đầu tiên nữa kìa

– Thật sao?

Vy gật nhẹ đầu

Bà vui mừng ôm siết cô vào lòng:

– Mẹ mừng quá! Mẹ chỉ ngại ba năm xa cách làm nó thay lòng đổi dạ mà thôi

Vy rung rung nước mắt vì cảm động:

– Con cảm ơn mẹ đã hết lòng yêu thương con

– Không nhẽo quá Vy ơi!

Khang bước ra từ lúc nào , anh lên tiếng trêu chọc làm Vy giật mình ngồi thẳng dậy . Nhìn thấy đôi mắt của cô còn ngấn nước mắt , anh trêu tiếp:

– Mẹ không cho em “ bú tí” hay sao mà nhè vậy?

Quay sang đâm mạnh vào vai Khang , Vy trách:

– Anh thì chỉ giỏi trêu em thôi

Giả vờ đau đớn , Khang ôm vai nhăn nhó:

– Xệ vai anh rồi Vy ơi . Dữ như vậy mà không chịu nhận là “gấu”

– Anh ...

Vy định lên tiếng cãi lại thì mẹ chồng cô đã bật cười can ngăn:

– Khang , không được ghẹo con dâu của mẹ nữa! Hai đứa vào dùng điểm tâm , kéo nguội

Bữa ăn sáng trôi qua thật nhanh , Khang định đưa cô đi dạo phố thì tiếng chuông điện thoại reo vang . Khang bước đến nhắc ống nghe. Không biết anh nói chuyện với ai, Vy chỉ nghe được tiếng Khang trả lời:

– Vâng , tụi con chuẩn bị về ngay đây

Sống lưng cô tự nhiên lạnh toát , một linh cảm không may mơ hồ lắng đọng. Vừ abỏ ống nghe xuống , quay sang cô, anh bảo:

– Em chuẩn bị cho em và anh một số đồ dùng các nhân . Minh có chuyện phải đi ngay . Nhanh lên em nhé!

– Chuyện gì vậy anh ? – Vy thắc mắc

– Một chút anh sẽ giải thích . Em lên sửa soạn nhanh lên đi

Khuôn mặt nghiêm nghị của anh thúc giục . Vy chạy vội lên phòng sửa soạn một ít vật dụng . Vừ abước xuống cầu thang là Vy đã nghe tiếng của mẹ chồng cô dặn dò:

– Con đưa Vy về trước , ba mẹ thu xếp xong sẽ về ngay > con để bác tài đưa con về , con chạy gấp quá không tốt đâu

Vy bước tới nắm chặt tay Khang:

– Anh Khang! Chuyện gì vậy?

Quay sang cô , Khang buồn buồn:

– mẹ em chuyển bệnh , đã được đưa vào bệnh viện sáng nay . Di Hạnh nhắn chúng ta về gấp.

Máu trong người cô dường như đông đặc cả lại và Vy chỉ gọi lên được “ Mẹ ơi “ là đã ngã gục vào lòng Khang

Không biết là bao lâu Vy mới cảm nhận được mọi sự việc xung quanh .

Khang ôm cô trong vòng tay , đôi mắt anh đầy lo lắng , yêu thương:

– Em thấy khỏe chưa Vy ? Em nên bình tĩnh lại, chúng ta còn phải lo cho mẹ nữa.

Nấc lên một tiếng , cô gục vào lòng Khang khóc nức nở.

Khang đưa cô ra xe. Chiếc xe rung mình chuyển bánh . Ôm cô vào lòng , Khang vỗ về :

– Nín đi em ! Mẹ nhất định sẽ không sao đâu

Mặc cho Khang dỗ dành , Vy vẫn không nén được cơn nức nở . Một linh cảm không may tràn ngập trong lòng cô . Nhắm mắt lại, cô thầm cầu nguyện các đấng tối cao: “ Hãy thương xót xô, hãy giúp mẹ cô qua khỏi cơn bạo bệnh này” Trong lòng Vy gào thét vang:

– Mẹ ơi! Mẹ không thể nào bỏ con mà đi được. Chẳng lẽ vừa đưa con đi hôm qua , hôm nay mẹ đã đành lòng bỏ con đi. Không., không thể nào như thế được . Mẹ đã hứa sẽ chờ con và Khang về . tại sao mẹ lại bỏ con đi như vậy ? Tại sao vậy ? Mẹ ơi

Chiếc xe lao nhanh vùn vụt , thoáng chốc đã đến cổng bệnh viện . Mở cửa xe, Vy chạy nhanh vào phòng cấp cứu của bệnh viện . Đôi chân cô run rẩy gần như đứng không vững khi gặp khuôn mặt đầy nước mắt của dì Hạnh . Ánh mắt thâm thẳm của dì như nói cho cô biết tất cả sự việc.

Nhắm mắt lại , Vy lắc đầu . Cô mong rằng tất cả sự việc xảy ra trước mắt cô chỉ là cơn ác mộng . Không, mẹ cô không sao đâu . Dì Hạnh đã làm , mẹ chỉ bệnh nhẹ mà thôi

Nắm chặt bàn tay lại thu hết can đảm , Vy đẩy mạnh cửa phòng . Mẹ cô nằm bất động xanh xao trên giường bệnh , trên người gấn đầy những ống dẫn , ánh mắt người hé mở đầy vẻ mệt mỏi và chờ đợi.

Một bóng áo trắng bước đến cản bước cô với giọng trách móc:

– Ai cho cô vào đây ?

Vy muốn cất tiếng trả lời , nhưng sao đầu lưỡi cô khô cứng , cổ họng đắng nghét . cảm giác chóiang váng , ngộp thở làm cô muốn ngã.

– Dạ, chúng tôi là người thân của người bệnh . Bác sĩ có thể cho chúng tôi biết bệnh tình của mẹ tôi thế nào không?

– Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức nhưng bệnh nặng quá , chúng tôi đành phải bó tay . Ông bà có thể gặp mặt bà ấy lần cuối

Những tiếng nói từ đâu vẳng lại như đang vọng trong tiềm thức . Không, cô đang mơ một giấc mơ khủng khiếp . Vy thẫn nhủ với mình

– Mở mắt ra đi Vy ! Tất cả chỉ là ảo giác thôi

Cố trấn tĩnh , Vy mở mắt ra . không , tất cả không phải là ảo giác . Hình hài xanh xao, bất động của mẹ đang hiện diện trước mắt cô . Bàn tay xanh xao gầy yếu của người khê đưa lên vẫy gọi

Lao nhanh lại , Vy phủ phục dưới chân giường , nước mắt cô trào rauớt cả khuôn mặt. Giọng khản đặc , cô gọi:

– Mẹ ơi ...

Anh mắt người bệnh dường như sáng hẳn lên . Bàn tay mẹ cô run run khi nắm lấy bàn tay cô , giọng mẹ thều thào:

– Vy phải không ? Mẹ chờ con đã lâu , mẹ sợ con không về kịp.

– Mẹ ... - Vy kêu lên một tiếng uất nghẹn

Cô muốn nói với mẹ thật nhiều , nhưng sao đầu lưỡi khô cứng . Cô chỉ còn biết hướng ánh mắt đau khổ tuyệt vọng về phía mẹ mà thôi

Một vòng tay cứng cáp choàng quanh lưng cô , giọng Khang vỗ về :

– Bình tĩnh! Em hãy cố bình tĩnh nghe lời mẹ dặn dò

Anh mắt mẹ như lóe sáng dường như sung sướng, an tâm khi thấy Khang và cô hạnh phúc bên nhau . Quay sang Khang , mẹ nắm lấy tay anh , giọng thều thào , dặn dò :

– Hãy yêu thương và chăm sóc Vy giúp mẹ

Nắm lấy bàn tay cô đặt vào bàn tay Khang , mẹ tiếp:

– Xin lỗi con , mẹ đã không giữ lời hứa sống để nhìn thấy cháu của mình .

Nhưng mẹ rất vui khi thấy các con hạnh phúc bên nhau

Ánh mắt mẹ hướng về cô đầy âu yếm và tiếc nuối . Giọng người yếu dần:

– Vy ơi ... mẹ yêu con ... lắm...

Bàn tay mẹ lạnh dần trong tay cô, Vy thảng thốt gọi vang:

– Mẹ! Đừng bỏ con mẹ ơi...

Hình như cô đang bơi trong một vòng xoáy đen ngòm . Từ từ chìm dần , chìm dần ... và cô không biết gì nữa hết.

Tiếng kèn , tiếng trống , tiếng khóc , tiếng ồn ào của đám đông , nghi thức tang lễ , các vòng hoa phùng điệu , lời chia buồn .. Tất cả những giây phút hãi hùng đó lần lượt trôi qua , bây giờ hci còn lại một mình Vy ngồi ngắm những di vật của mẹ với đầu óc trống rỗng . Mẹ - người thân yêu nhất của đời cô đã đi rồi . Tuy vật vã , khóc lóc thảm thiết vì cái chết của mẹ , nhưng nỗi đau khổ , chua xót đó vẫn không hãi hùng bằng sự đối diện với nỗi trống vắng trong căn phòng của mẹ . Hình bóng người như vẫn còn quanh quẩn đâu đây

Thế mà bây giờ chỉ một khoảnh khắc biến đổi , căn phòng trở nên lạnh lẽo khôn cùng vì mẹ cô đã mất còn cô thì phải đi xa

Và Bảo Vy đứng lặng như thế không biết đến bao lâu , mãi đến khi có tiếng mở cửa , cô mới giật mình quay lại , Khang bước vào chòang lấy vai cô, anh hỏi:

– Em đã hcuân bị xong chưa?

Ngả đầu vào vai anh , cô nghẹn ngào:

– Em không muốn rời xa nơi này . Nó chứa đựng biết bao kỷ niệm giữa mẹ và em

Vuốt nhẹ tóc cô, anh thì thầm:

– Đứng khóc nữa! Anh hứa là khi nào rồi rảnh , anh sẽ đưa em về thăm lại nơi này

Nâng khuôn mặt cô lên , anh tiếp:

– Em xem nù. Em đã khóc sưng cả mắt . Mấy ngày qua em lại không ăn uống , gầy cả người . Lên đến thành phố , mẹ sẽ mắng anh là không biết chăm sóc vợ chomà xem

Vòng tay ôm lấy cổ anh , Vy trách yêu:

– Thế còn anh thì sao hả? Râu tóc mọc đầy đã mấy ngày không cạo mà còn trách em .. Em chỉ sợ lúc về nhà , mẹ sẽ không còn nhận ra anh thì làm sao mà trách mắng

Vuốt nhẹ cằm mình , Khang bật cười:

– Vậy thì huề ghen

Kéo cô đến bên chiếc ghế nhỏ nơi góc phòng , anh tiếp:

– Anh có chuyện này muốn hỏi ý em . Căn nhà này khi em đi rồi sẽ bỏ trống . Theo ý anh thì em nên mời gia đình dì Hạnh về đây sinh sống cho nó không lạnh lẽo. Em thấy sao?

Vy gật đầu đồng ý theo sự sắp xếp của anh . Nép đầu vào ngực Khang , Vy nhắm mắt lại , một cảm giác bình yên , an lành nhẹ lan khắp người cô . Vy mơ màng thầm cảm ơn mẹ đã ban cho cô một người chồng thật tuyệt vời . Khang quả thật là một người chồng tốt . Khi mẹ nằm xuống , chỉ mình anh lo toan mọi việc trong ngoài , còn cô chỉ biết khóc than vật vờ

Ngẩng đầu lên , Vy ngắm nhìn anh . Đôi mắt quầng thâm dưới đôi chân mày sẫm , đôi má húp lại , râu ria không cạo hậu quả của những đêm thức trắng . Cảm giác xốn xao , yêu thương lan nhẹ vào tim cô . Ôm chặt lấy anh hôn lên khuôn mặt đầy râu , cô thì thầm:

– Em thật cảm ơn anh . Không có anh thực sự em o biết phải làm sao.

Vuốt nhẹ chóp mũi cô , anh âu yếm:

– Vợ anh thật khách sáo . Đây là bồn phận của anh mà . Bây giờ thì em hãy chuẩn bị đồ đạc , anh ra ngoài sắp xếp một số việc . Khoảng bốn giờ chiều , chúng ta khởi hành , được không em?

Gượng cười, Vy gật đầu. Hôn nhẹ má cô , anh thì thầm:

– Vợ anh dễ yêu quá!

Đỏ bừng cả mặt , cô đẩy ămnh anh ra khỏi cửa , hét:

– Đi cạo râu tócgiùm tôi đi ông tướng ạ

– Được rồi , chút nữa quay lại , em phải thưởng cho anh ...

Quay ngoắt vào phòng để khỏi phải nghe những lời chọc ghẹo của khang , cô ngấm nhìn cănphòng lần cuối . Mọi thứ vaaxn y nguyên như lúc mẹ cô còn sống , nhưng người thì đãmãi mãi đi rồi . Căn phòng thật hoang lạnh và trống vắng . Không kềm được những giọt nước mắt , cô thì thầm : Tạm biệt , tạm biệt ... Những giọt lệ chua xót làm mờ mắt cô

– Bảo Vy.

Có tiếng ai gọi cô , cô cố quay đầu nhìn sang . Một đám đông đủ cả Lan , ngọc , Nhu Hằng . Hít một hơi dài để kềm dòng lệ không lẫn xuống má , cô đến chào từng người và nói lời tạm biệt . Cố giữ nét mặt tươi tỉnh , cô hỏi các bạn về kỳ thi đại học , kỳ thi mà cô đã phải bỏ dở vì bệnh tình của mẹ. Rồi sau đó cô lại lóe òa lên khi nghe các bạn nhắc lại kỷ niệm bênngôi nhà thân thương có mẹ có cô.

Dì Hjanh kéo cô vào lòng , dặn dò đủ chuyện . Nào là phải giữ gìn sức khỏe , nhớ viết thư thường xuyên về nhà ... và cô gần như trở về lứa tuổi lên ba. Sau cùng thì cũng đến giờ cô và Khang từ giã mọi người . Ngồi bên Khang , chăm chú nhìn anh , lòng cô bỗng dâng lên niềm cảm xúc mông lung . Lần này thì cô thật sự bỏ nơi chôn nhau cắt rốn của mình . Cô đã quay lưng bỏ hết bao nhiêu khung cảnh quen thuộc mà 18 nnăm quabên những người thân yêu đã cùng cô chia sẻ buồn vui . Từ đây , cô đã thực sự bước chân vàocuộc

đời mới không có ánh mắt chăm chú của mẹ . Bảo Vy cảm thấy lạc lõng bơ vơ, bối rối , rồi lo sợ . Chàng tay qua vai cô , Khang hỏi:

– Nghĩ gì thế em?

Tựa đầu vào ngực anh , cô thủ thỉ :

– Bây giờ em chỉ có một mình anh , nếu anh ăn hiếp em ...

Câu nói của cô chưa dứt thì Khang đã bịt miệng cô bằng một nụ hôn nhẹ:

– Em nghĩ là anh có thể làm chuyện như vậy được à?

Cô ngược nhìn Khang . Khuôn mặt rắn rỏi , đôi chân mày sậm , sống mũi cao thẳng tắp , đôi mắt ấm áp , chân tình ... một khuôn mặt đẹp đầy nam tính vừa thân quen vừa xa lạ khó tả đối với cô . Lắc nhẹ đầu cố xua đi những suy nghĩ không hay , cô mỉm cười , nói:

– Dĩ nhiên là không rồi . Bởi vì em đâu có nghe mà để anh ăn hiếp

Nhéo mũi cô, Khang trêu :

– Chỉ sợ là anh bị em ăn hiếp thôi

Lắc nhẹ đầu , Vy không nhéo:

– Hồng biết đâu. Anh chọc quê em

Cười xòa, Khang nhìn cô đầy bao dung:

– Thôi ,cho anh xin lỗi đi cô bé

Xoa nhẹ lưng cô, anh dỗ dành;

– Đường còn xa lắm, nhắm mắt lại ngủ một chút cho khỏe đi Vy

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi vì những đêm thức trắng của Khang , cô ngoan ngoan gật đầu nhắm mắt lại

Chiếc xe vẫn lao đi vùn vụt , lướt qua những cánh đồng bát ngát , những khu vườn rậm rạp , những thôn xóm yên lành ... Bên ngoài khung cửa , luồng gió mát tràn vào mang theo những hương vị đồng quê pha lẫn mùi mồ hôi , mùi thuốc lá nồng nồng của Khang ập vào mũi cô . Cảm giác nồng nàn lan tỏa khắp người . Như một con mèo nhỏ , cô rúc vào lòng Khang

Khẽ tựa mình , Khang lơ mơ đưa tay vỗ nhẹ lưng cô rồi ngủ yên . trong vòng tay êm ấm của Khang , cô mơ màng đi vào giấc ngủ
Tiếng ồn ào của động cơ xe đã đánh thức Vy dậy . Dụi đôi mắt cay xè vì thiếu ngủ, coo cổ mở mắt ra . Thì ra xe đã vào đến thành phố . Cửa mình định ngồi dậy nhưng cô không gượng nổi , cơn nhức đầu mệt mỏi làm tê liệt tất cả những phản xạ của Bảo Vy

Một bàn tay mát lạnh đặt lên trán , tiếng Khang lầm bầm:

– Cô bé bị bệnh rồi

Vy nghe tiếng Khang giục bác tài đến bác sĩ rồi hãy về nhà . cô định lên tiếng phản đối , nhưng cái lưỡi khô cứng đã không chịu nghe theo ý muốn của cô . Đầu cô nhức buốt . Từng cơn gió lạnh từ khung cửa sổ xe tràn vào làm cô rùng mình run rẩy.

Bọc cô trong chiếc áo choàng , Khang siết chặt cô vào lòng . Trong hơi ấm nồng nàn của Khang , cô mệt mỏi thiếp đi .

Khóa chiếc áo lên vào người, Vy nhẹ bước ra vườn . Ánh trăng rằm tỏa sáng cả khu vườn . mùi dạ lý đầu đây tỏa hương thơm ngát . Đêm thật huyền hoặc dịu dàng lan tỏa xung quanh cô, Ngồi trên chiếc xích đu nhỏ để mặc những làn gió nhẹ ve vuốt quanh , cô ngắm nhìn khung cảnh trước mắt . Cả khu vườn như đang đắm mình trong ánh trăng bàng bạc . Nàng tiên cá bằng đá cẩm thạch như đang soi bóng mình giữa hồ nước.

Những chú nai , hươu kiểng như đang nghiêng mình lắng nghe tiếng gió xào xạc chuyện trò cùng những chiếc lá. Từng chùm đèn dom đóm lập lòe quanh những gốc tùng xa xa. Buổi tối thật êm , thật đẹp . Có nhắm mắt nằm mơ , cô cũng không dám nghĩ rằng mình sẽ sống trong một ngôi nhà thật đẹp như thế này. Lấy chồng đã gần 1 tháng , nhưng đây là lần đầu tiên cô bước ra khu vườn nhà. Cú xóc về cái chết của mẹ đã rút hết sinh lực trong người cô , Vy đã nằm trên giường suốt nửa tháng. Trong cơn sốt mê man , Vy vẫn có

thể cảm nhận được sự chăm sóc đầy yêu thương trìu mến của mẹ chồng và Khang . Cô thực sự cảm thấy sung sướng và bình yên như đang sống trong vòng tay mẹ. Ngước mắt lên ngắm nhìn ánh trăng tròn sáng rực treo lơ lửng trên cao , cô thắm hát khẽ;

– Cô bé hát hay quá!

Vy giật mình quay lại , Khang đã đứng sau lưng cô từ bao giờ. Cô trách nhẹ:

– Anh ra úc nào , cao không lên tiếng , làm em giật cả mình

– Anh ra từ lúc cô bé lẳng mạn đang thả hồn theo mây theo gió, đang dệt mộng mơ cùng với chị Hằng

Đấm vai Khang , cô phụng phịu:

– Anh chỉ giỏi tài chọc em thôi

Ôm cô vào lòng , Khang nhéo mũi trêu:

– Cô bé hư nè! Anh chưa đánh đòn còn dám đánh anh nữa

– Em hư à? – Vy ngạc nhiên chỉ vào mình , hỏi Khang

Giọng trầm ảm , Khang trách nhẹ:

– Em vừa mới hết bệnh đã ra vườn phơi sương rồi, không sợ lại bị bệnh nữa hay sao?

Vy chống chế:

– Em khỏe rồi mà . Vả lại , em có mặc áo ấm mà

Âu yếm nhìn cô , Khang hăm dọa:

– Lần này mà bệnh nữa thì anh bỏ mặc luôn à nha

Hất mặt nhìn Khàn , cô thách thức:

– Em chỉ sợ lúc đps “ ai” lại phải nằm nỉ Vy ơi, Vy à. Em ráng uống thuốc đi, anh cưng mà . Rồi lại vòn dụ dỗ : Khi nào hết bệnh anh chở đi dạo quanh thành phố cho biết

Khang bật cười nhìn cô , nói:

– Tại lúc đps anh tội nghiệp cô bé mít ướt cứ luôn miệng gọi: Anh Khang

oi! Em nhức đầu quá . Anh Khang ơi! Em khó chịu quá. Anh Khang ơi ! Ah
Khang hồi đó mà

Mắc cỡ quá , Vy cắn mạnh vào vai Khang làm anh la oai óai:

– Chết anh rồi Vy ơi!

Xoa xoa vết cắn ,a nh tiếp:

– Bởi vậy người ta nói , không có gì độc bằng trái tim người đàn bà . Ngày
mai chắc anh phải đến viện Pastuer để khám nghiệm quá

Vy trợn mắt nhìn Khang:

– Anh nói em là chó sao mà tới viện Pastuer khám nghiệm?

Khang chối biến:

– Anh có nói em như thế bao giờ ? Em không nghe người ta nói “ người đàn
bà cắn và chó cắn , nọc độc ghê gớm lắm” hả?

Vy ngúng nguẩy:

– Em không nghe người ta nphao nói hết . CHỈ mới nghe một mình anh mới
thôi

– Dĩ nhiên rồi . Viph đây là điều anh mới suy ra mà . ĐỂ ANH PHÂN TÍCH
CHO EM NGHEĐôi mắt cười cợt nhìn cô , Khang tiếp:

– - Khi bị con chó mắc bệnh dại cắn thì nọc độc sẽ làm người bị cắn lên cơn
bệnh dại và chết . Còn khi người đàn ông bị người đàn bà thì nọc độc sẽ
chạy vào tim làm cho người bị cắn cảm thấy thương nhớ ray rứt suốt cuộc
đời/. Sống không yên mà chết cũng không xong . Nếu mà suy luận kỹ ra , thì
bị người đàn bà cắn còn nguy hiểm hơn là bị chó cắn nữa.

Vy trợn mắt nhìn , không biết phải đối đáp làm sao cho xứng với anh nữa.

Cô phang ngang :

– Anh thật là dẻo miệng

– Nè! Cô bé cắn anh một cái làm tâm thần anh nhớ nhớ , thương thương bất
ổn rồi định làm ngơ hả?

Vy quay lại phụng phịu:

– Vậy chứ anh muốn em phải làm sao?

– Phải bồi thường cho anh

Một ý nghĩ tinh nghịch trỗi dậy , Vy tiến lại gần Khang mỉm cười , nói:

– Được . Nhưng anh phải cho em xem xét vết thương để định mức bồi thường nặng hay nhẹ

Mỉm cười hơn hở , Khang mở rộng cổ áo sơ mi cho cô xem vết cắn bên vai trái. Anh vừa mở vừa ca thán:

– Em xem đây , đầy đủ cả ba mươi hai cái dấu răng . Em phải bồi thường cho anh ba mươi hai nụ hôn

Vừa xoa xoa mấy dấu răng trên vai anh , Vy giả vờ xuýt xoa:

– Đau không anh ?

Và trong khi Khang đang nhăn nhó kể lể , cô cắn mạnh thêm vào vai phải của anh rồi chạy ra xa:

– Á... Em bồi thường kiểu gì lạ vậy Vy?

Núp sau một góc cây , nghênh nghênh mặt nhìn anh , cô cố nén tiếng cười đáp:

– Hồi nãy anh có nói nọc của em chạy vào tim anh rồi phải không?

– Đúng vậy

Vy bật cười nhìn anh , anh đã dễ dàng lụy vào cái bẫy của cô , Vy thủng thẳng giải thích:

– Em cắn bên vai trái tức là nọc độc sẽ chạy vào tâm thất trái . Vì vậy em phải cắn thêm bên vai phải để nọc độc sẽ chạy sâu vào tâm thất phải. Nếu không sau này nếu có cô nào khác cắn nhầm vai phải của anh thì anh sẽ nhớ thương thương cô ta bằng nửa trái tim mình , rồi lúc đó em phải giải quyết sao đây ? Cho nên tốt nhất là ngay từ bây giờ , anh chỉ được nhớ nhớ thương thương một mình em mà thôi

Khang bật cười lớn , nhìn cô rên rỉ:

– Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn . Quả thật anh và em là một cặp xứng đôi vô cùng

Vy hất mặt nhìn anh cười khoan khoái vì đã hạ được anh một vố đau điếng .

Nhưng thật bất ngờ , thừa lúc cô đang hả hê vì chiến thắng của mình ,

Khang đã bước đến ôm chặt Vy vào lòng mình , Vy cố vùng vẫy thật mạnh nhưng không làm sao thoát khỏi ra được vòng tay cứng như thép của anh .

Cô kêu:

– Anh làm ghì vậy Khang?

Khang cười cười nhìn cô:

– Em đã làm cho anh nhớ nhớ thương thương bằng ca trái tim , thì em có bốn phen phải xoa dịu nó.

Cô ngơ ngác hỏi khang:

– Vậy nghĩa là sao?

– Nghĩa là như thế này nè, cô bé ngốc ạ

Vừa dứt lời , đôi môi Khang đã ghì chặt lấy đôi môi cô và không biết tự lúc nào , cô cũng đã nhón gót ôm chặt lấy cổ anh đáp trả nụ hôn nồng nàn .

Vòng tay khang ghì chặt lấy cô, đôi môi anh nghiêng ngấu .(quoqu,) . Hôn cô như bay bổng tự đâu đâu. Cô như đang bị rơi xuống dòng sông , đang bị dòng nước cuốn tròn . Không thể nghĩ ngợi , không thể thở được . Cơ thể cô như tan rã , bay bổng trong vòng tay anh . Đột nhiên , Khang đẩy mạnh cô ra . Đứng thẳng dậy , Khang nhìn cô bối rối :

– Anh xin lỗi

Vy sững người nhìn Khang ngạc nhiên lạ lùng . Tạo sai phải xin lỗi trong khi cô đã là vợ anh ? Cố nén bối rối , then thùng cô cúi mặt , nhưng rồi một ý tưởng thoáng qua nhanh trong đầu khiến Vy ngẩng phắt đầu dậy . Cô nhìn khang .

Anh đang đứng tựa vào một gốc cây , ahi tay vùi vào mái óc rồi trông có vẻ bất lực và bối rối

Đột nhiên Vy hiểu ra tất cả . Cuộc hôn nhân này đối với anh là một sự gượng ép. Anh không hề yêu cô. Những tình cảm tốt đẹp của anh đối với cô bấy lâu nay chỉ đơn thuần là tình cảm giữa người với người , một sự thương hại cần ban bố cho những ai có hoàn cảnh khó khăn . Vậy mà cô đã quá hy vọng , quá ảo tưởng

Vy ngồi bất động với những ý nghĩ rối bời . Cô phải cư xử ra sao đây trong những ngày sắp tới ? Chấp nhận những tình cảm dối trá của anh để được sống trong yên lành , hay là cô sẽ trở về là cô , một cô bé ngây thơ , khờ khạo với trái tim mang đầy thương tổn?

Trong phút chốc , tâm hồn cô đầy tràn những suy tư . Cô thèm được có mẹ bên cạnh , thèm được ngả vào lòng mẹ kể về những nỗi băn khoăn trước ngã rẽ cuộc đời . Nhưng mà không thể được ... Mẹ cô đã mất . Người đã mãi mãi ra đi rồi

Ngồi bất lực với những giọt nước mắt tuôn trào , Vy tự nhủ với lòng mình rằng : mặc dù cô là một cô bé quê mùa , nghèo nàn nhưng cô sẽ không tỏ ra yếu đuối gì trước bất cứ ai , và chắc mẹ cô cũng không phản đối quyết định này . Đứng thẳng dậy , chùi sạch những giọt nước mắt , Vy quay lại nhìn Khang , nói nhanh:

– Khang à! Em có thể trò chuyện một cách thẳng thắn với anh , được không?

Khang nhìn chăm vào cô với đôi mắt thăm dò , rồi gật nhj:

– Được , anh cũng có chuyện muốn nói với em

Ngắt nhẹ một cành lá vàng khô , Vy buồn buồn nói:

– Tuy em là một cô bé khờ khạo , ngốc nghếch , nhưng em vẫn phân biệt được đâu là sự thương yêu và đâu là lòng thương hại

Thở dài cô nhè nhẹ:

– Lúc còn nhỏ , ba e m mất sớm ., chỉ còn một mình mẹ em sớm hôm tần tảo nên gia đình em rất nghèo . Hiểu rõ hoàn cảnh nên những người tốt bụng thường hay giúp đỡ , nhưng mẹ không ao giờ nhận . Nhiều lúc thấy mẹ khổ sở quá , nên em thường hay trách mẹ: “ Tại sao mẹ lại không nhận sự giúp đỡ của người khác? “ Em không bao giờ quên ánh mắt của mẹ em lúc đó , cái nhìn vừa thương yêu vừa trách móc . Mẹ đã dạy cho em hiểu rằng : “ đã là con người thì phải tự đứng vững trên đôi chân của mình , không nên dựa dẫm vào sự thương hại của bất cứ ai , Vì đón nhận sự thương hại của người khác tức là đã chấp nhận mình là con người yếu kém , yếu đuối không thể vượt qua những khó khăn gian khổ của cuộc đời . Mà cuộc đời thì ví như con thuyền lênh đênh trên biển , có những lúc mặt biển êm ả , phẳng lặng những cũng có lúc biển giận dữ gào thét . Mình phải tự tay chèo chống chứ không thể dựa dẫm vào bất cứ ai “. Nên từ đó , em nhận thức ra vấn đề.

Ngừng một chút , quan sát thái độ của anh , cô tiếp:

– Những ngày qua , em thật cảm kích tấm lòng của mẹ anh và anh . Và em hiểu rằng , anh chấp nhận em , chấp nhận cuộc hôn nhân này là vì lòng thương hại , cảm thông cho em – người bạn thuở nhỏ của anh , Nhưng bản thân anh còn có cuộc sống riêng tư của mình , nên mẹ không thể nào bó buộc anh vào cuộc hôn nhân vô lý này . Em quyết định sẽ trình bày thẳng thắn với ba mẹ chấm dứt cuộc hôn nhân này

– Không, anh không chấp nhận – Khang la toáng lên

Vy tròn mắt nhìn Khang đầy vẻ ngạc nhiên , Khang giận dữ quắc mắt nhìn cô nghiêm nghị:

– Em đã hiểu sai vấn đề . Anh chấp nhận cuộc hôn nhân này là vì anh yêu em chứ anh không hề bị ép buộc gì cả hoặc do thương hại cho hoàn cảnh của em.

Vy đỏ mặt ấp úng:

– Thế thì tại sao ...

Khang ngắt lời cô :

– Tại sao chúng ta chưa thật sự là vợ chồng chứ gì?

Vy im lặng cúi mặt không đáp , Khang quan sát cô một chút , anh tiếp :

– Chúng mình chưa thành vợ chồng thực sự chỉ vì anh yêu em và tôn trọng em mà thôi

Câu trả lời của Khang nằm ngoài sức tưởng tượng của cô. Quên cả then thùng , Vy ngẩng phắt đầu dậy , tròn tròn mắt nhìn anh

Nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, anh âu yếm nói:

– Không biết em có tin vào giác quan thứ sáu hay không. Lúc đầu anh có hơi ngạc nhiên và bối rối khi nghe mẹ nhắc lại cuộc hôn nhân ngày trước .

Nhưng ngay từ lần gặp em đầu tiên , anh đã biết rằng em là phần nửa của anh , là cái xương sườn của anh mà anh đã thất lạc thì làm gì có chuyện anh cưới em là do sự thương hại

Vy cắn môi phụng phịu . Ngay cả lúc nghiêm túc như thế này mà anh cũng vẫn trêu chọc cô cho được. Anh vẫn ngọt ngào:

– Đừng xịu mặt như thế , xấu lắm bé ạ. Anh biết em vẫn còn tự ti mặc cảm trước sự giàu có của gia đình anh và chưa tin tưởng vào tình cảm của anh đối với em , nên em có những suy nghĩ không đúng về cuộc hôn nhân này. Đưa cô đến băng đá dài , anh hỏi nhỏ:

– Xin lỗi, anh có thể hút thuốc được không?

Vy gật nhẹ . Rút một hơi thuốc , giọng anh trầm trầm:

– Anh cũng hiểu rằng em vẫn chưa yêu anh . Em bị ép buộc vào cuộc hôn nhân này , nên lúc nào em cũng nghi ngờ rằng anh cũng vậy . Anh nghĩ giữa chúng ta cần có thời gian để tìm hiểu lẫn nhau trước khi trở thành vợ chồng thực sự . Anh không muốn đến một lúc nào đó , em lại trách anh áp đặt tình cảm lên em . Anh muốn em đến với anh bằng sự tự nguyện của trái tim

Né tránh ánh mắt Khang , Vy trầm ngâm nhìn sợi thuốc lá bay lững đặng , lững nghe giọng nói trầm ấm của anh:

– Theo anh thì sự quan trọng nhất của hôn nhân là tình yêu . Hôn nhân mà không có tình yêu sẽ dễ dàng đổ vỡ . Mặc dù rất yêu em , nhưng anh chỉ chấp nhận em thực sự là vợ anh chỉ khi nào em yêu anh mà thôi

Vy nhìn Khang thơ ngây:

– Anh là người đàn ông đầu tiên mà em quen biết , nếu em không yêu anh thì em yêu ai?

Búng nhẹ chóp mũi cô, Khang tiếp:

– Ngốc ă! Đâu phải người con gái nào cũng yêu ngay người đàn ông mà mình quen biết đầu tiên . Tình cảm của em đối với anh chỉ mới là sự yêu thương cảm phục , mang ơn chứ không phải là tình yêu

Vy nhướn mày hỏi:

– Thế tình yêu là thế nào?

– Tình yêu là một từ rất bao la , trừu tượng . Biết ao nhag văn , nhà thơ đã cố định ghĩa về nó , nhưng vẫn không lột tả hết ý nghĩa của nó. Anh không phải là nhà văn , cũng không phải là nhà thơ nên a nh chỉ có thể diễn tả nó bằng sự suy nghĩ chân chất của mình . Tình yêu bao gồm những tình cảm thương yêu , tôn trọng , hiểu biết lẫn nhau và còn phải biết tha thứ , hy sinh cho nhau

Bối rối Vy cúi mặt tự vấn lòng mình Khang nói như thể đọc vanh vách từng suy nghĩ sâu thẳm của cô . Quả thật , cô thương yêu và kính phục anh , nhưng anh vẫn còn là một quyển sách khó đọc đối với cô. Những gì khang đòi hỏi ở cô đều đúng cả . Cô cũng khôngngờ tình hình lại xoay ngược như thế này . Từ người ở thế chủ động , cô lại rơi vào thế bị động . Ngồi thờ người Vy không biết phải xử sự ra sao cho phải vào lúc này

Ngồi ngắm cô một lát , Khang kéo cô vào lòng thủ thi:

– Anh không trách em đâu , cô bé ạ . Khi tự anh đặt em vào hoàn cảnh này . Đúng lý ra anh phải chinh phục tình cảm của em trước rồi mới cưới em làm vợ , nưng hoàn cảnh lúc bấy giờ không cho phép

Nâng cằm cô lên , nhìn sâu vào đôi mắt cô , anh tiếp:

– Bây giờ anh quyết định sẽ theo đuổi, chinh phục tình cảm của em cho đến khi nào em yêu anh mới thôi

Nhìn khuôn mặt đầy tự tin của anh , lòng cô như ấm lại . Cô bật cười trêu anh;

– Đến lúc đoá , nếu em không nói thì sao anh biết là em có yêu anh hay không?

– Anh còn nhớ Nhược Hằng đã nói một câu rất hay : “ Những người yêu nhau, trái tim sẽ mách bảo trái tim”. Đến lúc đó dù em không nói ra , nhưng anh cũng biết được thôi

Vy nghinh mặt , hỏi dồn:

– Rồi lúc đó em không yêu anh thì sao?

Cố nén tiếng thở dài , Khang buồn buồn:

– Anh sẽ chấp nhận sự thật , đồng ý chia tay với em , để em có thể đến được với người em yêu một cách trọn vẹn

Ngả vào lòngKhang , vòng tay ôm cổ anh , cô khẽ khẽ nói:

– Sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu anh . Anh là người đàn ông toàn diện trước mắt em . Bao giờ em cũng ước mong đượ làm vợ anh , chỉ tại anh không chấp nhận em mà thôi

Vuốt nhẹ mái tóc cô ,a nh âu yếm:

– Đâu phải anh không chấp nhận em đâu . anh không phải là người đàn ông toàn diện như em nghĩ. Anh có rất nhiều khuyết điểm . Nhiều lúc anh cũng muốn làm theo bản năng của mình, nhưng mà sự ngây thơ trong sáng của em đã làm cho anh thức tỉnh . Anh sợ một ngày nào em sẽ nhìn anh bằng ánh

mắt khinh rẻ , nên anh phải chấp nhận thời gian thử thách tình yêu của chúng ta để đạt được tình yêu của em một cách trọn vẹn.

– Lý lẽ của anh thật sắc bén vững vàng cô không thể nào bắt bẻ được , nhưng cô vẫn cảm thấy có cái gì đó không xác đabsg lắm. Anh có thể đọc được những suy nghĩ trong đầu cô như đọc một trang vở mở sẵn, còn cô thì chưa hiểu biết gì nhiều về con người anh , ngoài những gì anh phô bày cho cô biết anh là người tốt. Có lẽ anh nói đúng , giữa cô và anh cần có thời gian tìm hiểu trước khi trở thành vợ chồng thực sự . Giật nhẹ tay Khang , cô hỏi nhỏ:

– - Thế mình phải nói sao với ba mẹ đây?

Hơi nhúu mày , Khang đáp:

– Nếu chúng mình nói rõ sự thật thì ba mẹ sẽ buồn và lo lắng cho hai chúng ta. Theo anh thì trước mặt ba mẹ và mọi người , em vẫn là vợ anh . Chuyện này chỉ có hai đứ chúng ta hiểu nhau là đủ rồi

Vy gật nhẹ đầu đồng ý . Hơi mỉm cười nhìn cô ,a nh nói tiếp:

– Anh sẽ ngủ bên phòng làm việc như từ lúc em bệnh đến nay . Nhưng đối với ba mẹ chúng ta vẫn ở chung một phòng

Bảo Vy gật đầu đồng ý . Sự vững vàng trong phong cách của Khang làm cô an tâm với tất cả những quyết định của anh . Cô chột buồn cười với ý nghĩ : nếu mà lũ bạn cô biết được sau đám cưới một tháng mà cô bạn từng được mệnh danh là người đẹp trong nhóm “ Ngũ Long” vẫn còn là con gái , chắc lũ chúng nó sẽ nghĩ Khang là “ pê đê”. Không nén nổi ý nghĩ buồn cười đó , Vy bật cười

Quay sang nhìn cô, Khang ngạc nhiên:

– Cười chuyện gphi cô bé?

Nín hẳn tiếng cười , cô lúng túng nhìn Khang . Tropùrì ơi! Nếu mà biết được những suy nghĩ trong đầu cô , chắc là anh sẽ bóp cô ra làm tram mảnh .

Không nghe cô trả lời, Khang cúi xuống nhìn vào đôi mắt cô như cố đồ những ý nghĩ trong cô . Cụp vội đôi mắt , cô nói:

– Nghĩ đến việc sẽ được ngủ một mình trên chiếc giường rộng thênh thang như lúc còn ở nhà là em đủ thích rồi

Khang nhìn cô mỉm cười đầy bí ẩn:

– Đừng có mà mừng vội, sẽ không được bao lâu đâu cô bé

Vy trề môi nguýt Khang:

– Nhưng mà được ngày nào nên mừng ngày đó

Đột nhiên Vy thấy Khang đngng ngán người. Đôi mắt anh chợt phát hiện ra những tia sáng lạ lùng . Chợt hiểu , Vy vội vàng né tránh , nhưng đôi môi không đã áp chặt lấy đôi môi cô

Đẩy mạnh Khang ra , Vy hét lớn:

– Không được , anh đã vi phạm “ hiệp ước “ giữa hai chúng ta

Khang ngán người:

– Hiệp ước gì?

– Hiệp ước chúng ta chưa là vợ chồng

Khang lắc đầu tỏ vẻ không hiểu . Cô vội vàng giải thích:

– Chúng ta chưa là vợ chồng , nên anh không được quyền bị đầu hôn đó

– Nhưng mà anh yêu em...

Cô cắt ngang lời Khang :

– Nhưng mà anh cũng đã nói là em chưa yêu anh . Mà em chỉ chấp nhận người yêu hôn em mà thôi

Khang vò đầu lắm bầm:

– Đúng là mình ngu thiệt . Cứ lọt vào ngay cái bẫy của chính mình

Đột nhiên anh quay sang nhìn cô , đôi mắt tinh quái:

– Trước mặt ba mẹ , chúng ta là vợ chồng thì anh có quyền hôn em

Vy cắn môi suy nghĩ: trước mặt ba mẹ chẳng lẽ knag không mắc cơ xay

sao ? An tâm với những ý nghĩ đó , cô gật đầu nhượng bộ
Khang bật cười thích thú , đắc thắng khi thấy cái gật đầu nhượng bộ của cô.
Nụ cười củ a anh làm cô phải cảnh giác . Chắc có lẽ cô phải nhanh chóng
vào nhà thôi , tránh xa Khang . Nếu không anh sẽ “ bổ sung “ vào không biết
bao nhiêu là điều khoản quỷ quái vào cái hiệp ước kia. Mà cô thì không thể
nào từ chối . Nghĩ là lagm ngay , cô quay sang nói nhanh:

– Xin phép anh , em đi ngủ sớm. Chào anh

Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của anh , cô bật cười quay lưng chạy vội vào nhà ,
mặc Khang gọi vang:

– Chờ anh với Vy ơi!

Vy đứng ngẩn ngía hồi lâu trước gương . Trên người cô là chiếc váy ngắn
nền đen , điểm những đốm hoa vàng cùng chiếc áo thun màu trắng . Trông
cô thật sinh động , dễ thương . Mái tóc được kết thành một bím dài sau lưng
. Vài sợi tóc con đen nhánh rũ trước trán bên dưới chiếc nón nghiêng nghiêng
một cách nghịch ngợm trên đầu.

Tiếng động cửa làm cô giật mình quay lại

Khang đã đứng ở cửa ngăn đôi hai phòng tự lúc nào. Anh mỉm cười nói:

– Dễ thương quá!

Bước lại gần cô , anh ngẩn ngía;

– Lúc mua bộ đồ này , anh nghĩ nó cũng chỉ dễ thương như thế là cùng

Không biết là anh đang khen em hay là đang tự khen mình nhỉ?

Khang nhìn cô , bật cười:

– Anh khen cả hai chúng ta. Anh thì có đôi mắt thâm mĩ , còn em thì xinh
đẹp dễ thương

Nguýt Khang một cái rở dài , cô trả đũa:

– Em cũng định khen anh đẹp trai , lịch sự nhưng anh đã tự khen mình rồi
thì khỏi cần em khen

– Sao em lúc nào cũng tìm cách đối chọi với anh vậy hả bé? Em như là một cô nhím , chỉ đụng chút xíu là xù những chiếc gai nhọn

Vy liếc dài nhìn anh hậmhực:

– Lúc thphi bảo em là gấu, lúc thì bảo em là nhím. Hôm nay đi Thảo Cầm Viên khi về anh sẽ ví em : khóc như nước mắt cá sấu , cười như con đười ươi , mắc cỡ như con cù lần ...

Khang nhìn cô gật gù tiếp:

– Anh vừa phát hiện ra một điều ữa: em nói như một con két.

Vy giậm chân nhìn Khang . Anh đã co chân chạy xuống nhà để tránh nắm đấm đầy đe dọa của coo

Giậm chân tức tối , cô rượt theo Khang . Hai người như một con lốc ủa vào phòng khách. Ba mẹ chồng cô đang ngồi ở ghế sofa bật dậy:

– Chuyện gì thế hả?

Vy hốt hoảng dừng lại , ấp úng không biết nói sao. Khang đỡ lời:

– Da ... Tụi con chỉ đùa với nhau thôi

Ba mẹ chồng cô thở phào nhẹ nhõm . Cha cô bật cười sảng khoái:

– Vậy mà tôi cứ tưởng là bão thôi tới

Vy đỏ mặt , không biết chui xuống đâu cho hết xấu hổ . Mẹ chồng cô mỉm cười bao dung:

– Tuổi trẻ mà ông . Chỉ sợ chúng nó gây gổ nhau thôi , chứ còn đùagiỡn thì cứ đùa giỡn thoải mái

Vy ngượng ngùng xấu hổ , cúi mặt không dám ngược nhìn ai, cũng không dsm nhúc nhích . Cô nghe tiếng Khang xin phép ba mẹ cô đi dạo. Vy lí nhí cúi chào , rồi theo đà kéo của Khang , cô chạy ra ngoài.

Lên đến xe , đấm vai Khang , cô mắng:

– Cũng tại anh không hà

Khang cười khúc khích:

- NHờ vậy mà ba mẹ mới biết tội mình yêu nhau
- Ai thêm yêu cái mặt khỉ của anh
- Đó, đó. Em mắng anh là con khỉ rồi đó. Tội mình huề nhau ghen
- Không dám huề nhau đâu
- Rồi, vậy em có thể mắng anh là bất cứ con vật gì em thích
- Được . Đến Thảo Cầm Viên , em sẽ lựa một con thật xấu , thật hung ác , ngu đàn , xấu xí để đặt cho anh

Khang rên rỉ:

- Ác vừa thôi cô bé. Anh chỉ dùng những con vật dễ thương để gán cho em, còn em thì lựa chọn những con vật ghê gớm gán cho anh
- Gấu , nhím , kết ... mà dễ thương à?
- Đối với em thì có thể là nó rất dễ ghét . Nhưng đối với anh thì nó rất dễ thương , nên anh mới dùng để gán ghép cho người yêu của anh

V lặng im trầm nghĩ : Miệng của Khang thật dẻo, nói thế nào cũng được . Hay thật!

Không nghe cô đáp trả, Khang hỏi nhỏ:

- Anh nói có đúng không nhỏ?
- Em đang tự hỏi miệng lưỡi như anh mà sao không có một mối tình nào trước khi gặp em , thật là một điều đáng ngạc nhiên
- Ai bảo với em là anh không có một mối tình nào?

Vy nghe mặt mình nóng bừng . Cố giữ bình tĩnh , cô hỏi:

- Ai vậy Khang ? Kể cho em nghe đi

Khang đắn đo:

- Nhưng mà em không được ghen à ghen

Vy mím môi :

- Người ta chỉ ghen khi yêu thôi . Còn em thì chưa yêu anh mà

Khang thở dài nhẹ nhẽ và kể:

– Lúc mới 15 tuổi thì anh đã biết yêu rồi. Anh yêu cô bé có hai bím tóc xinh xinh , đôi mắt tròn to ngơ ngác và cái miệng bé bé ở cạnh nhà lúc nào cũng theo anh vùi vỉnh . Anh yêu đến nỗi đêm nào cũng nằm mơ thấy mình biến thành chàng hoàng tử và cưới cô công chúa là cô bé cạnh nhà

Vy tức tối lắm lắm:

– Yêu như vậy , tại sao anh không cưới cô bé ấy đi?

Khang bật cười lớn:

– Thì anh cưới rồi đó . Cô bé đang ngồi cạnh bên anh nè

Chợt hiểu là Khang cố tình đưa cô vào tròng , cô dám mạnh vào vai anh:

– Anh lúc nào cũng đùa được hết

Khang bật cười , dừng xe trước cổng có ghi tấm bảng lớn ” Thảo Cầm Viên ” . Bước xuống xe , cô nhìn Khang hậm hực:

– Em không bỏ qua chuyện này đâu

Khang nhìn cô hóm hỉnh :

– Anh lúc nào cũng sẵn sàng và sung sướng được hầu chuyện cùng em

Đưa cô bước vào khuôn viên của Thảo Cầm Viên , anh mỉm cười , hỏi:

– Nằm trong khuôn viên này còn có đền thờ vua Hùng và viện bảo tàng lịch sử thành phố . Em có muốn ghé xem những nơi đó không?

Không cần suy nghĩ , cô lẹ làng quyết định:

– Em muốn đi xem viện bảo tàng trước.

Khang nhìn cô lắc đầu nhẹ , bật cười Vy hất mặt, hỏi:

– Tại sao lại ười em?

– Người ta là con gái thì thích đi chợ , đi coi phim , đi vũ trường ... còn em thì lại thích vào Thảo Cầm Viên , viện bảo tàng

Nguyt Khang một cái rở dãi , Vy không thèm trả lời , mà lại chăm chú nhìn vào những vật được trưng bày . Không khí ở đây thật là trang nghiêm . Cô có thể nghe được những bước chân Khang đang nhịp bước sau lưng cô . CHỈ

cho cô xem những dụng cụ khá thô sơ của người tiền sử , Khang giảng giải cho cô nghe quá trình phát triển từng bước của xã hội loài người

Bước sang một gian trưng bày những lọ hoa, những tác phẩm điêu khắc , anh giải thích tỉ mỉ về những nét đẹp nghệ thuật cổ xưa.

Vy im lặng lắng nghe và không giấu nổi sự ngạc nhiên về sự hiểu biết sâu rộng của Khang:

– Anh giảng cứ hư là một hướng dẫn du lịch thực thụ vậy

Khang nhìn cô:

– Thì cũng có lúc anh làm hướng dẫn du lịch đó chứ

Vy tròn mắt nhìn anh:

– Đúng là em chưa hiểu gì về anh thì phải. Lúc chưa gặp anh , em nghĩ anh sẽ là một nhạc sĩ . Nhưng không ngờ anh đã là một kiến trúc sư , rồi lại là một hướng dẫn du lịch

Nén tiếng thở dài , cô buồn buồn:

– Có lẽ em là cô gái duy nhất trên thế gian này chưa hiểu biết gì hết về chồng mình thì đã vội kết hôn

Vuốt nhẹ chóp mũi cô, Khang an ủi:

– Chúng mình còn rất nhiều thời gian để tìm hiểu lẫn nhau mà . Nào! Bây giờ đừng nghĩ đến chuyện đó nữa . Anh đưa em đi thăm vườn thú nhé!

Kéo cô chạy một mạch đến chiếc lồng , Khang huýt sáo và chào:

– Hello!

Chú kết bay qua bay lại trong lồng nghiêng nghiêng đầu ngấm ngấm rồi kêu vang:

– Ké...lo. Ké lo

Vy nhảy cẫng lên thích thú , quên mất đi những điều không vui

Đùa với những chú kết chán, Khang lại kéo cô qua những lồng thú khác . Họ đùa giỡn la hét , chọc ghẹo rồi dụ dỗ bằng những trái cây mà Khang mua sẵn

tự lúc nào . Đi một lát , Vy cảm thấy mỏi như đôi chân . Cô rên rỉ:

– Mỏi chân quá! Nghỉ chân một chút đi anh Khang

Mỉm coquphi Khang dỗ dành:

– Ráng chút đi cô bé! Chúng mình lại chỗ này , đẹp lắm!

Đưa cô đến một gốc cây to , bên bờ hồ rộng , Khang trải áo mưa đem theo ra

. Vy đứng lặng ngắm trời mây . Không khí ở đây thật dễ chịu . Những tàng cây cổ thụ to, xòa tán lá rộng lớn của mình che mát cả moomt góc vườn .

Giữa vườn là một cái hồ rộng . Trên mặt nước , những đóa sen rung rinh , hồng thắm, nổi bật trên nền xanh của những chiếc lá đang xòe trên mặt nước.

– Đẹp không bé?

Vy xoay qua nhìn Khang hân hoan:

– Đẹp quá! Em không ngờ là ở giữa thành phố ồn ào , nhộn nhịp lại có một góc vườn tuyệt diệu như thế này

Khang đang sửa soạn trong túi xách ra vô số thức ăn và nước uống . Nhìn

Khang , cô bất giác đỏ mặt vì sự vụng về củamình

Như đọc được ý nghĩ thầm kín của cô , Khang mỉm cười :

– Anh không giỏi nhe vậy đâu cô bé . Đây là thức ăn chị Năm đã huẩn bị sẵn cho chúng ta . Nao! Bây giờ đã đến lúc cô vợ bé bỏng pgải trở tài rồi

Vy áy náy:

Em cũng hư thật , không biết chuẩn bị trước

Lần sau đến phiên em thôi, đừng lo mất phần

Cặp miếng sandquich đầy thịt, cô đưa cho Khang . Anh đón lấy nhai một cách ngon lành

Dùng bữa trưa xong , mặc cho cô phản đối , Khang vẫn phụ cô thu dọn số thức ăn thừa. Anh nói:

– Theo anh , nam nữ phải bình đẳng với nhau . Anh không thích ngồi yên hưởng thụ để vợ mình phải làm tất cả công việc bếp núc. Tốt nhất là em nên

để anh làm những gì anh có thể giúp được cho em.

Vy nhìn anh đầy cảm phục . Thật khó mà có người đàn ông biết yêu thương và thông cảm cho người phụ nữ như vậy

Đột nhiên Khang quay qua nhìn cô , giọng trêu chọc:

– Nè, cô bé ! Em đừng có bả với anh rằng , anh làm em cảm động suýt rơi nước mắt đấy nhe

Hất mặt nhìn Khang , cô đáp ngay:

– Hừ! Không dám cảm động đâu . Em chỉ hơi ngạc nhiên khi chỉ mới có ba năm mà anh đã thay đổi tính tình nhanh chóng đến thế

Khang nhìn cô vẻ không hiểu , Vy giải thích:

– Anh còn nhớ không? Lúc trước , anh thường tuyên bố với em: chuyện bếp núc , rửa chén , quét dọn , lau nhà là chuyện của đàn bà . Đàn ông sinh ra là để làm những chuyện đại sự . Sao bây giờ anh lại thay đổi quan niệm này

– Sông núi còn có thể thay đổi hướng đi con người . Năm tháng trôi qua thì con người cũng phải trưởng thành và có những suy nghĩ chín chắn

– Nhưng mà anh đã thay đổi rất nhiều . Anh đã trở thành người đàn ông tự tin , mạnh mẽ . Đôi lúc em thấy mình thật nhỏ bé và ngu ngốc trước mặt anh
Nâng khuôn mặt cô lên, Khang cười khê:

– Lại tự ti nữa rồi . Nếu con gái ở thành phố mà khờ khạo như em , thì có lẽ anh đã có vợ từ lâu rồi

Vy lặng im trong tay anh . Cô không hiểu đó là lời khen hay một câu chê trách đầy ẩn ý

Thấy vẻ mặt buồn buồn của cô , anh lảng sang chuyện khác:

– Anh đã nộp hồ sơ cho em . Có lẽ đầu tháng em đi học luyện thi lại

Vy nhảy phắt lên mừng rỡ:

– Ô! Đầu tháng này em có thể đi học lại rồi sao ? Thích quá!

Chợt nhớ , anh quay sang nhìn Khang , hỏi:

– Trường học ở đâu vậy anh ? Xa không anh ? Em phải học lại hết hay chỉ học những môn chính yếu?

– Từ từ để anh thở với chứ cô bé . Hỏi gì mà ghê vậy ? Trường học cũng hơi xa , nên sáng anh phải đưa em đi , trưa anh rước em về. Còn các môn học thì em chỉ cần học những môn chủ yếu để thi thôi

Vy thở dài:

– Như vậy có phiền anh lắm không?

Búng nhẹ chóp mũi cô, Khang trừng mắt:

– Anh bóp mũi cái là chết ngắt luôn bây giờ . phiền cái gì?

Biết Khang giả vờ dọa nạt , nhưng cô vẫn thấy áy náy:

– Những lúc em về sớm thì sao ?

– Anh vẫn sắp xếp được thời gian để đưa đón em . Yên tâm đi

Vy vẫn không thấy yên tâm lắm:

– Nhưng anh đi làm mà giờ giấc lung tung như vậy , coi chừng bị giám đốc đuổi đó.

Khang nhìn cô cười cười :

– không ai dám đuổi anh đâu, cô bé ạ.

– Hừ! Làm như anh là giám đốc vậy

Khang khoanh tay đứng dựa vào gốc cây nhìn cô cười không đáp. Chợt nghĩ ra điều gì, Khang ném cho cô ánh mắt tinh nghịch:

– Em vẫn chưa yên tâm chứ gì?

Vy gật đầu , không đáp.Khang tiếp:

– Bây giờ thì em cứ xem như là mượn anh làm tài xế . Em trả công đoàng hoang

– Nhưng em làm gì có tiền để trả công cho anh?

– Anh có đòi tiền bao giờ đâu ? Anh tính công rẻ lắm. Cứ mỗi lần chở đi là một cái hôn nè, rước về một cái hôn ề

Đỏ mặt , Vy giậm chân mắng Khang:

– Đầu óc của anh tối đen như đêm 30 vậy . Tối ngày chỉ nghĩ đến chuyện bậy bạ không hà.

Khang li lợm cúi đầu dí sát mặt cô:

– Sao, chịu không cô bé ?

Ngẩng đầu , hất mặt nhìn Khang , cô hét lớn :

– Không chịu

Đột nhiên Khang bật cười thích thú . Cô nhìn anh lòng đầy thắc mắc. Bỗng nhiên Khang hát khe khẽ:

“ Con gái nói có là không

Con gái nói không là có đó

Con gái nói giận là thương

Con gái nói thương là còn giận”

Chợt hiểu , cô đẩy mạnh vai Khang . Né tránh những cái ngất nhéo của cô, Khang chạy vụt đi . Cô đuổi theo . Họ như hai đứa trẻ đang chơi trò cút bắt với nhau.

Vòng sau một thân cây, thế là Khang đã ôm trọn cô vào lòng , Vy hét vang , phụng phịu:

– Không biết , anh chơi ăn gian

Mắt Khang bỗng trở nên say đắm . Môi anh kề sát khuôn mặt cô , thì thầm:

– Em không biết , nhưng anh biết . Anh biết anh .. yêu em.. yêu em

Khẽ khép mắt lại, cô nép vào lòng anh . Khang của cô là thế . Lúc nào cũng tạo cho cô những niềm vui bất tận . Có lẽ cô sẽ là một con bé ngu ngốc nhất nếu cô không đáp lại tình yêu của Khang.

Chỉ còn hơn một tuần nữa là Vy đã bắt đầu nhập học. Tối nay Khang sẽ đưa cô đi ăn tối và xem sinh hoạt về đêm của thành phố

Chiếc váy dài màu tím than làm nổi bật bờ vai trần trắng ngần của Vy . Xõa

tung mái tóc dài che phủ bờ vai , Vy dùng chút phấn hồng và son . Trông cô lộng lẫy và kiêu sa khác với mọi khi.

Bước ra phòng khách , cô bắt gặp ánh mắt say đắm của Khang

– Đẹp quá!

Đỏ mặt , Vy gọi nhỏ:

– Mình đi anh

Huýt sáo lên một bản nhạc vui , Khang cúi xuống hôn nhẹ vào má cô:

– Nào! Bây giờ chúng ta đi

Vy cần nhẫn:

– Anh lúc nào cũng vi phạm hiệp ước hết

Khang bật cười:

– Anh đâu có vi phạm . Anh chỉ nhận công làm tài xế của mình thôi

– Hừ! – Vy nguýt Khang rõ dài . Không thêm cái cọ vớianh , cô lặng im ngắm cảnh vật xung quanh

Ngọc gió đêm thoảng nhẹ , thành phố về đêm hiện ra trước mắt cô với những ngọn đèn lung linh thấp sáng . Cảnh đêm thành phố đẹp vô cùng , khiến cô ngẩn ngơ nhìn ngắm

Đi cô đi dọc bờ sông , Khang tiến đến chiếc tàu đang neo cạnh bến . Đó là một chiếc tàu lớn được trang trí bằng những ngọn đèn màu rực rỡ

Đưa cô đến một chiếc bàn nhỏ , Khang chn vài món thức ăn , Vy lặng lẽ ngắm cảnh vật xung quanh . Từng dãy bàn được phủ khăn trắng muốt mà số thực khách đã chiếm gần hết . Đâu đây có tiếng sóng vỗ nhẹ vào khoang thuyền . Tiếng cụm ly chúc tụng , tiếng cười đùa nhỏ nhỏ... tạo nên một âm thanh rộn rã , reo vui . Khung cảnh thật đầm ấm, lịch sự

Có tiếng động nhỏ làm cô giật mình quay lại . Bữa ăn đã được dọn sẵn . Tiếp cho cô những món ăn ngon , Khang nói:

– Em có thích nơi này không?

Vy thành thật :

– không khí ở đây thoáng mát , lịch sự , nhưng em vẫn cảm thấy hơi lạc lõng và xa lạ

Đôi mắt Khang nhìn cô như dò hỏi . Cô giải thích:

– Có lẽ do từ nhỏ mẹ quản thúc em quá chặt chẽ, nên em hơi dị ứng trước đám đông

Khang nhìn cô trầm ngâm:

– Mẹ quản thúc em dữ lắm à?

Vy phụng phịu:

– Thì cũng tại anh chứ ai

Nhảy nhồm trên ghế , Khang ngạc nhiên:

– Sao lại tại anh?

Vy xịu mặt:

– Người ta còn con nít , mới ó mười bốn mười lăm tuổi , chưa biết gì là anh đã đi hỏi cưới làm vợ rồi , thì trách sao mà mẹ chẳng quản thúc em . Mẹ cấm em đủ thứ . Nphao là không giao thiệp với bạn trai , không được đi chơi khuya , không được đủ thứ hết . Thành ra em rất e dè khi tiếp xúc với đám đông

Nắm lấy bàn tay cô vuốt nhẹ , giọng Khang ngọt như mật:

– Thì lỗi tại anh . Anh xin lỗi ... Nhưng anh thật phải cảm ơn mẹ đã trao cho anh một cô bé thật ngây thơ , tinh khiết

– Anh thật ích kỷ , làm suốt mấy năm em bị gò bó đến nỗi trở nên khờ khạo

– Yêu thì phải ích kỷ thôi. Anh công nhận là anh ích kỷ . Nhưng bây giờ em đã là vợ anh , anh chấp nhận yêu thương và khắc phục những khuyết điểm của em

– Xí! – Vy ngúyt dài – Ai là vợ anh hồi nào?

Khang bật cười :

– Bây giờ thì chưa , nhưng nay mai thì sẽ là vợ anh

“ Gớm! Tự tin gớm!” cô kêu thầm trong lòng và tự nhủ phải đáp lại bằng 1 câu gì đó thật đáo để cho Khang đau đầu

Đột nhiên sàn tàu rung nhạc làm Vy quên mất ý nghĩ đó . Chiếc tàu đang nhẹ nhàng rời bến . những ánh đèn sáng được thay bằng những ánh đèn mờ ảo. Nơi góc cuối khoang thuyền , một ban nhạc với những bộ trang phục lộng lẫy xuất hiện với một bài hát vui nhộn chào đón khán giả. Không khi trong thuyền đột nhiên sinh động hẳn lên. Những tiếng huýt sáo , tiếng vỗ tay đệm theo dòng nhạc sôi động . Từng cặp tình nhân đưa nhau ra sàn nhảy hòa theo tiếng nhạc

Khang nhìn cô chăm chú . Miệng cười cười , anh rử rử:

– Chúng mình ra khiêu vũ nhé em?

Vy nhìn anh thất vọng , nói nhỏ:

– Nhưng em không biết khiêu vũ

Khang mỉm cười khích lệ:

– Anh sẽ dạy cho em mà . Không sao đâu

Theo đà kéo của Khang , Vy tiến ra sàn nhảy . Mới đầu cô có vẻ lúng túng , nhưng sau cùng cô cũng đã bắt kịp nhịp điệu với Khang . Dưới ánh đèn màu , Khang ôm cô quay tròn theo điệu nhạc. Trước mắt cô như có muôn ngàn ánh sao trời rơi

Đây là lần đầu tiên cô mới hưởng một đêm như thế . Những tiết điệu nhộn nhịp . quay cuồng cũng với những tiết điệu nồng nàn , say đắm , sâu lắng khiến cho con người cảm giác chơi vơi . Tiếng cười , tiếng hét , tiếng huýt sáo làm khung cảnh càng nhộn nhịp hơn . Ôm cô trong vòng tay , quay cuồng theo điệu nhạc , Khang thì thầm:

– Vui không bé?

Nép sát vào lòng Khang , cô đáp:

– Rất vui!

Nhắm khẽ mắt lại, tựa mình vào vai Khang. Vy nghe hồn mình như chơi voi trong vòng tya mạnh mẽ của Khang , trong lời nhạc êm đềm , quyến rũ:

“ Hãy yêu như chưa lần nào

Hãy cho nhau môi hôn ngọt ngào

Hãy đưa em về nơi cuối trời

Giấc mơ yêu cùng anh trọn đời ...”

Giọng Khang trầm ấm:

– Bản tình ca dễ thương quá, phải không em?

Ngước mắt nhìn Khang , cô âu yếm:

– Bài hát rất dễ thương . Nhưng đối với em, bài hát hay vẫn là bài “ Ngày thơ, tình thơ”

Khang ngạc nhiên:

– Bài hát gì lạ quá, anh chưa hề nghe

Dừng lại , Vy nhìn anh sững sốt . Nhìn nét mặt cô, Khang ngạc nhiên:

– Chuyện gì thế Vy?

Kéo tay Khang rời sàn nhảy ra ngoài hành lang vắng , Vy hỏi Khang , giọng đầy trách móc:

– Anh dám bảo với em là anh không biết bài hát đó à?

Khang ngỡ ngàng phân bua:

– Anh thực sự không biết mà

Vy uất ức nhìn Khang muốn khóc:

– Anh còn nói là không biết nữa à ? Vậy chứ anh có nhớ bài hát mà chính anh đã sáng tác vào dịp em theo anh đi cắm trại ở vườn bắp hay không?

Vỗ nhẹ tay lên trán , Khang kêu lên:

– À ..à.. anh nhớ rồi (hát thử lên coi... hiiiiii)

Nâng khuôn mặt cô lên , nhìn sâu vào đôi mắt còn ngân ngấn nước , anh kêu

khẽ:

– Trời ơi! Có như vậy mà em cũng khóc được nữa à?

Giấu mặt vào vai Khang , Vy phụng phịu:

– Bài hát mà em thích nhất mà anh cũng quên . Tội anh thật đáng đánh đòn

– Anh đâu có quên . (...hiii...) Anh chỉ nhớ chậm hơn em thôi mà. Đừng giận anh nhen bé!

Bằng giọng ngọt ngào , quyến rũ , Khang xoa dịu cơn giận dữ của cô

Thì thầm bên tai cô những lời âu yếm , nồng nàn . Khang đưa cô vào thế giới huyền bí và đầy màu sắc . Thế giới của tình yêu.

Chuỗi ngày kế tiếp , cuộc sống của cô thay đổi hẳn . Đã từ lâu , trái tim cô ngủ yên bây giờ lại thức giấc . Nó đập những nhịp đập rộn rã , reo vui.

Mỗi ngày , nhìn vào kính , Vy thấy mình thay đổi hẳn . Đôi má ửng hồng , đôi mắt mơ màng , đôi môi hồng thắm . Mỗi cử chỉ , mỗi hành động của cô đều toát lên một vẻ : cô là một người hạnh phúc

Mỗi buổi sáng , Vy tiễn Khang đi làm . Ba mẹ cô mỗi người đều có công việc riêng của mình . Quanh đi quẩn lại , cô chẳng làm gì ngoài việc đùa giỡn với con Milu . Đùa giỡn chán , cô lại lăn ra đọc những quyển tạp chí . Cũng có đôi lúc Vy nổi hứng xuống bếp trở tào làm những món bánh mứt mà mẹ cô đã dày công dạy cô để đón nhận những lời khen ngợi của Khang:

– Ô! Không ngờ cô vợ con nít khéo tay ghê đi

Hoặc mẹ chồng cô:

– Con dâu của mẹ ngoan quá !

Và cô thường đỏ mặt vì những lời khen ngợi đó

Sáng nay , Khang đã dậy sớm đưa mẹ ba ra phi trường sang Úc để thăm ông chú bị bệnh . Chị Năm thì đi chợ , chỉ còn một mình cô trong ngôi nhà vắng lặng . Chẳng có gì để làm , Vy thoắt bực ra ngoài lục lạo hòm thư trước cổng

Á..a.. Cô nhẩy căng lên reo mừng khi bắt gặp những lá thư của Nhược Hằng . Đây là lá thư đầu tiên của nhỏ. Áp chặt lá thư vào lòng , cô vi sường reo vui . Tiếng còi xe inh ỏi nhắc Vy nhớ là cô đang đứng ở trước cổng nhà . Thở phào nhẹ nhõm , Vy thầm nghĩ :” Cả con đường chỉ có vài chiếc xe chạy vội , chắc là không ai để ý đến hành động ngốc nghếch của cô” . Đôi mắt cô chợt dừng lại ở ban công nhà đối diện . Trời ơi! Lố nhố những cái đầu chỉ trở , cười cợt cô. Lẽ lười một cái thật dài như trêu chọc lũ hần , cô chạy vội vào nhà

Bức thư của Nhược Hằng làm cô quên hết mọi chuyện . Bóc vội thư , những nét chữ nghiêng nghiêng , thân thương của lũ bạn hiện ra trước mắt cô. Mỗi đứa viết một đoạn với những lời thăm hỏi chân tình , những lời chọc ghẹo nghịch ngợm độc địa mà chỉ có những cái đầu đen tối như của bọn chúng mới có thể nghĩ ra. Nào là:

“ Hãy kể cho tụi tao biết cảm giác của những nụ hôn?

Nụ hôn có mùi gì? Có phải có vị chua chua như yaourt, cóc ối hay là có vị ngọt của những viên kẹo bọc đường ?

Có bé bi chưa? Nếu có, chúng tao sẽ gởi cho cô một hũ me ngâm đường , một chục xòai tượng , một cần xé cóc ối ...

Sau cùng , chúng nó báo tin:

Nhược Hằng đã đậu vào đại học Hải sản Nha Trang , Kòang Lan đậu vào đại học Cần thơ.. Còn Giáng Ngọc thì đậu vào đại học Sư Phạm ở quê nhà .

Chỉ có Hương Nhu vì hoàn cảnh gia đình không thể tiếp tục học tiếp , nên ra phụ mẹ buôn bán ở chợ”

Gấp lá thư lại , đôi mắt Vy chợt ướt . Những một ước ngây ngô của tuổi học trò , những giọng cười giòn tan bên ly chè bốc khói như vẫn còn lẫn khuất đâu đây . Thế mà bây giờ . năm đứa , mỗi đứa một con đường , không biết bao giờ mới có thể họp mặt đầy đủ với nhau

Ngước nhìn những giọt nắng xinh xinh đang nhảy nhót trên những cành lá ,
cô thèm vô cùng được sống lại những giờ phút là cô bé ngây thơ trong tà áo
trắng , vô tư đùa giỡn cùng húng bạn trong giờ học

Reng ... reng...

Tiếng chuông cổng reo vang làm Vy sực tỉnh . Có lẽ chị Năm đã đi chợ về .
Thở dài với chút tiếc nuối , cô bước ra mở cổng . Chị Năm với giỏ xách
nặng trĩu trên tay bước vào phân bua:

– Chợ đông quá! Tôi phải len lỏi mãi mới mua xong . làm mợ Hai đợi cửa
lâu quáVy bật cười nhìn dáng phục phịch chất phác của chị Năm đang bươn
bả đi vào nhà . Láy chồng đã lâu , thế nhưng cô vẫn còn mắc cỡ vì tiếng gọi
mợ Hai của chị

Ngồi phịch xuống chiếc ghế dài , chị Năm than thở:

– Ôi! Mỏi tay quá!

Nhìn vào giỏ thức ăn đầy ắp:

– Hôm nay chị mua nhiều thức ăn lắm à?

– Đâu có. Hôm nay tôi gặp bà bạn cùng đi chợ mua mấy đồ dùng học sinh
chuẩn bị cho lũ trẻ trong mùa khai giảng sắp đến . Tôi xách phụ bà ấy một
đoạn. Ôi! Mệt đứt hơi!

Một ý tưởng thoáng nhanh qua đầu cô. Khang đã mua cho cô một chiếc xe
làm phương tiện đi lại. Tại sao cô không sử dụng nó để đi mua sắm một số
sách vở của mình?

Chạy vội lên lầu , thay chiếc quần jean xanh và chiếc áo sơ mi trắng . Vy
ngắm nghía mình trong gương . Một chút gì ngây thơ , bướng bỉnh , trông
côthật đáng yêu

Mỉm cười với bóng mình trong gương , Vy chạy xuống lầu , hấp tấp nói:

– CHị Năm ơi! Đóng cửa giùm em . Em đi ra phố mua sắm một ít đồ dùng
cá nhân

Chị Năm cau mày can ngăn:

– Sao mợ không đờicậu Hai về đưa đi ? Mợ không rành đường , coi chừng bị lạc đó

Vy bật cười vì ý nghĩ của chị:

– Chị làm em như con nít lên ba vậy. Từ đây ra phố mà cũng không biết đường đi.

– Nhưng mà ...

Không để chị nói hết câu , Vy lên tiếng trấn an:

– Chị yên tâm đi, em sẽ về trước khi anh Khang về

Khởi động chiếc xe lao vút đi , Vy còn nghe tiếng chị dặn dò:

– Chạy từ từ thôi, kéo té đó mợ

Vy bật cười . Có lẽ chị sợ cô sẽ té như lần tập xe trquosc đó ...

Hôm đó , sau khi mua cho cô chiếc xe , chiều đến , Khang đưa cô ra công viên gần nhà hướng dẫn . Đây là nút khởi động máy. Đây là thắng xe , đây là cần số ... cuối cùng anh bảo:

– Nào! Bây giờ em lái thử , anh ngồi phía sau cho.

Một vòng rồi lại hai vòng , tay lái cô bắt đầu vững với tốc độ. Chân cô bắt đầu quen với cần thắng , đạp số ... Cô cứ mê mẩn dừng lại ... khởi động .. vô số ... đạp thắng ... Mãi đến lúc Khang nói:

– Em thấy có dễ không ? Chỉ cần một chút là em có thể quen , không cần anh ngồi đằng sau chỉ dẫn

Quả thật, Khang đã xuống xe tự lúc nào . Anh đang đứng cách cô một khoảng xa. Đột nhiên , Vy lúynh quynh . Thayvì giảm ga , đạp thắng , cô lại lên ga , chiếc xe lao nhanh như con ngựa chững hướng thẳng vào gốc cây trong công viên . Theo tiếng hét của Khang , cả xe lẫn người cô ngã nhào xuống đất

Bé cô trên tay , Khang xuýt xoa:

– Anh xin lỗi . Anh bày thật . Tự nhiên lại lên tiếng làm em giật mình

Vuốt ve đầu gối bị thương của cô, Khang cuống quýt:

– Đau lắm phải không em?

Chiếc chân đau làm cô muốn chảy nước mắt . Nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của Khang , cô cố chịu đựng:

– Không sao đâu .Em chỉ bị sây sát nhẹ thôi mà

Ôm siết cô vào lòng , Khang cảm động :

– Ôi! Cô bé thật dễ yêu ...

Xoa xoa vết sẹo nhỏ nơi đầu gối , Vy bật cười khi nhớ những kỷ niệm qua. Bây giờ cô đã có thể vững vàng tay lái . Hòa theo dòng người , cô tiến ra phố.

Lang thang ngoài phố, Vy ngắm nhìn những món hàng trong tủ kính , những quần áo , kiểu tóc thời trang không biết chán. Dừng chân trước khung kính gian hàng trưng bày “ Mode” Vy nghiêng đầu ngắm nghía . Bên trong khung kính , chiếc túi xách bằng vải thô thật dễ thương . Không cần nghi x ngại lâu , Vy mua ngay chiếc túi . Dong đưa chiếc túi xách trên vai , Vy thầm cảm ơn sự rộng rãi của Khang . Mỗi tháng anh đều cho cô một khoản tiền để Vy có thể sắm sửa lặt vặt và mua bất cứ thứ gì cô thích . Có tiếng va chạm nhẹ làm Vy giật mình quay lại . Một thanh niên trẻ đang đứng sau lưng cô gật nhẹ đầu tỏ vẻ xin lỗi . Vy vội bước đi

Men theo con lộ, Vy tiến về nhà sách . Một cây bút mạ vàng thật đẹp trong quầy hàng nhỏ bên đường đập vào mắt cô.Ồ! Sao mình không mua tặng Khang ? – Bảo Vy thầm nghĩ . Cô dừng lại ngắm cây bút . Một lần nữa, cô giật mình khi thấy gương mặt của anh thanh niên kia lại xuất hiện trong kính Ta bị theo dõi ư? Bảo Vy tự hỏi , trong lòng thầm lo sợ . Ngay từ năm mười sáu tuổi, Vy đã bị đám con trai bu quanh , nhưng bên cạnh cô bao giờ cũng có Nhược Hằng và lũ bạn. Bây giờ cô chỉ có một mình , nếu hắn theo cô thì

tinhsao đây?

Cố giữ bình tĩnh , Vy tiếp tục bước , nhưng bây giờ thì cô chú ý đến gã đàn ông đang đi theo sau . Gã vẫn đi theo nhưng giữ đúng khoảng cách nhất định . Bước nhanh hơn , Vy len lỏi đám đông phía trước . Gã đàn ông dừng lại ngó quanh . Vậy là đã khá rõ ràng . Rẽ vào hiệu sách , Vy nép vào bên kệ tủ sách khá cao . Bóng gã thanh niên biến mất . Như vậy là cô đã đánh lạc hướng được hắn

Thở phào nhẹ nhõm , Vy bắt đầu chọn mua tập vở , bút mực. Bước ngang quầy trưng bày sách Khoa Học Kỹ Thuật –Đời Sống . Vy tần ngần một chút rồi chọn quyển “ Làn\m thể nào để giữ được hạnh phúc gia đình” “ Tâm lý vợ chồng” ... Hy vọng những quyển sách này sẽ giúp cô hiểu Khang nhiều hơn

Liếc nhìn đồng hồ nhỏ trên tay , đã mười hai rưỡi , cô vội vã bước ra quầy tính tiền . Giờ này chắc Khang đang nôn nóng chờ cô ở nhà . Vy thầm trách tính lơ đãng của mình . Nếu cô không mê mải ngắm nhìn những gian hàng thời trang , co lẽ cô sẽ không về trễ như thế này

– Đây, sách của cô đây!

Vy giật mình quay lại

– Bao nhiêu tiền vậy chị/

– Ông này đã thanh toán tiền rồi! – Cô gái hất hàm chỉ về phía người đàn ông bên cạnh

– Lại là chính hắn , gã đàn ông đã theo dõi cô từ sáng đến giờ . Bây giờ Vy mới có dịp nhìn kỹ hắn . Dáng hắn dong dỏng cao trong chiếc quần jean xan , áo sơ mi trắng , khuôn mặt khá đẹp trai , đôi mắt ẩn giấu dưới cặp kiếng cận loang loang . Trông hắn có vẻ là con nhà có giáo dục nghiêm chỉnh .

– Mỉm cười khoe hàm răng trắng bóng , hắn hỏi cô:

– - Nãy giờ ngắm kỹ chưa cô bé?

Đỏ mặt , Vy hơi lúng túng . Nhưng chợt nhớ , cô nghênh nghênh hỏi hấn:

– Tại sao từ sáng đến giờ ông cứ theo tôi hoài vậy ?

Đứng thẳng dậy , hấn nhướng mày tỉnh bơ:

– Tôi không trả lời chắc cô bé cũng hiểu mà

Ngắm nhìn cô một chút , hấn nhún vai :

– Nhưng mà nếu cô bé có thắc mắc thì tôi cũng xin trả lời . Tôi thấy thích cô bé và muốn làm quen với bé

Vy trợn mắt nhìn hấn , không ngờ có người ngang ngược đến như vậy . Cô lạnh lùng:

– Nhưng tôi không thích và cũng không muốn làm quen với ông . Vả lại , tôi cũng không thích bị gọi là cô bé

Hấn bật cười thoải mái:

– Tại cô gọi tôi bằng ông , nên tôi phải gọi lại là cô bé

Vy trừng mắt nhìn hấn , không hiểu sao trên đời này lại có một gã ngán như của thế này . Nếu hấn mà gặp Nhược Hằng thì phải biết . Vy bật cười với ý nghĩ đó

– Cô bé cười trông thật đẹp!

Hất mặt Vy toan cãi , nhưng hấn nhanh nhẩu tiếp:

– Thêm một người bạn tức là bớt đi một kẻ thù . Suy nghĩ lại đi cô bé

Vy lạnh lùng:

– Không được

– Được

– Không được

– Được – Anh chàng tỉnh bơ tiếp- Bây giờ đã đến lúc chúng ta tự giới thiệu . Tôi tên là Hoàng Trọng Hiếu

Trong đầu Vy suy nghĩ thật nhanh . Gã đàn ông này thật là dẻo miệng . Nếu cô cứ mãi đôi co với cái trò làm quen của hấn thì chắc đến chiều cũng chưa

về đến nhà . Chỉ bằng cô cứ vui vẻ với hấn , Trọng Hiếu cắt dòng suy nghĩ của cô:

– Cô ế có thể cho tôi biết quý danh được không?

Vy đang ngần ngừ , thì hấn tiếp:

– Đúng như điều tôi nghĩ: Thần hộ mệnh của cô đã cảnh giác cô, coi chừng hấn không phải là người đàn ông . Vì những người đàn ông mà tán gái ngoài đường , nói năng ba hoa không đâu vào đâu thường là những tên sở Khanh đều giả . Nếu không thì cũng là những thằng điên . Tóm lại là những kẻ không đứng đắn , phải không ? Và cô, cô nên lánh xa những tay như vậy
Bảo Vy tròn xoe đôi mắt:

– Nếu ông biết như vậy thì tại sao ông còn cố làm quen?

– Bởi vì tôi khác với những người đàn ông đó . tôi thật tình muốn làm quen và kết bạn cùng cô

Vẻ mặt chân thành của Trọng Hiếu làm cô tin hấn thật lòng . Cô dịu giọng:

– Dù gì chúng ta cũng không còn gặp nhau lần thứ hai. Anh biết tên tôi cũng không có ích gì?

– Tại sao cô biết là chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa?

– Theo anh thì chúng ta sẽ còn gặp nhau nữa à?

Hấn gật đầu tự tin:

– Hãy tin tôi đi , chúng ta có duyên với nhau mà . Cô dám đánh cá không?

Nếu mà tôi và cô gặp lại nhau lần thứ hai , thì cô phải chấp nhận tình bạn của chúng ta

Vy cần mồi suy nghĩ thật nhanh . Gã đàn ông này thật lạ. Hấn không biết tên , không biết địa chỉ , không biết gì về cô mà lại tin chắc rằng sẽ gặp lại cô trong thành phố đông đúc này . Vy ngần ngừ rồi gật đầu:

– Được ,tôi chấp nhận điều kiện của ông

Hấn thích thú mỉm cười . Chợt nhớ , Vy vội nói:

– À quên! Để tôi gọi lại tiền những quyển sách cho ông

Hắn lắc đầu xua tay:

– Những quyển sách đó có đáng bao nhiêu đâu . Tôi tặng cô bé xem như là món quà làm quen

– Không được . tôi chưa chấp nhận tình bạn giữa hai chúng ta . Tôi sẽ không nhận quà của ông

Hắn mỉm cười suy tính rồi gật đầu ưng thuận . Sau đó rút trong túi sách ra quyển “ Tâm lý bạn gái” “ Đắc nhân tâm” hắn dúi vào tay cô và nói:

– Những quyển sách này sẽ thích hợp với lứa tuổi của cô bé hơn . Hãy xem như là món quà sơ ngộ của tình bạn giữa hai chúng ta . Chào nhé . Hẹn gặp lại!

Không để cho Vy có dịp từ chối , hắn xoay lưng bước nhanh , Vy tròn mắt nhìn theo dáng hắn khuất xa . Nhưng cô không có thời gian để nghĩ ngợi lâu

– Mặc kệ hắn- Vy tự nhủ và bước ra khỏi nhà sách

Bỗng một bàn tay nắm chặt lấy tay cô , Vy hốt hoảng định hét to . Nhưng một giọng nói quen thuộc đã làm cô quay lại:

– Khang!

Vẫn giữ chặt tay cô , Khang nhìn cô bằng ánh mắt thật bén . Anh nói:

– Hắn là ai?

Cô ngỡ ngàng nhìn quanh . Không có ai cả, chắc là cô đã nghe lầm . Xoay qua Khang , cô vui vẻ nói:

– Anh đi đâu vậy khang ?

Khang lạnh lùng:

– Anh đi tìm em . Hãy cho anh biết hắn ta là ai ?

Vy ngỡ ngàng:

– Anh hỏi ai vậy ?

– Anh hỏi gã đàn ông vừa chia tay với em là ai ?

Chợt nhớ tới anh hàng ban nãy . Vy suýt bật cười . Nhưng cơn nắng buổi trưa hè làm cô cảm thấy mệt mỏi . Cô không muốn giải thích nhiều với Khang , Vy trả lời đơn giản:

– Ông ta hỏi thăm em mua những quyển sách này ở đâu ?

– Thật không/ Sao anh thấy em có vẻ thân mật với hắn ta quá vậy ?

Vy phụng phịu cau mặt . Cô cảm thấy tự ái:

– Anh nghĩ em nói dối hay sao?

Khang thở dphai, dịu giọng:

– Thôi được ,a nh tin em . Trưa quá rồi , chúng ta về đi

Đưa túi xách cho Khang , Vy lẳng lặng lấy xe , Khang đợi cô bên lề đường khuôn mặt cau có . Vy nhìn anh lạ lùng . Khi nãy anh đã vui vẻ với cô rồi mà . Chắc tại cơn nắng gắt này

Về đến nhà , Khàn đẩy xe cô vào. Anh lẳng lặng trỏ bước ra xe , nhìn cô lạnh lùng:

– Đã đến giờ anh phải đi làm . Em vào nhà dùng cơm đi. Chiều nay , anh muốn hai chúng ta trò chuyện thành thật với nhau

Không đợi cô trả lời ,a nh cho xe lao vút đi

Vy tần ngần trước cổng nhìn theo bóng anh khuất xa. Trong lòng vừa hồi hận , vừa hờn dỗi.

Cả buổi sáng hôm nay cô đối diện với hai người đàn ông kỳ lạ. Một là Trọng Hiếu lạ lùng . kỳ cục . Một là Vĩnh Khang ghen hờn , khó hiểu

Vỗ nhẹ vào trán xua tan cơn mệt mỏi , Vy tự nhủ : Chiều nay cô sẽ bình tĩnh cố tìm r a nguyên nhân sự cáu gắt vô lý xưa Khang . Bây giờ cô cần phải nghỉ ngơi , xua tan cơn mệt mỏi . Hy vọng một buổi chiều êm đềm , vui vẻ lại đến.

Ngày Thơ Tình Thơ

Tập 2

Chiều về, Vy tất bật làm những món ăn mà Khang thích nhất. Cô muốn chuộc lại lỗi lầm đã làm cho Khang phải chờ đợi lo lắng quên cả bữa ăn trưa. Không hiểu sao buổi sáng hôm nay Khang lại làm lý, giận dữ một cách khó hiểu. Hay là làn giận vì cô đã đi mua sắm một mình? Không đâu? Khang đâu phải trẻ con mà hờn giận vô lý đến thế? Thôi đúng rồi, có lẽ anh đã nhìn thấy cô trò chuyện khá lâu với hấn. Nhưng mà lúc sáng, cô đã giải thích với anh và anh đã tin cô rồi mà. Vậy thì tại sao trên đường về nhà, Khang lại có thái độ giận dữ, và trách móc. Lắc đầu mệt mỏi, suy nghĩ mãi mà Vy vẫn không tìm ra được nguyên nhân của cơn cáu gắt vô lý của Khang.

Tiếng ồn ào trước cổng cắt ngang dòng suy nghĩ của Vy. Hình như là Khang đang lớn tiếng mắng ai. Vy vội chạy ra cổng, nhưng chiếc cửa đã đóng sập lại trước mắt của cô. Khang trừng mắt, nhìn cô lên án:

– Em xem thường anh quá mức rồi đó Vy à, dám hẹn hò cho hấn tới tận đây hả?

Vy ngơ ngác trước cơn giận dữ của Khang. Cô trấn tĩnh:

– Chuyện gì vậy hả anh? Hấn nào?

– Gã đàn ông không quen biết ban sáng của em đó. Không quen không biết mà lại hẹn hò. Em thật là quá đáng mà!

Vậy là gã đàn ông lạ lùng đó đã đến tìm cô. Vy chợt nhớ đến lời thách thức đánh cá của hấn. Nhưng tại sao hấn lại biết nhà của cô mà tìm đến thì cô không hiểu nổi.

– Tại sao em lại nói dối anh như vậy hả Vy?

Vy lúng túng:

– Em không hề quen biết hấn, thật mà.

– Em bảo là em không hề quen biết hấn chứ gì? Được, đi theo anh.

Nắm tay cô, Khang kéo nhanh vào nhà. Không biết là Khang định làm gì?

Bàn tay cứng như thép nguội của anh làm cô không vùng vẫy nổi.

Rút nhanh quyển “tâm lý bạn gái” từ túi xách, Khang đưa cho cô xem:

– Đó, em hãy xem cho kỹ đi!

Nét chữ đầy bay bướm khá đẹp ập vào mắt

“Thân tặng cô bạn dễ thương – Hoàng Trọng Hiếu”

– Không quen biết... Không quen biết mà tại sao em lại nhận quà của hấn?

Ném quyển sách xuống bả, Khang tiếp:

– Lúc trưa anh đã phát hiện ra điều này, nhưng anh muốn em có thời gian suy nghĩ lại về hành động của mình và sẽ tỏ thật cho anh biết. Anh thật là không ngờ em lại còn hò hẹn với hấn nữa.

Đôi mắt của anh long lên đầy những tia máu đỏ làm cho Vy cảm thấy sợ hãi. Cổ trăn tĩnh, cô van nài:

– Em không hề quen biết với hắn thật mà. Hãy nghe em giải thích đi anh Khang.

– Giải thích à? - Khang lạnh lùng cười nhạt - Nghe em giải thích hay là lại nghe em tìm cách lừa dối anh thêm một lần nữa. Anh không tin đâu.

Khang lạnh lùng quay đi sau khi ném cho cô một cái nhìn khinh bỉ. Công lao cả một buổi chiều mệt nhọc đã bị cái gã đàn ông không quen biết ấy đánh đổ. Vy biết, cô có giải thích thế nào thì Khang cũng không tin cô đâu. Trong mắt anh bây giờ, cô là một kẻ xảo trá. Cả bao nhiêu ngày tháng sống chung với nhau mà anh lại có thể đánh giá cô như thế. Anh làm cho cô hoàn toàn thất vọng. Lòng tự trọng của cô bị tổn thương. Cổ nén cơn giận, Vy hỏi Khang:

– Bây giờ em có giải thích gì thì anh cũng không tin phải không?

– Phải - Khang lạnh lùng không kém, anh quay đi không thèm nhìn mặt cô. Cô đã cho anh cơ hội, nhưng anh đã không biết nắm lấy. Được. Nếu anh nghĩ cô như thế thì cô cũng không còn giải thích gì thêm nữa. Cô cũng lạnh lùng thách thức anh:

– Được, nếu như em quen biết với hắn thì sao? Chẳng lẽ em không thể quen với một người khác phái nào ngoài anh hay sao? Anh không có quyền tra hỏi em như vậy về chuyện giao tiếp bạn bè., vì anh đã từng tuyên bố là anh sẽ để cho em tự do khẳng định tình cảm của mình. Hay là anh chỉ là một ngụy quân tử, biết nói mà không biết làm?

Nhìn khuôn mặt đầy giận giữ của Khang, Vy mới cảm thấy hoảng sợ. Hay bàn tay của anh bầu chặt vào nhau, quai hàm anh mím chặt như muốn kiềm chế lại sự giận dữ. Vy có cảm giác anh sẽ nghiền nát cô ra thành cám nếu có thể được. Đột nhiên, anh buông thõng một câu:

– Em không nên thách thức một người đàn ông, rồi em sẽ phải ân hận vì những gì mà mình vừa thốt ra.

Nói xong, Khang bước nhanh lên lầu. Ngồi bó gối trên ghế nhìn những đĩa thức ăn đầy cả trên bàn, Vy thầm tiếc cho công trình cả một buổi chiều mệt nhọc. Vy thầm nguyện rủa gã Trọng Hiếu. Nếu không vì sự có mặt bất ngờ của gã và dòng chữ lưu niệm chết tiệt kia, thì Khang và cô đâu có cãi nhau. Chị Năm từ nhà sau bước lên, nhìn cô lắc đầu khuyên nhủ:

– Cậu Hai đang giận, mợ nên dịu dàng khuyên bảo chứ đừng nên thách thức. Bảo Vy giận dữ:

– Anh đâu có thèm nghe em nói gì đâu. Anh muốn giận à? Cho giận luôn đi. Mặc dù miệng thì nói cứng như thế, nhưng đến tối thì Vy chảy nước mắt.

Phải chăng đây là dấu hiệu rạn nứt giữa cô và Khang?

Nghĩ đến những ngày tháng sắp tới, cô và Khang sẽ đối xử với nhau như

những người xa lạ. Vy chột rùng mình. Trái tim cô như quặn thắt. Dù thế nào đi nữa thì sự ràng buộc tình cảm giữa anh và cô không thể dễ dàng tan vỡ như thế được.

Ngoài khung cửa, bầu trời đã bắt đầu le lói sáng. Vy ngẫm nghĩ và tự an ủi: biết đâu rồi ngày mai Khang sẽ lại làm hoà với cô.

Khép mắt lại, Vy cố tìm cho mình một giấc ngủ muộn phiền.

Tỳ tay lên thành cửa sổ, Vy nhìn ra ngoài phố. Phố đã lên đèn, màn đêm đã bắt đầu bao phủ mà Khang vẫn chưa về, lòng cô bồi hồi lo lắng.

Đã hơn ba ngày qua, cô và Khang giận nhau. Những câu nói bừa không suy nghĩ của cô đã chọc giận Khang thật sự. Ba ngày qua Khang ở mãi trong phòng làm việc tránh mặt của cô. Đêm đêm vào giờ này, mỗi khi rồi rãnh, cô và Khang thường hay dạo chơi trong vườn. Lúc nào cũng quần quýt bên nhau. Còn bây giờ anh lạnh lùng cách biệt.

Vy buồn rầu, ngẫm nghĩ về sự việc đã qua và tự trách cho sự nóng nảy bộp chộp của mình. Nếu mà hôm đó cô từ từ nhỏ nhẹ giải thích cho anh biết thì sự việc đâu có nghiêm trọng như bây giờ.

Vy cũng không hiểu tại sao hôm đó cô lại có thể lớn tiếng trách móc anh là nguy quân tử, trong khi anh lại rất là yêu cô và luôn lo lắng cho cô. Càng ngẫm nghĩ, Vy càng bồi hồi lo lắng. Liệu anh có thể tha thứ cho cô hay không? Hay là kể từ nay cô đã đánh mất sự thương yêu, trìu mến của anh rồi?

Ba ngày trôi qua. Ba ngày xa cách. Khang lạnh lùng cách biệt cũng là những ngày Vy cảm thấy được trái tim của mình đã thuộc về anh mất rồi. Cô nhớ anh quay quắt. Nhớ những đêm trắng sáng trong vòng tay anh nồng ấm, cô sung sướng tận hưởng những nụ hôn nồng nàn, những mẫu chuyện vui dí dỏm. Bao giờ ở bên cạnh anh, cô đều có cảm giác là người hạnh phúc nhất trên đời.

Còn cô chẳng làm gì được cho anh ngoài những trò trẻ con, những nhéo làm cho anh phải bận tâm lo lắng, chiều chuộng. Càng nghĩ Vy càng bồn chồn lo lắng. Liệu anh có chán chường khi phải chăm sóc một con bé vô ơn như cô hay không?

Bước ra ngoài vườn. Vy ngóng trông ra ngoài khung cửa, lòng tự nhủ: Nếu Khang về đến, cô sẽ đón anh bằng nụ hôn nồng, bằng những lời âu yếm nhẹ nhàng. Cô sẽ xin lỗi anh về những lời nói hồ đồ của mình.

Có tiếng xe dừng lại ngoài cổng. Vy cuống quýt chạy ra. Đúng là xe của Khang rồi. Nhưng tại sao anh không vào nhà mà lại dừng lại ở trước cổng/ Nép vào một góc cây, Vy dự định sẽ dành cho anh một sự ngạc nhiên.

“Cách” ... cửa xe bật mở. Khang bước xuống cùng với một cô gái trẻ, thái độ của họ thật là thân mật với nhau. Cười nói thật vui với cô gái. Khang bước vội vào nhà. Chẳng lẽ Khang về thay y phục rồi họ sẽ đi chơi với

nhau? Nắm chặt vào thân cây, đôi chân của cô run rẩy như muốn ngã. Khang đã có một cô gái khác. Anh đã thực sự quên cô thật rồi sao? Trái tim của cô quặn thắt, lòng dạ cô rối bời.

– Vy ơi, Vy! - Tiếng của Khang gọi khẽ.

Nép thật sâu vào bóng tối của thân cây, Vy nhìn trừng trừng vào Khang, trong lòng gào thét: “Anh gọi tôi để làm gì? Để khoe cô bạn gái xinh đẹp hay là cười nhạo lên trên sự đau khổ của tôi. Tôi hận anh. Tôi ghét anh lắm. Tại sao tôi thật là khờ khạo, ngốc nghếch tin vào tình cảm của anh là chân thật để bây giờ anh quay lưng, ngoảnh mặt để tôi phải đau khổ, hờn ghen? Đi đi! Anh đi mà vui với chiến thắng của mình”.

Vy khóc không thành tiếng, cho đến khi Khang bước ra với cô bạn gái của mình, cô mới oà lên khóc nức nở dõi theo bước chân anh. Trong ánh đèn đêm mờ nhạt, trông anh và cô ta thật là xứng đôi với nhau. Một chàng trai hào hoa, lịch lãm. Một cô gái xinh đẹp, quyền quý. Họ là một cặp hoàn hảo. Còn cô? Cô chẳng là gì cả. Một con bé nhà quê khờ khạo, không cha, không mẹ, không gia tài, sản nghiệp. Cô đã quá ngu ngốc ấu trĩ khi đi tin vào truyền thuyết một chàng hoàng tử đẹp trai giàu có có thể yêu một cô gái dân dã, nghèo hèn. Tự xỉ vả mình. Vì ngẫm nghĩ: “Quả thật là mình là một con khờ ngốc nhất ở trên đời này. Hãy tỉnh dậy mà nhìn kỹ bản thân mày đi Vy”. Khóc lóc tự nguyện rửa sự ngu ngốc của bản thân mình chán chê. Vy gắng gượng đứng dậy chạy thẳng vào phòng, đóng ập cửa lại, mặt ánh mắt ngạc nhiên, lạ lùng của chị Năm.

Ngã ập lên giường để mặc cho những giọt nước mắt ngấn dài tuôn rơi. Vy buồn rầu, thế là mối tình đã kết thúc. Úp mặt vào gối, kiểm điểm lại chuyện đã qua cùng những chuyện sắp đến, đột nhiên cô thấy chưa bao giờ mình lại cô đơn đến như vậy. Từ ngày biết Khang, những cuộc đi chơi, những câu trò chuyện, những lần cãi vã, ngộ nhận... nhưng chưa bao giờ cô thấy tuyệt vọng và buồn bã như lần này. Tất cả như ảo ảnh, đẹp thì có đẹp đấy, nhưng đã tan nát mất rồi, như những bọt xà phòng. Tình yêu thật đẹp, nhưng rồi cũng sớm phai tàn. Cô là một đứa ngu ngốc, ngu thật là ngu mới nhìn tình yêu qua lăng kính màu hồng.

Màn đêm buông xuống từ bao giờ, Vy cô đơn trong bóng tối. Bên ngoài, ánh trăng xuyên qua cành lá tạo nên một cảnh sắc mờ mờ ảo ảo lạ lùng. Đêm nay thật là đẹp! Có thật là đẹp hay không? Vy cũng không còn tâm trí ngẫm nhìn. Lòng cô thăm thức giục: “Phải đi thôi, phải rời khỏi đây thôi...”

Kéo chiếc va ly nhỏ cũ kỹ đặt lên bàn. Vy bắt đầu cho những thứ cần thiết vào để mang theo. Ngày đầu tiên cô mới đến đây, cô chỉ có một ít quần áo, bây giờ đồ đạc tăng lên rất nhiều, đa số là của Khang mua sắm. Bây giờ phải mang theo tất cả hay là không? Hay là ta phải bỏ lại? Vy băng khuâng lựa chọn.

Cửa phòng đột nhiên mở tung, Khang ùa vào nhà như một cơn lốc. Anh nhìn vào khuôn mặt đầy nước mắt của Vy và chiếc va ly một cách ngạc nhiên:

– Em làm gì vậy hả Vy?

Nỗi uất ức, ghen hờn của cả buổi chiều buồn tủi bùng lên dữ dội. Vy đẩy mạnh Khang ra cửa, cô hét lớn:

– Anh đi đi! Đi theo cô bạn gái của anh đi. Tôi làm gì thì mặc kệ tôi. Anh ở đây làm gì?

“Thì ra cô bé đang ghen” Khang thầm nghĩ và mỉm cười thích thú. Tựa người vào cửa phòng, anh ung dung phi phà diều thuốc nhìn cô cười cợt như đang nhìn một đứa trẻ đang hờn dỗi nũng nịu.

Thái độ của Khang làm cho Vy tức điên lên, cô uất ức la lớn:

– Anh còn ở đó mà cười ngạo tôi nữa hả? Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt của anh.

Khang không đi, trái lại, anh bước đến siết chặt cô vào lòng, mặc những nắm đấm đầy giận dữ của cô trút vào người. Đến khi mỏi mệt, Vy gục đầu khóc thút thít, Khang mới bắt đầu nói:

– Nếu em đã trút được hết những cơn giận dữ của mình thì hãy bình tĩnh mà nghe anh nói đây.

Vy quay mặt lại, bịt chặt đôi tai:

– Em không nghe, em không muốn nghe gì nữa. Anh đi đi!

Khang giữ chặt tay của cô lại, hét lớn:

– Em không muốn nghe thì anh cũng phải nói. Đó là cô em gái của một người bạn anh. Chiều nay cô ta đến công ty để báo cho anh biết là bạn của anh đã về nước lúc năm giờ chiều. Anh nghĩ mình không có lỗi trong chuyện này. Anh đã về nhà để đón em cùng đi, nhưng lúc đó em lại vắng nhà nên anh đành phải đi một mình với cô ấy.

Hoá ra sự việc chỉ đơn giản như vậy chứ không phải như cô đã nghĩ. Vy lúng túng tìm cách biện hộ cho hành động của mình, cô chống chế:

– Thật không? Sao em thấy hai người thân mật với nhau quá vậy? Thái độ của cô ấy đối với anh không phải là thái độ.. tình cảm bạn bè bình thường.

Nhéo mũi cô, Khang cười khẽ:

– Cũng biết ghen nữa à? Khi em ghen xem ra còn hơn anh gấp bội. Vậy còn trách anh chuyện hôm trước hay không?

Vy chợt nhớ đến thái độ của Khang hôm trước. À! Thì ra lúc đó Khang đang ghen với gã Trọng Hiếu vì những lời nói quanh co đầy lấp lửng của cô. Vậy mà cô lại cứ nghĩ là anh muốn quẫn thúc cô. Bây giờ nhớ lại, Vy chợt đỏ mặt vì những lời trách nhẹ nhàng của anh. Dúi mặt vào ngực anh, cô nũng nịu:

– Em thật sự là đâu có quen biết với hắn đâu:

Và Vy lần lượt kể lại cho Khang nghe chuyện xảy ra hôm trước. Sau cùng,

cô ngược mắt nhìn anh, hồi hận:

– Em xin lỗi anh vì những lời nói hàm hồ của mình. Tha lỗi cho em nhé.

Khang nhìn cô cười bao dung. Hôn nhẹ lên mắt của cô, anh âu yếm:

– Thật ra anh cũng có lỗi vì đã không tin em. Ba ngày trôi qua, anh muốn thử thách tình cảm của chúng ta. Anh muốn em hiểu và thông cảm cho anh hơn. Anh không hề muốn gò bó hay ép buộc em. Chỉ đơn giản là anh yêu em và anh muốn bảo vệ tình yêu của mình.

Chồm lên. Vy hôn khẽ vào má của anh:

– Bây giờ thì em đã hiểu. Tình yêu luôn đòi hỏi sự ích kỷ, chiếm hữu nên em không hề trách cứ anh. Em hiểu rằng vì anh yêu em nên anh mới ghen.

Ngần ngừ một chút, cô thành thật:

– Em cũng ghen hờn khi thấy anh đi cùng một cô gái khác. Nếu anh về trễ một chút nữa thì anh đâu còn gặp em nữa đâu, và có lẽ em cũng không hiểu rằng mình sắp đánh mất một thứ quý giá nhất trên đời. Đó là tình yêu của anh.

Ôm siết cô vào lòng, hôn lên khắp mặt mũi cô, anh dịu dàng:

– Cả hai chúng ta đều sai. Từ nay, chúng ta đừng bao giờ lặp lại những sai lầm này nữa nhé.

Vy nhắm mắt lại tận hưởng sự ấm cúng, nhẹ nhàng trong vòng tay của anh.

Cô nhỏ nhẹ trả lời.

– Vâng. Và em cũng hiểu được rằng tình yêu cũng cần phải được nuôi dưỡng, bảo vệ.

Ngắm nhìn cô, Khang khẽ nói:

– Hình như cô bé của anh đã trưởng thành. Sự trưởng thành pha lẫn nét ngây thơ thật đáng yêu.

Háy mắt với anh, cô mỉm cười. Ánh trăng ngoài ngõ cũng mỉm cười.

Đêm đã khuya thật khuya, tay trong tay, họ ngồi bên nhau ngắm ánh trăng bàng bạc đang treo ngoài ngõ. Thời gian, không gian đối với họ là vô nghĩa. Quanh họ chỉ có một tình cảm tuyệt vời đang bao phủ. Đó là tình yêu, một tình cảm huyền diệu, ngọt ngào.

Vẫy tay chào từ biệt Khang, Vy bước nhanh vào cổng trường. Hôm nay cô bắt đầu một niên học mới, trường lớp mới, bạn bè mới. Tuy không run rẩy, sợ hãi như những đứa trẻ bắt đầu đi học, nhưng trong lòng cô cũng không kém phần hồi hộp, âu lo.

Đây, phòng 24 đây rồi. Hít một hơi dài, Vy bước nhanh vào một chỗ trống ở giữa phòng.

– Dễ thương quá! Mà lại làm quen đi Huy!

– ...

– Mà không qua, tao xí phần à ghen.

Tiếng lao xao, nhí nhố ở dãy bàn phía sau cô làm cho Vy tò mò quay lại.

Một đám con trai đang tụ tập, chỉ trỏ về phía của cô. Một vài tên nheo mắt cười tình với cô.

Đỏ cả mặt, Vy vội ngồi ngay ngắn lại. Thật không ngờ là các nam sinh viên ở đây thật là quá quắt.

– Xí! Cỡ mấy ông thì có thể đi xách dép. Người ta có “xế hộp” đưa rước đó. Vy ngẩng mặt lên thật nhanh để nhìn cô gái vừa nói. Một khuôn mặt rất là quen thuộc, một dáng đẹp sắc sảo. Nhưng gặp ở đâu thì giờ đây Vy không thể nào nhớ ra nổi.

Liếc ánh mắt sắt lém về phía của cô, cô gái chua ngoa.

– Thử con nít ranh! Đừng tưởng giành được anh Khang là ngon lắm. Rồi anh sẽ chán mi như chán những cô gái khác mà thôi, thử đồ quê mùa!

Vy bàng hoàng ngơ ngẩn. Cô đâu có làm gì để chọc giận cô ta đâu. Tại sao mà cô ta lại buông ra những lời nói khó nghe như vậy chứ?

Nhíu mày suy nghĩ, Vy chợt nhớ: - Đúng rồi, đây là cô gái đã đi chung với Khang hôm trước. Tại sao mà cô ta lại có thái độ hằn học, ghen hờn? Hay là... Lắc đầu xua vội đi những ý nghĩa không hay, Vy thầm nghĩ: cô phải nhất định tin tưởng ở nơi Khang. Cô sẽ hỏi anh về chuyện nà.

– Thầy đến, thầy đến.

Tiếng hô to của ai đó làm cho Vy sực tỉnh. Một khuôn mặt quen thuộc làm cho Vy phải ngẩn ngơ. Lại chính là “hắn”. Giọng của hắn sang sảng:

– Chào các bạn. Tôi tên là Hoàng Trọng Hiếu, là giảng viên phụ trách môn anh văn và cũng là chủ nhiệm lớp dự bị đại học này. Xin hân hạnh được làm quen với các bạn.

– Chào thầy. Chào thầy. - Cả lớp nhao nhao lên đáp lại.

Cúi mặt né tránh tầm nhìn của hắn. Vy lặng lẽ mở tập ra. Không biết sẽ có rắc rối gì nữa sẽ đến với cô khi hắn phát hiện ra cô? Thế là cô chẳng thể nào mắng vào mặt của hắn như cô đã hằng mong ước. Vy thở dài bất lực. Cô nghe tiếng của hắn nói:

– Bây giờ, tôi sẽ đọc tên của từng người. Và yêu cầu các bạn tự giới thiệu sơ qua về mình bằng tiếng Anh.

Từng người, từng người một....

Lòng của Vy đầy hồi hộp chờ tới phiên của mình. Cô quyết định lạnh lùng xem như không biết hắn.

– Đoàn Vũ Bảo Vy!

Vy bình tĩnh đứng dậy. Cô bắt gặp ánh mắt đầy ngạc nhiên của hắn, thoáng chút mừng vui. Mỉm cười nhìn cô, hắn nói:

– Hân hạnh được làm quen với Bảo Vy!

Có tiếng xì xầm trong lớp học. Vy làm thính như không nghe thấy chuyện gì. Cô giới thiệu sơ qua về bản thân mình.

Hắn gật gù mỉm cười và ra vẻ hài lòng khen:

– Khá lắm! Em có giọng đọc rất chuẩn!

Vy ngồi nhanh xuống thở phào, nhẹ nhõm.

Buổi học trôi qua thật là nhanh. Mặc dù có ác cảm với hắn, nhưng cô phải công nhận là Trọng Hiếu có cách giảng bài thật thu hút và vui nhộn.

Tiếng chuông reo báo hiệu giờ tan học vừa dứt. Vy nhanh chóng thu dọn tập vở.

– Bảo Vy! Ở lại tôi có chút chuyện cần phải nói.

Vy ngẩng lên thật là nhanh. Trọng Hiếu đã đứng bên cô từ lúc nào.

Một vài ánh mắt nhìn đầy soi mói, tò mò liếc nhìn, nhưng Trọng Hiếu vẫn tỉnh bơ. Anh cười cười hỏi:

– Thế nào, cô bé còn nhớ là đã đánh cược với tôi như thế nào không?

Vy bối rối, ánh mắt đầy ấp úng không biết phải đối đáp ra sao thì Trọng Hiếu đã tiếp:

– Tôi và Vy rất là có duyên với nhau. Đáng lý ra chúng ta đã gặp nhau từ tuần trước, nhưng mà ông anh của Vy khó tính thật.

Vy cười nhẹ, cô bình thản trả lời:

– Đó không phải là anh của Vy, mà là chồng của Vy đấy.

Tròn mắt nhìn cô, Trọng Hiếu đầy ngạc nhiên:

– Em đã lập gia đình rồi à?

Nhìn đôi mắt đầy kinh ngạc, vừa thất vọng của Trọng Hiếu, Vy muốn bật cười nhưng không dám. Vy không thể nào xử sự khác đi được. Cô không muốn phiêu lưu tình cảm vì trái tim của cô đã thuộc về Khang.

Hơi mỉm cười, cô đáp:

– Dạ, em đã lập gia đình từ khi vừa xong tốt nghiệp phổ thông trung học.

Ngần ngừ một chút, Vy hỏi nhỏ:

– Sao thầy lại biết nhà của em vậy?

Trọng Hiếu cười buồn:

– Bạn tôi ở đối diện nhà của Vy. Hôm trước tôi đến chơi, tôi đã gặp và để ý đến cô bé nên cố tình làm quen.

Chợt nhớ ra, Vy kêu lên:

– Ô! Thầy là một người trong đám con trai trên ban công đã cười nhạo Vy hôm trước, phải không?

– Lúc đó trông Vy thật là trẻ con và dễ thương, nhưng tôi không ngờ cô bé đã lập gia đình rồi.

Không khí trầm lặng bao phủ hai người. Vy cúi đầu lý nhí:

– Thưa thầy, nếu không có gì, em xin phép được về trước ạ.

Như một cái máy, Trọng Hiếu gật đầu nhẹ. Nhưng khi Vy vừa quay lưng đi thì Hiếu đã kêu lên:

– Khoan đã!

Đứng cản trước mặt của Vy, Trọng Hiếu cất giọng buồn buồn:

– Không hiểu tại sao tôi rất có cảm tình với Vy? Tôi và Vy có duyên nhưng không có nợ với nhau. Nếu Vy không ngại, chúng ta vẫn có thể xem nhau như bạn bè, phải không?

Khuôn mặt đầy chân thành của Tr. Hiếu làm cho Vy cảm động. Cô gật nhẹ:

– Vy rất mừng khi có những người bạn như thầy.

Tr. Hiếu nghiêm mặt:

– Sao lại là thầy?

– Vy chỉ gọi bằng anh khi chúng ta không ở trong giảng đường mà thôi.

Tr. Hiếu bật cười thoải mái:

– Được. Xin chào.

Quay lưng đi nhanh xuống từng bậc thang, Vy khẽ mỉm cười. Cô thầm ngạc nhiên với chính mình. Cô đã từng nguyên rửa Tr. Hiếu thậm tệ, nhưng không ngờ cô lại chấp nhận tình bạn của Hiếu. Có lẽ cô và Hiếu thực sự có duyên với nhau.

– Thứ đồ lằng nhằng không biết xấu hổ. Mới vừa gặp thầy thôi thì đã liếc mắt đưa tình rồi, ra ngoài hành lang còn trò chuyện nữa...

Tiếng nói lớn của ai đó trong đám đông làm cho Vy khựng lại. Cô liếc nhìn và trong đó. Lại là Hồng Hoa. Tại sao mà cô ta lại luôn tìm mọi cách dè bĩu và gây sự với cô như thế? Vy khẽ lắc đầu, cô thật sự không hiểu.

– Vy! Em đợi anh có lâu lắm không?

Khang đến bên cạnh cô từ lúc nào rồi. Vy giật mình quay nhanh lại nhìn anh, cô khẽ khẽ lắc đầu.

Khang cười nhẹ, nâng cằm cô lên, anh âu yếm.

– Nghĩ gì thế hả cô bé?

Né tránh cử chỉ đầy âu yếm của anh, Vy khẽ trách.

– Đùng mà anh, đây là trường học của em đó.

Khang cười khẽ:

– Anh xin lỗi em.

– Anh biết là lúc này em đang suy nghĩ gì không? Em thấy cô bạn kia có vẻ quen quen quá.

Khang ngược nhìn lên, và anh reo khẽ:

– Hồng Hoa!

Hồng Hoa cũng vừa nhìn thấy Khang. Nở một nụ cười thật tươi, Hồng Hoa bước đến chào Khang và không thèm nhìn đến Vy.

Khang vội kéo tay Vy, anh giới thiệu:

– Đây là Hồng Hoa, em gái của bạn anh. Còn đây là Bảo Vy, bà xã của anh. Vy gật đầu nhẹ với Hồng Hoa, nhưng cô ta tảng lờ đi như không nhìn thấy điều chi. Nhướn mày nhìn Khang, cô châm chít:

– Anh Khang không sợ mất vợ sao mà cho Bảo Vy đi học vậy? Cho anh biết nha, sáng nay ông thầy trẻ tuổi đẹp trai đã hẹn hò với Bảo Vy rồi đấy.

Không nén được cơn giận, Vy trừng mắt:

– Tại sao mà bạn lại đặt điều vu khống tôi như vậy chứ? Thầy gọi tôi lại chỉ để hỏi một vài việc, bạn không thể nào nói đó là cuộc hẹn hò.

Liếc xéo Vy, Hồng Hoa khinh khỉnh:

– Thế thì tại sao trong lớp bao nhiêu người mà thầy không gọi, lại gọi chỉ có mình Vy vậy?

– Bạn thật là...

Vy giận xanh mặt... cô chưa biết dùng từ ngữ gì để ứng xử lại với Hồng Hoa trong tình huống này thì Khang đã xen vào:

– Có lẽ Hồng Hoa đã hiểu lầm rồi. Anh tin Bảo Vy sẽ không làm điều gì sai trái đối với anh.

Hồng Hoa liếc Vy với đôi mắt đầy căm giận, nhưng cô lại quay sang Vy ngọt ngào.

– Anh đừng trách em nhiều chuyện. Tất cả vì em chỉ muốn giúp anh bảo vệ hạnh phúc gia đình mà thôi. Còn Vy cũng đừng trách mình. Tại mình thấy thầy để ý đến bạ, nên phải nhắc nhở để bạn cảnh giác mà thôi.

Khang choàng tay qua vai của Bảo Vy, anh cười nói:

– Bỏ qua hết mọi chuyện đi. Hiểu lầm thôi mà. Anh mong rằng từ đây, Hồng Hoa và Bảo Vy sẽ là bạn tốt của nhau.

Nhìn ánh mắt đầy khích lệ của Khang, Vy cố nở một nụ cười đáp lại nụ cười của Hồng Hoa.

Quay sang Hồng Hoa, Khang bảo nhỏ:

– Trưa rồi, em lên xe anh đưa về luôn.

– Dạ thôi. Em có xe rồi. Em về trước. Chào anh.

Hồng Hoa đã đi rồi. Vy cũng lẳng lặng đi ra xe. Mở cửa xe cho cô, anh âu yếm:

– Giận anh hả bé?

–

– Anh đã làm gì để cho em phải buồn phiền vậy?

– ...

– Em giận anh mà không chịu nói ra thì làm sao anh biết được anh đã làm sai điều gì cơ chứ?

Vy uất ức, cô rung rung nước mắt:

– Tại sao anh lại giấu em?

– Anh có giấu diếm em chuyện gì đâu chứ?

Vy nguýt Khang, cô hờn dỗi:

– Anh còn hỏi nữa hả. Em biết tình cảm giữa anh và Hồng Hoa không đơn thuần là tình bạn bè bình thường đâu.

Khang bật cười:

– Vậy thì theo em, tình cảm giữa anh và Hồng Hoa là loại đặc biệt gì?

– Em không đùa với anh đâu. Sáng nay, Hồng Hoa tự nhiên mắng em là giành giật với cô ấy, và còn tìm cách chỉ trích, châm chọc em trước đám đông.

Ngược nhìn Khang, Vy thăm dò:

– Có phải anh đã phụ cô ấy để cưới em hay không?

Khang cho xe thắng gấp thật nhanh, tấp vào lề đường, anh hỏi nhỏ:

– Em thấy anh giống mấy gã sở khanh, hay đi lường gạt tình cảm của phụ nữ lắm không?

– Ở không... không phải.

– Thế thì tại sao em lại hỏi anh như vậy?

Vy phụng phịu đáp:

– Em xin lỗi. Tại em thấy thái độ của Hồng Hoa kỳ lắm.

Khang thở dài nghiêm giọng:

– Thật ra thì em nhận xét cũng đúng, nhưng mà đúng về phía của Hồng Hoa mà thôi, còn đối với anh thì sai bét.

– Em không hiểu gì hết.

– Anh với Hoàng Hùng – anh trai của Hồng Hoa là bạn thân với nhau. Hùng ở xa nên nhờ anh thỉnh thoảng lui tới chăm sóc dùm cho Hồng Hoa. Trong thời gian ấy, anh luôn xem Hồng Hoa như một cô em gái nhỏ, nhưng rồi không ngờ là Hồng Hoa đã ngộ nhận những tình cảm đó. Khi nhận được thiệp báo tin đám cưới của chúng mình, Hồng Hoa mới tìm đến anh để bày tỏ tình cảm.

Liếc khẽ qua Vy, Khang trêu:

– Trái tim của anh có hai ngăn thật, nhưng đều đã bị em “đầu độc” hết rồi. Anh chỉ biết nhớ nhớ thương thương mỗi mình em nên đành phải để Hồng Hoa buồn lòng.

Vy ngược nhìn Khang, cô nũng nịu:

– Không phải là em không tin ở anh. Chỉ vì em không muốn có sự hiểu lầm nào nữa xảy ra giữa hai chúng ta. Sự nghi ngờ hôm nay có thể là “nền tảng” của “trận chiến” ngày mai. Em yêu anh nên không muốn mất anh vì những hiểu lầm đáng tiếc đó.

Khang ngắm nhìn cô thật lâu, môi nở một nụ cười tin yêu đầy hạnh phúc.

Ngã đầu vào vai Khang, Vy sung sướng đón nhận ánh mắt yêu thương của Khang. Cô thì thầm:

– Cho xe chạy đi anh Khang.

Khang huýt sáo một bản nhạc vui và cho xe chạy đi.

Chợt nhớ đến Tr. Hiếu, Vy vội kể cho anh nghe câu chuyện sáng hôm nay ở trường. Ngược mắt lên nhìn Khang, Vy khẽ hỏi:

– Anh có giận em vì em đã tự ý kết bạn với Tr. Hiếu hay không?

Siết nhẹ bờ vai của cô, Khang đáp:

– Cô bé làm như là anh nhỏ mọn lắm vậy. Anh chỉ giận khi nào cô bé giấu mà không cho anh biết mà thôi.

Vy bật cười khúc khích, vùi vỉnh:

– Khang nè! Anh có tin em không?

– Dĩ nhiên là anh tin em rồi.

– Vậy ngày mai anh cho em đi học một mình nha, khỏi mất công anh phải đưa đón em.

– Anh làm tài xế có trả công hẳn hoi, khỏi sợ phiền.

Vy cắn môi phụng phịu:

– Nhưng em đi học... bằng xe hơi, bạn bè sẽ thấy cách biệt.... Cho em đi bằng xe gắn máy nha anh Khang?

– Nhưng mà....

Vy năn nỉ, giọng nhõng nhẽo, vùi vỉnh:

– Em đi được mà anh. Bất quá, em đi một mình, nhưng rồi mỗi ngày vẫn “trả công” cho anh, chịu chưa?

Khang nhăn mặt:

– Nhưng mà anh thích đưa đón, chăm sóc cho em.

Vy giận dỗi:

– Thì mỗi ngày anh vẫn chăm sóc và lo lắng cho em đấy thôi. Tại anh vẫn chưa tin em mà.

Liếc nhìn Vy, Khang nhượng bộ:

– Thôi được rồi. Anh sẽ cho em đi học một mình, nhưng mà không được la cà, tán dóc. Anh sẽ canh thời khóa biểu của em từng ngày.

Hôn nhanh lên gò má của Khang, Vy sung sướng kêu lên.

– Cảm ơn anh.

Đẩy chiếc Max ra khỏi cổng trường, Vy thấy không vui chút nào mặc dù hôm nay bài kiểm tra anh văn của cô đạt điểm cao nhất.

Đã hơn một tháng trôi qua kể từ ngày Vy nhập học, nhưng cô vẫn không thể nào xoá bỏ được sự ganh ghét và đầy đố kỵ của Hồng Hoa. Thành tích học tập của cô càng cao thì hố sâu ngăn cách giữa hai người càng lớn. Hồng Hoa luôn tìm cách dè bĩu, nói xấu về thành tích học tập của Vy.

Lắc nhẹ đầu, Vy chán nản thầm nghĩ: Có lẽ cô không bao giờ tìm được những tình cảm chân thành như của nhóm “ngũ long” ngày xưa.

Chiếc xe đột ngột lao đảo, Vy hoảng hốt dừng lại. Bánh xe xẹp lép, Vy chết lười thờ dài. Hôm nay đúng là một ngày không may.

– Nè, cô bé! Xe bị cán đinh, ruột bị nát bét rồi, phải thay ruột mới thôi. - Bác thợ sửa xe nhìn cô nói:

– Bao nhiêu vậy hả bác?

– Năm chục ngàn.

“Chết rồi! Trong túi cô chỉ còn có hai chục ngàn mà thôi” Vy kêu thảm, cúi

đầu suy tính. Chợt nhớ ra, Vy hớn hờ nói:

– Bác ơi! Bác cứ thay ruột xe mới cho cháu đi, chút nữa cháu quay lại lấy xe.

Từ đây lại công ty của Khang chỉ mất có vài phút mà thôi. Vy cố bước thật nhanh.

Đứng trước ngôi nhà cao tầng có gắn tấm biển nhỏ: “Công ty trách nhiệm hữu hạn xây dựng và thương mại Vĩnh Khải”, Vy lại rụt rè, e ngại. Mặc dù Khang đã nhiều lần rủ rê, nhưng Vy chưa bao giờ ghé đến đây hết. Bây giờ Vy mới thăm tiếc khi nhìn thấy bác bảo vệ già nghiêm nghị kia. Vy bước tới:

– Chào bác. Bác có thể gọi Trần Vĩnh Khang dùm cháu được không?

Nhướn đôi mắt dưới cặp kiếng lão, ông hỏi:

– Ở đây có tới hai Tr. Vĩnh Khang. Một là giám đốc, một là kỹ sư. Cô cần gặp Tr. Vĩnh Khang nào?

Vy mừng rỡ, rồi rít:

– Dạ, cháu tìm Vĩnh Khang kỹ sư.

Vĩnh Khang kỹ sư đã đi công tác mấy ngày rồi. Cuối tuần này mới về.

Tròn mắt ngạc nhiên nhìn bác bảo vệ, Vy cố năn nỉ:

– Bác ơi! Bác nhớ kỹ lại xem. Sáng nay cháu còn gặp anh Khang kia mà.

Bác bảo vệ vẫn nhú mày khăng định:

– Cô bé hãy đi về đi. Anh Khang của cô đã đi công tác rồi mà. Không có ở đây đâu.

Vy đứng sững người vì thất vọng. Nếu không gặp được anh Khang thì làm sao mà có tiền để lấy xe về. Nhưng mà sáng nay Vy còn gặp Khang kia mà, làm sao mà có chuyện anh đi công tác mấy hôm nay rồi. Chắc là tại bác bảo vệ già khó tính mà thôi.

Tin...tin....tin...

Tiếng còi xe vang lên báo hiệu có xe vào công ty. Cầm lấy xâu chìa khoá, bác bảo vệ vội vã bước đi. Lúc bác bảo vệ xoay người mở cổng, Vy chạy nhanh vọt nép sau chiếc cầu thang. Hú hồn! Vy đứng thở dốc. Thầm nguyên rủi công ty gì mà khó khăn quá. Bây giờ thì Vy biết đi tìm Khang ở phòng nào đây?

– Nè.. nè.. cô bé đi tìm ai vậy?

Giọng nói lớn tiếng vang lên làm cho Vy giật mình quay nhanh lại. Một thanh niên trẻ đang chăm chú nhìn cô, Vy hết hồn nói đại:

– Dạ, anh Khang có hẹp gặp em.

Gã nhìn cô thắc mắc:

– Cô đi xin việc à?

Vy dạ nhỏ. Hơi nhú mày suy nghĩ, rồi gã cũng chỉ:

– Cô đi lên cầu thang này, đến phòng bên phải sẽ gặp Khang.

Vy gật đầu cảm ơn gã rồi chạy vội lên cầu thang. Theo sự hướng dẫn của gã, Vy bước vào căn phòng khách rộng lớn. Bộ sô pha màu đen đặt ở giữa phòng, một vài chậu kiểng được bày trí rất mỹ thuật trên giá cao càng làm tăng thêm vẻ thẩm mỹ sang trọng của căn phòng. Vy mê mải ngắm nhìn xung quanh đến nỗi quên cả mục đích chính của cô.

– Nè! Cô bé tìm ai vậy?

Vy hoảng hốt quay lại. Một người phụ nữ khá xinh đang đứng ở cửa phòng nhìn cô. Vy cố bình tĩnh nói thật nhanh.

– Dạ, em muốn tìm anh Khang.

Ngắm nhìn Vy một chút, cô ta hỏi:

– Em có hẹn hay không?

– Dạ, không có. Nhưng em là em gái của anh Khang.

Kéo ghế mời Vy ngồi, cô ta bật cười nho nhỏ:

– Em muốn quảng cáo hay tiếp thị cái gì, có thể trình bày với chị. Chị là thư ký riêng của anh Khang. Nếu công ty cần những gì em quảng cáo, chị có thể giúp em gặp anh Khang.

Vy ấp úng:

– Dạ không... Em chỉ xin gặp anh Khang vì lý do riêng thôi ạ.

– Xin lỗi. Nếu vậy thì chị không thể giúp gì cho em được đâu, vì chị biết rằng anh Khang không có em gái đâu.

Vy đỏ cả mặt, vừa thất vọng và đầy xấu hổ thì cô nghe tiếng nói quen thuộc của Khang:

– Chị Loan à! Chị hãy đánh máy dùm cho tôi bản hợp đồng này đi.

Mừng rỡ, Vy chạy vội đến nắm chặt lấy tay của Khang gọi nhỏ:

– Anh Khang!

Quay phắt lại nhìn cô, Khang ngạc nhiên:

– Ủa! Sao em lại ở đây.

Vy mỉm cười không nói. Chợt nhớ ra, anh quay sang giới thiệu:

– Đây là Bảo Vy, vợ của tôi. Còn đây là chị Loan. Chị Loan là thư ký của anh.

Loan bật cười nhìn cô trêu:

– Nếu mà anh Khang ra trễ một chút nữa thì tôi đã mời cô bé này đi ra rồi.

Quay sang Khang, cô giải thích:

– Lúc này cô bé cứ đòi gặp anh mà không chịu nói gì cả. Tôi cứ ngỡ là mấy cô sinh viên đi tiếp thị hay quảng cáo gì đó. Vả lại, bà xã của anh Khang còn trẻ và dễ thương quá. Nghĩ lại anh Khang thật là có phước. Vừa là một giám đốc trẻ tài ba, vừa cưới được một cô vợ trẻ xinh đẹp như thế này. Thật là đáng để cho mọi người phải ganh tỵ đấy.

Khang cũng hòa theo chị Loan, trêu Vy:

– Cưới vợ “con nít” khổ lắm đó chị à. Vừa nhõng nhẽo, hờn mát lại hay mắc

cỡ nữa đó.

Vy đỏ cả mặt xấu hổ, néo nhẹ hông Khang.

– Anh...

Khang cười nhẹ, tránh né bàn tay cô. Anh bảo chị Loan:

– Thôi, tôi không dám nói nữa đâu, kéo chiều nay về thăm mình.

Chị Loan mỉm cười tế nhị rút lui:

– Xin phép, tôi phải vào trong làm cho xong bản hợp đồng.

Vy kéo tay của Khang, cô thì thầm:

– Em có chuyện muốn nói với anh:

Đưa cô vào căn phòng rộng trưng bày thật là mỹ thuật, anh hỏi:

– Chuyện gì thế hả cô bé?

– Xe em bị hư rồi, em không mang đủ tiền để sửa, nên phải vào đây xin anh.

– Sao vậy? Không đủ tiền xài sao không nói với anh. Rủi xe hư ở xa thì em phải làm thế nào?

– Ồ... không phải. Mỗi tháng, số tiền anh đưa cho em đều còn dư, nhưng mỗi ngày đi học em đều mang theo có một ít. Sáng nay vào lớp, em đã đóng tiền quỹ lớp, tiền cứu trợ đồng bào bị lũ lụt. Khi ra về lại gặp xe hư nên mới bị thiếu.

Khang nhìn cô, mỉm cười:

– Lát nữa anh sẽ ra lấy xe cho em. Nhưng lần sau đi học nhớ mang theo nhiều tiền một chút.

Vy gật mạnh đầu:

– Vâng. Anh không dặn thì em cũng phải làm như thế, vì vào tìm anh khó muốn chết luôn.

Khang nhướn mày thắc mắc:

– Sao lại khó?

Được dịp, Vy bắt đầu kể lể “công cán” cô đã vượt qua để đột nhập vào đây.

Khang mỉm cười thích thú trêu cô:

– Đó tại vì em tìm sai đối tượng.

Néo mạnh vào hông của Khang, Vy hậm hực nhăn nhó:

– Tại anh chứ còn ai? Anh làm giám đốc mà sao lại không cho em biết chứ?

Né tránh cái ngắt néo của cô, Khang cười cợt:

– Em không chịu hỏi, chẳng lẽ anh tự khai ra mình là giám đốc à?

Quả thật Vy chưa bao giờ thắc mắc về chức vị của anh trong cơ quan. Cô chỉ biết anh là một kiến trúc sư mà thôi. Nguyết Khang, Vy ngang ngạnh:

– Em không hỏi, anh cũng phải tự nói ra cho em biết với chứ, vì em là vợ của anh kia mà.

Khang nheo mắt mỉm cười:

– Có cần anh phải làm bằng tự khoe thành tích của mình hay không?

Đấm mạnh vào vai anh, Vy nũng nịu:

– Không cần anh viết, chỉ cần anh nói cho em nghe là đủ rồi.

Cố nén nụ cười, Khang nói:

– Thế hả? Ngoài chức giám đốc và các tài vật vãnh ra, anh còn có một ưu điểm khác nữa là rất yêu vợ.

Vy chun mũi trêu anh:

– Rõ là không biết xấu hổ.

Khang tỉnh bơ:

– Tại sao phải xấu hổ. Anh còn muốn hét lên cho thiên hạ biết nữa à.

– Cộc... cộc...cộc...

Có tiếng gõ cửa nhẹ. Hôn vội vào má của cô, Khang bảo:

– Em ngồi đây chơi đợi anh một chút.

Chị Loan bước vào với một xấp hồ sơ trên tay. Gật đầu chào Vy, chị nói:

– Xin lỗi, chị cần gặp giám đốc để giải quyết một số công việc.

Vy gật đầu:

– Em ngồi đây chơi được rồi. Chị và anh Khang cứ làm việc với nhau đi.

Chị Loan không khách sáo. Đặt trước mặt của Khang là một xấp hồ sơ, chị trình bày một số vấn đề. Những con số, những từ ngữ kỹ thuật mà Vy không hiểu nổi.

Ngồi ở góc phòng Vy ngắm nhìn một cách thán phục lối làm việc của Khang. Cô thích dáng vẻ tự tin vững chắc trong từng bước đi của anh, thích cách anh trầm tư suy nghĩ, và thích cách anh xoay xoay cây bút mạ vàng khi lắng nghe điện thoại. Ở đây, Vy phát hiện ra một khía cạnh mới ở Khang. Một Vĩnh Khang đầy quyền uy, thế lực, rất tự tin và cũng rất tài giỏi. Hình như là thượng đế rất ưu đãi cô khi ban phát anh cho cô, một cô bé thơ ngây, ngốc nghếch...

Cuối cùng thì Khang cũng đã giải quyết xong hết công việc. Vươn vai một cách mệt mỏi, Khang mỉm cười nhìn cô phân bua:

– Công việc của anh nhiều lắm. Em chờ anh có lâu không?

Lắc nhẹ đầu, Vy mỉm cười:

– Có đến đây em mới hiểu được là thời gian đối với anh vô cùng quý báu.

Con người của anh không những tốt bụng, cao thượng mà còn rất là tài giỏi nữa.

Khịt nhẹ chiếc mũi, Khang hóm hỉnh:

– Em làm cho anh sắp vỡ mũi ra rồi nè.

– Em nói thiệt đó mà.

– Đừng thần thánh hóa anh như vậy, kéo có ngày em sẽ hối tiếc, thất vọng đó. Anh chỉ là một người bình thường có đầy những khuyết điểm.

– Nhưng em không nhận thấy chút khuyết điểm nào ở anh cả.

Khang nhú mày nhìn ra ngoài khung cửa:

– Đã là con người thì ai cũng có một vài khuyết điểm nào đó. Có khác chăng

là người có ít, có người nhiều mà thôi.

Quay sang nhìn cô, anh nhẹ giọng:

– Đến một lúc nào thuận tiện, anh sẽ cho em biết những khuyết điểm của anh.

Vy giậm chân dỗi hờn:

– Em ghét cái câu “đến một lúc nào đó” của anh ghê. Tại sao không phải là bây giờ mà phải đợi đến một lúc nào đó thuận tiện?

Khang nhìn cô, mỉm cười nồng ấm:

– Vì anh muốn em yêu anh và hiểu anh nhiều hơn, để có thể tha thứ và chấp nhận khuyết điểm của anh.

– Dù anh có khuyết điểm gì đi chăng nữa thì em vẫn tha thứ và chấp nhận hết, vì em yêu anh và em nghĩ là anh cũng vậy.

Ngước mắt nhìn Khang đầy yêu thương, Vy nhẹ nhàng thúc dục, nhưng Khang vẫn nghiêng đầu né tránh. Vy hiểu rằng bây giờ chưa phải là lúc mà Khang có thể giải bày. Cô cần phải kiên trì tìm ra cái gút mắt đó. Vì Khang là một người đàn ông không dễ gì bị khuất phục.

Ngã đầu tựa vào vai của chồng, Vy mím chặt môi thầm nghĩ: “Bằng sự yêu thương, bằng cả tấm lòng, nhất định mình sẽ tháo bỏ cái gút mắc này, bởi vì cô yêu anh và cần có anh”.

Gấp nhanh quyển vở toán lại, Vy nhảy phóc xuống bàn học bảo Khang:

– Xong rồi!

– Thật không đó hả cô bé?

Khang đang ngồi đọc báo bên cạnh nhú mày hỏi:

Đẩy quyển vở toán lên trước mặt của Khang, Vy nói nhanh:

– Đó anh xem đi, em đã giải quyết xong hết tất cả những bài tập mà anh cho rồi đó.

Nhìn thoáng qua quyển vở, Khang gật đầu hài lòng:

– Khá lắm!

Nở một nụ cười đắc thắng, Vy kéo tay Khang nũng nịu:

– Mình đi chơi đi anh Khang.

Khang trợn mắt nhìn cô:

– Em không thấy là trời đang mưa hay sao?

Nhìn những hạt mưa tí tách ngoài khung cửa, Vy thầm tiếc cho một ngày chủ nhật đầy tươi hồng. Quay sang Khang, cô năn nỉ:

– Mưa từ sáng đến giờ hết rồi, biết đến bao giờ mưa mới tạnh. Hay là mình mặc áo mưa chạy vòng quanh thành phố chơi đi anh. Đi dưới mưa, thích lắm!

– Đúng rồi. Em thích đi dưới mưa để bị cảm, để có cơ hội nhõng nhẽo với anh, để khỏi bị anh rầy.

Vy bật cười nũng nịu:

– Em không bệnh lâu. Từ sáng đến giờ bắt em làm hết bài tập này bài tập khác, bây giờ lại không chịu đưa người ta đi chơi gì hết. - Nhìn ra ngoài cửa, Vy phụng phịu tiếp lời - Anh đúng là không có tâm hồn lãng mạn gì hết đó.

Khang bật cười:

– Cô bé nên nhớ anh là một kiến trúc sư. Nếu mà cứ lãng mạn và mơ mộng thì anh sẽ thiết kế một ngôi nhà trên chín tầng mây rồi.

Vy cười khúc khích vì giọng điệu dí dỏm của anh. Cô dịu giọng:

– Hay là anh kể chuyện cho em nghe đi anh.

– Chuyện gì bây giờ? Em đã nghe gần hết những câu chuyện của anh rồi mà.

Vy ngược mắt nhìn anh, cô thăm dò:

– Chuyện về bản thân của anh. Chuyện mà anh bảo là nếu có dịp thì sẽ kể cho em nghe.

Vy vẫn uất ức, phụng phịu:

– Gần một năm chung sống với nhau rồi mà anh vẫn chưa tin vào tình yêu của em dành cho anh hay sao?

– Ồ, không phải. Anh tin vào tình yêu của em đó.

Khang ngấm nhìn cô hồi lâu, rồi cuối cùng anh cất giọng:

– Được rồi. Anh sẽ kể cho em nghe. Hy vọng là anh sẽ không đánh mất tình yêu nơi em dành cho anh.

Úp mặt vào lồng ngực vững chãi của anh, Vy nhìn Khang bằng ánh mắt đầy tin yêu:

– Những gì em dành cho anh trong trái tim của em không hề thay đổi. Dù cho anh có xấu xa đến cỡ nào, em vẫn mãi mãi yêu anh.

Khang mỉm cười, vuốt nhẹ mái tóc của cô. Anh âu yếm:

– Cảm ơn em:

Vy ngược mắt lên nhìn Khang như chờ đợi....

Đột nhiên có tiếng chuông cửa reo vang. Vy ngồi bật dậy, chụp vội chiếc dù, cô chạy nhanh ra cổng mặc cho Khang cố ngăn lại:

– Để anh đi cho Vy.. Vy....

Đây chiếc cổng sắt nặng nề, Vy tự hỏi:

– Trời mưa giông bão như thế này, không biết ai sẽ lại thăm viếng mình đây?

Thì ra là bác đưa thư. Mỉm cười nhìn cô qua làn nước trắng xoá, bác đưa cô bức điện tín và bảo:

– Có điện tín nước ngoài đây. Cô ký vào....

Vy mỉm cười cảm ơn và tay nhận bức điện tín. Chắc đây là điện tín của ba mẹ cô. Hai người đã sang Úc cách đây nửa năm nay chưa về vì bệnh tình của ông chú cô vẫn chưa thuyên giảm chút nào.

Tay cầm chiếc dù nhỏ, Vy chậm chậm quay vào nhà, vừa đi vừa đọc. Đây không phải là điện tín của ba mẹ cô. Những giòng chữ lạ lẫm đập vào mắt

của cô:

“Anh Khang,

Đón em tại phi trường. Em sẽ đáp chuyến bay lúc chín giờ ba mươi, ngày.....

Vĩnh Kha.”

Buông rơi chiếc dù nhỏ trên tay, Vy chăm chú nhìn sững vào bức điện sũng nước.

Vĩnh Khang... Vĩnh Kha... Hai cái tên thật là quen thuộc xoay tròn trước mắt của cô. Đột nhiên Vy chợt hiểu ra tất cả.

Khang không phải là Kha. Anh là ai? Tại sao anh lại thành hôn với cô? Vy không lý giải được điều này.

– Vy nào? Tại sao em lại đứng ngoài này? Em thật là hư quá.

Khang chạy nhanh ra kéo mạnh cô vào nhà. Anh cần nắn nho nhỏ. Trông thấy vẻ mặt tái xanh của cô và bức điện tín trên tay cô, anh giật nhẹ lấy.

Mấy phút trôi qua mà Vy tưởng chừng như là lâu lắm Khang mới ngước mặt lên nhìn cô.

– Đây cũng là điều anh sắp kể cho em nghe.

Vy bật ngay câu hỏi mà cô đã thắc mắc:

– Vậy anh là ai?

Khang nghiêm nghị:

– Anh sẽ giải đáp tất cả những thắc mắc của em, nhưng em hãy về phòng thay quần áo ra đi. Anh không muốn thấy em yếu đuối ngã gục vì sự việc xảy ra.

Vy ngoan ngoãn làm theo lời của Khang. Khi cô trở xuống nhà, Khang đã đợi cô ở phòng khách bên tách trà nghi ngút khói. Anh lo lắng:

– Trông em xanh xao quá. Em thấy có khoẻ không?

Vy lắc đầu gượng cười:

– Em không sao đâu. Em đủ bình tĩnh để nghe hết mọi chuyện...

Ngắm nhìn khuôn mặt rần rỗi đầy quen thuộc của anh. Vy nghe trong lòng dấy lên những tình cảm vừa yêu thương vừa hờn dỗi.

– Thật ra anh là ai vậy anh Khang? Tại sao anh phải giấu em?

Rít nhẹ một hơi thuốc, Khang đáp thật chậm rãi, rõ ràng:

– Anh là anh trai của Vĩnh Kha.

Hèn chi Vy phải lầm lẫn vì những nét quen thuộc của hai anh em họ. Nhưng mà Kha là con một kia mà. Kha không hề có anh trai hoặc em trai gì cả?

Vy tròn mắt ra nhìn Khang:

– Sao từ đó đến giờ, em chưa bao giờ nghe nói đến anh?

Nhìn cô qua làn khói thuốc mờ mờ, Khang nói:

– Anh cũng mới biết là mình đã có một đứa em trai vào những năm gần đây mà thôi...

Ngày xưa, khi cha anh còn trẻ, người là một thanh niên hào hoa phong nhã. Vì là con trai một nên năm cha anh vừa trưởng thành thì nội anh đã bắt buộc người phải lập gia đình với một cô gái khá đẹp, gia đình môn đăng hộ đối trong làng. Sau ngày cưới, cha anh vẫn tiếp tục con đường học vấn ở thành phố.

Hai năm sau, cha anh tình cờ quen được một cô gái thôn quê hiền lành lên thành phố kiếm việc làm. Cha anh thương cảm nên tìm cách giúp đỡ cho cô gái ấy. Không ngờ càng gặp nhau, hay người càng cảm thấy gần bó hơn, và cha đã quên hẳn là mình còn một người vợ ở quê nhà. Cha tự tìm người mai mối xin cưới xin. Cô gái đó chính là mẹ của anh. Bốn năm trôi qua một cách êm đềm, hạnh phúc tưởng chừng như là tuyệt đỉnh thì má lớn đã phát hiện ra. Bà ta đến nhà gây gỗ, chửi mắng. Mẹ anh thì xấu hổ, tủi nhục, nên giao anh lại cho cha của anh rồi bà đi quyên sinh.

Mười mấy năm trôi qua, cha anh mới tìm lại được mẹ của anh. Mới biết rằng lúc đó mẹ anh định quyên sinh, nhưng mẹ anh lại được mẹ em cứu giúp. Sau đó mẹ anh phải từ bỏ ý định quyên sinh vì bà đang mang Kha trong người. Anh và Kha là anh em ruột thịt với nhau. Anh lớn hơn Kha bốn tuổi, và lớn hơn em những mười tuổi.

Vy tròn mắt nhìn Khang:

– Anh lớn hơn em như vậy mà trông anh chẳng già đi chút nào. Thành ra em luôn lầm lẫn giữa anh và Kha.

– Thật ra anh già dặn và rất là khác Kha. Nhưng vì em và Kha đã xa cách khá lâu, nên em không phát hiện ra mà thôi.

Vy ngồi thừ ra im lặng. Bây giờ cô mới hiểu ra hết mọi chuyện. Cô lại càng cảm thấy bồn chồn, lo âu. Liệu sau câu chuyện này, tình cảm giữa cô và Khang sẽ phải giải quyết sao đây? Vy cau mày thắc mắc:

– Thế rồi Kha ở đâu? Tại sao anh lại phải đi cưới em thay cho Kha?

– Lên thành phố được vài tháng thì cha anh đã gởi Kha sang Úc du học.

Hiện giờ Kha là một nhạc sĩ tài ba đang theo đoàn đi lưu diễn khắp nơi trên thế giới. Khi nhận được điện tín của ba mẹ báo tin rằng mẹ em đang bị bệnh nặng, muốn hoàn thành cuộc hôn nhân của em và Kha như theo lời hứa hẹn từ những năm trước, nên mẹ của anh đã đánh điện gọi Kha đi về. Nhưng bất kể điện tín hay thư từ gì đều không thấy Kha trả lời. Mẹ anh rất buồn vì nghĩ rằng Kha đã phụ lời giao ước năm xưa. Nhìn thấy mẹ mình cứ mãi đau khổ, buồn bã nên anh đã đề nghị mẹ của mình để cho anh đi cưới em thay Kha.

Vy rung rung nước mắt nhìn Khang:

– Đây là lời giải đáp cuối cùng của anh phải không Khang? Thật ra anh cưới em là vì chữ hiếu, phải không Khang?

Nâng cằm của Vy lên, Khang nhìn sâu vào mắt cô:

– Tại sao em lại hỏi anh như vậy? Em không tin vào tình cảm của anh dành

cho em hay sao?

Vy lắc đầu:

– Không phải là em không tin anh mà em không tin vào chính bản thân của mình. Ngày trước, khi suy luận về vấn đề này, em thường hay biện minh là anh yêu em và cưới em vì chúng ta đã có quá nhiều kỷ niệm ấu thơ đẹp đẽ. Vì anh yêu thương và quý mến em, cô bé ngày xưa.... Nhưng thật ra thì không phải. Anh và em là hai thế giới cách biệt. Anh là một giám đốc trẻ đầy quyền uy và danh vọng mà bất kỳ cô gái nào cũng đều mơ ước. Còn em... em chỉ là một cô gái quê mùa hèn kém. Anh và em chưa hề quen biết nhau, cũng chưa hề có ràng buộc nào giữa hai chúng ta, thì việc gì buộc anh phải cưới em ngoài lý do thương hại và hiếu thảo cơ chứ?

Nắm chặt bờ vai của Bảo Vy, Khang buộc cô phải nhìn vào đôi mắt của anh. Khang nói chậm rãi, rõ ràng:

– Nếu em yêu anh thì em phải tin anh. Từ trước đến giờ, anh chưa hề dối em bao giờ. Anh yêu em thực sự. Anh cưới em vì bản thân của mình chứ không phải vì lời hứa với ba mẹ. Tại sao anh lại phải chấp nhận đi cưới em thay Kha thì có lẽ anh phải kể lại cái quá khứ không mấy tốt đẹp của anh, thì em mới hiểu và thông cảm cho anh.

Vy gật nhẹ đầu. Khang nhìn cô không nói, đôi mắt của anh như có khói sương mờ phủ. Giọng của anh trầm trầm như sám hối:

– Từ nhỏ, anh sống với cha và má lớn mà cứ đinh ninh là má ruột của mình. Cha thì mải mê với công việc của mình, còn mẹ thì không bao giờ yêu thương, lo lắng đến cho anh hơn là lo cho những quân bài trên tay. Anh đã cố gắng thật ngoan, học cho thật giỏi để được mẹ yêu thương, chiều chuộng. Nhưng buồn thay, anh chỉ nhận được sự thờ ơ ghẻ lạnh. Anh sống trong nhung lụa giàu sang, nhưng thực ra anh rất nghèo nàn về tình cảm. Mười tám tuổi, anh hận đời, hận luôn cả chính mình. Vào đại học cho có hình thức, anh bắt đầu ăn chơi, kết bè kết đảng, lập băng nhóm. Là con nhà giàu, anh được rèn luyện đủ mọi kiến thức. Anh bắt đầu áp dụng đủ mọi kiến thức đang có để vào trường đời.

Với tài võ nghệ, với tiền bạc thừa mứa, anh được bầu làm đại ca của một băng nhóm. Băng nhóm của anh luôn trừng trị kẻ xấu, giúp đỡ người ngay. Nhưng thực chất, bọn anh luôn bị kẻ xấu lợi dụng để làm việc cho chúng, thật là ngu xuẩn vô cùng.

Với kiến thức âm nhạc, và ngoại ngữ, văn chương anh bắt đầu chọc ghẹo dụ dỗ những cô gái non tơ, nhẹ dạ. Không biết đã bao nhiêu cô gái phải khóc hận vì anh. Nói chung lúc đó, anh hư đốn vô cùng lại cứ luôn tưởng mình là cái rốn của vũ trụ, là một anh hùng gan dạ, một lãng tử thời này.

Một hôm, anh đi chơi với lũ bạn thật khuya mới về. Xe anh va vào xe của một người lớn tuổi. Sẵn có chút rượu trong người, anh gây sự đánh nhau với

ông tay. Kết quả là anh bị ngã lăn ra và bị ông ta trói chặt lại. Sau lần va chạm ấy, ông ta đã giáo dục, chỉ cho anh biết ra những sai lầm của mình. Anh đạt được những thành quả ngày hôm nay một phần cũng là nhờ công lao của ông ấy.

Khi cha anh phát hiện ra những hành vi xấu xa của anh, người rất buồn bã và hối hận. Cha đã kể cho anh nghe về mẹ ruột của mình và công việc tìm kiếm trong bao nhiêu năm qua....

Nở một nụ cười, Khang tiếp:

– Cuối cùng thì cha của anh và anh cũng đã tìm ra mẹ ruột của anh và Kha sau khi má lớn đã mất vì bệnh. Gia đình của anh được đoàn tụ trở lại. Anh và Kha đã có những ngày tháng sống bên nhau thật là hạnh phúc vui vẻ. Kha thường kể cho anh nghe những kỷ niệm đẹp thuở ấu thơ, về cô bạn gái dễ thương, xinh đẹp ở cạnh nhà. Anh phải thầm ghen tỵ với em trai của mình vì Kha đã có một ký ức tuổi thơ thật là hạnh phúc đầy tươi đẹp. Còn anh, ký ức của anh là một quá khứ đầy xấu xa mà anh phải luôn xấu hổ và đầy ân hận khi nghĩ đến nó. Lúc đó, anh thường ao ước là mình sẽ có một cô bạn gái thật ngây thơ, thánh thiện như em mà cả trong cuộc đời của mình, anh chưa bao giờ có được. Đó cũng là một lý do tại sao mà anh lại chấp nhận cuộc hôn nhân với em.

Khang nhìn Vy, đôi mắt của anh phát ra những tia nhìn âu yếm, đầy thương mến:

– Khi gặp em, anh đã yêu em ngay từ dáng vẻ ngây thơ, trong sáng. Càng gần em, anh càng phát hiện ra nhiều ưu điểm làm cho anh si mê, đắm đuối. Nhưng mặt khác, anh cũng sợ bị em chê bai, ghê tởm khi hiểu ra anh cũng chỉ là một gã lăng tử phong lưu, một con cáo đội lốt thỏ. Em sẽ không tha thứ cho anh vì những sai lầm của anh trong quá khứ. Nên anh phải tìm đủ mọi lý do để em có thời gian tìm hiểu về anh và suy nghĩ về cuộc hôn nhân của mình.

Ngã gục vào lòng của Khang, Vy để mặc cho những giọt nước mắt tuôn trào, cô khóc nức nở. Vy cũng không hiểu sao mình khóc là vì lý do gì đây? Khóc vì người yêu của cô là một lăng tử phong trần, hay khóc vì niềm hạnh phúc tuyệt vời khi có được tình yêu của Khang?

Chùi nhẹ những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô, giọng của Khang thì thầm:

– Anh thật là có lỗi. Anh đã từng hứa với mẹ là sẽ săn sóc cho em để cho em không bao giờ bị đau buồn, thế mà anh lại không làm được. Em thất vọng về anh lắm phải không? Anh biết bắt đầu chấp nhận quá khứ của anh là một điều bất công cho em, nên anh sẽ không trách hờn gì em đâu và chấp nhận tất cả những quyết định của em.

Ngẩng đầu nhìn lên, Vy nhìn vào mặt của Khang bằng đôi mắt đầy yêu

thương, cô âu yếm nói:

– Em không có trách nhiệm gì anh cả. Tuy trong quá khứ anh là một gã lãng tử. Nhưng mà anh đã phục thiện rồi mà và trở thành một người tốt không gì chê trách. Em khóc là vì em quá hạnh phúc khi hiểu được tình yêu mà anh dành cho em. Em vẫn yêu anh dù anh là một kẻ lãng tử phong lưu hay là một kẻ lưu manh bụi đời. Em yêu anh chỉ vì anh là anh mà thôi.

Khang siết chặt lấy cô vào lòng mình. Cả hai đều im lặng không nói. Hình như trong giờ phút này những câu nói đều trở nên vô nghĩa.

Vy rúc mặt vào ngực của anh, lắng nghe nhịp đập trái tim và tiếng mưa rơi tí tách ngoài khung cửa.

Đột nhiên Khang thở dài và bảo nhỏ:

– Nếu Kha trở về còn yêu em thì em phải xử lý làm sao đây hả Vy?

Vy bật cười cho ý tưởng lạ lùng của Khang. Cô khẽ đáp:

– Anh Kha giờ đây là một nhạc sĩ tài ba, quanh anh ấy còn biết bao cô gái hâm mộ. Kha chắc không thể nào còn nhớ tới một cô bé ngây ngô, khờ khạo mà anh ấy đã từng đính hôn. Và lại, nếu yêu em, anh ấy đã trở về sau khi nhận được điện tín của mẹ.

– Nhưng anh vẫn cảm thấy mình có lỗi khi phải dối mặt với Kha. Nếu Kha đã có ý trung nhân thì tốt quá. Ngược lại, anh cũng không biết là mình phải xử sự ra sao nữa.

– Không có chuyện đó đâu, anh đừng có lo.

Đột nhiên đôi mắt của Khang đầy say đắm nồng nàn. Anh cúi xuống thì thầm:

– Hay là đêm nay em hãy làm vợ của anh nhé Vy. Lúc đó thì anh sẽ không còn phải sợ điều gì hết.

Xi nhẹ tay vào trán của Khang, Vy thoát ra khỏi vòng tay của anh:

– Không được. Khi nào thi đậu đại học thì em sẽ là vợ của anh. Còn bây giờ thì không.

Khang xịu mặt. Anh quay lại nhướng mày:

– Mong rằng em không có họ hàng với Bùi Kiệm, bằng không thì cổ anh sẽ dài ra mất thôi.

Vy trợn mắt đánh mạnh vào vai của Khang:

– Anh thật là dễ ghét!

Khang kéo mạnh tay cô, mất đà, Vy chúi nhủi vào trong lòng của anh. Mắt anh nhìn cô đầy say đắm, môi anh giữ chặt môi của cô. Vy chỉ còn biết đến đôi môi cuồng nhiệt, hăm hở và vòng tay rắn chắc của Khang mà thôi.

Vy đứng cạnh Khang nơi phi trường đông nghẹt hành khách. Trong bộ áo dài màu trắng được cắt may thật là khéo, Vy thật là nổi bật lên trong dáng vẻ ngây thơ, tinh khiết giữa đám đông đủ màu, đủ sắc. Cô kéo tay Khang, hỏi nhỏ:

– Kha có thay đổi nhiều lắm hay không hả anh?
– Anh cũng không rõ nữa, anh và Kha đã xa nhau hơn mấy năm rồi. Nhưng theo những tấm ảnh mà Kha gửi về thì không nhiều lắm

Vy bật cười trên anh:

– Có bao giờ anh đi đón làm người không?

Khang nheo mắt cười nhẹ:

– Đừng lo cho anh cô bé ạ. Anh không giống như em, có thể làm Kha với người khác đâu.

Vy đỏ mặt, cô trả đũa:

– Nhưng em vẫn còn thời gian để sửa chữa sai lầm kia mà.

– Em nói thật hay là đùa đó?

– Ai mà thèm đùa với anh - Vy cũng nghênh mặt trả lời lại.

Đột nhiên Khang ôm ngực, lão đảo:

– Ôi, đau quá!

Vy hoảng hốt ôm chầm lấy anh:

– Anh làm sao vậy hả anh Khang?

– Ôi! Em là anh đau tim quá.

Chợt hiểu ra, cô đâm mạnh vào ngực của Khang, phụng phịu:

– Ai bảo anh ngạo em làm chi?

Khang cười nhẹ:

– Anh đùa với em một chút cho không khí đỡ căng thẳng đó mà. Sao mà tự nhiên anh có linh cảm là sẽ mất em.

– An cứ nghĩ vậy. Anh phải tin ở em kia chứ. Anh chỉ mất em khi nào anh bỏ rơi em mà thôi.

Khang nhìn cô bằng một ánh mắt đầy yêu thương, nhưng thoáng nét buồn đầy xa vắng. Anh bảo nhỏ:

– Thôi, mình đừng nên đề cập đến vấn đề này nữa. Mình lại đằng kia đi em.

Vy thần thờ bước theo Khang. Cô biết anh né tránh vấn đề đầy tế nhị và nan giải giữa ba người. Tự dưng cô cũng cảm thấy bồn chồn, lo lắng cho cuộc gặp gỡ sắp tới.

– Vy, Vy! Kha ra tới rồi kìa.

Theo hướng chỉ của Khang, Vy nhìn thấy một thanh niên dáng cao ráo trong bộ veston màu xám đang đưa mắt tìm kiếm. Đây đúng là Vĩnh Kha rồi. Anh vẫn không thay đổi gì mấy. Vẫn dáng cao gầy, trắng trẻo, mái tóc dài quá mang tai che phủ xuống vầng trán cao, tạo cho anh dáng dấp phong trần của một nghệ sĩ.

Kha đã ra đến. Nhìn thấy Khang, anh ôm chầm lấy mừng rỡ.

Bây giờ Vy mới nhận ra vẻ khác nhau giữa hai anh em của họ. Khang mạnh mẽ, tự tin, vững vàng. Kha có vẻ hơi yếu đuối của một người nghệ sĩ.

Khang quay sang cô định giới thiệu:

– Đây là...

Kha nhúm mày ngăn lại:

– Để em đoán xem. Em trông cô ta quen quen lắm

Câu nói của Kha làm cho Vy bật cười. Vy nhìn qua Kha nở một nụ cười nhẹ.

Đột nhiên Kha ôm chầm lấy cô, anh reo lên:

– Ô! Bảo Vy. Em lớn và xinh đẹp quá.

Đẩy mạnh Kha ra, Vy ngắt ngang lời của anh:

– Kha! Buông em ra!

Kha bối rối:

– Anh xin lỗi. Em đã lớn lắm rồi mà anh cứ ngỡ như ngày nào.

Vy cười nhẹ, cô dịu giọng:

– Em lên thành phố đã gần một năm nay rồi. Nào! Bây giờ anh em mình đi về nhà đi, em sẽ giải thích cho anh mọi chuyện.

Kha nhìn cô, nhún vai ra vẻ khuất phục, lẳng lặng theo anh Khang ra xe.

Vy chủ động ngồi cạnh Khang nơi băng trước. Cô bắt gặp ánh mắt đầy ngỡ vực thoáng qua nhanh trong đôi mắt của Kha. Vy tảng lờ, cô hỏi nhỏ:

– Ba mẹ bên Úc có khỏe không hả anh Kha?

Kha nhúm mày ngạc nhiên hỏi lại:

– Ba mẹ sang Úc từ bao giờ vậy hả anh Khang? Em từ Pháp bay thẳng về đây không ghé qua Úc nên không biết.

Vẫn chăm chú lái xe, Khang tiếp:

– Ông chú bị bệnh, nên nhắn ba mẹ sang đã mấy tháng nay rồi. Em không nhận được thư từ gì của gia đình hay sao?

– Em thay đổi địa chỉ luôn luôn nên cũng không nhận được gì cả.

Khang đưa mắt nhìn Vy, anh khẽ thở dài. Tự nhiên, không khí trầm lắng bao phủ lấy cả ba người.

Thoảng chốc, xe đã về tới nhà. Kha vươn vai ngáp dài, bảo Khang:

– Về đến nhà rồi thích thật. Em xin lỗi. Chiều nay em sẽ nói chuyện với anh và Bảo Vy. Bây giờ em mệt và buồn ngủ quá.

Khang mỉm cười rộng lượng:

– Em cứ việc nghỉ ngơi cho khỏe. Chiều nay chúng ta sẽ trò chuyện sau.

Nói xong, Khang phụ với Kha đưa hết hành lý của em về phòng. Kha còn quay lại dặn dò Bảo Vy:

– Chiều nay anh có món quà đặc biệt để tặng cho em.

Vi mỉm cười đáp lại. Nhìn theo bóng của họ khuất sau cánh cửa, cô thở dài nhẹ bước vào phòng của mình.

Ngã dài trên mặt nệm êm êm, cảm thấy mệt mỏi và bối rối vô cùng. Vậy là trực giác của Khang đã không sai. Kha vẫn còn nhớ và lưu luyến đến cô bạn thời thơ ấu. Bằng chứng là anh vẫn nhận ra cô sau bao nhiêu năm xa cách.

Cô và Khang sẽ phải xử trí ra sao trong những ngày tháng tới?

Cô yêu Khang, cô không thể mất Khang. Nhưng còn Khang thì sao? Anh sẽ chọn cô hay là chọn Kha đây? Vy trầm trọc suy tư với những ý tưởng không hay. Cuối cùng rồi cô quyết định đi gặp Khang.

Vy gõ nhẹ cửa phòng anh, cánh cửa nhẹ nhàng bật mở. Khang đứng đó âu sầu và đơn lẻ. Nhìn thấy cô, anh thở dài và ngồi phịch xuống ghế.

Vy bước đến cạnh bên anh. Ôm chặt Khang vào lòng, cô muốn trao cho anh sức mạnh của tình yêu và tình cảm chân thành của mình. Cuối cùng Khang thở nhẹ nhẹ và lên tiếng:

– Anh không biết phải xử trí như thế nào bây giờ đây? Anh yêu em, anh không muốn mất em đâu. Nhưng mà anh cũng không muốn đánh mất tình cảm yêu thương mà Kha đã dành cho anh.

Ngược lên nhìn Vy, đôi mắt của Khang đầy vẻ đau khổ, tuyệt vọng:

– Vy ơi! Em hãy dạy cho anh, hãy nói cho anh biết anh phải làm gì để giữ trọn tình cảm của hai ta?

Lần đầu tiên Vy cảm thấy Khang tỏ ra rất yếu đuối. Những tình cảm đầy yêu thương ngập tràn trong lòng của cô. Hôn nhẹ lên vàng trán của anh, cô thủ thỉ:

– Em nghĩ là chúng ta nên nói thật cho Kha biết hết mọi chuyện. Lỗi không phải là ở anh, không phải do em mà do tạo hóa đã sắp đặt cho chúng ta đến với nhau. Em nghĩ là Kha sẽ độ lượng và chấp nhận.

Khang nhắm nghiền đôi mắt, anh suy tư nghiền ngẫm thật lâu. Cuối cùng anh lên tiếng:

– Có lẽ em nói đúng. Anh sẽ kể hết cho Kha nghe mọi việc. Hy vọng là Kha sẽ yêu em ít hơn là anh nghĩ.

Vy nguýt Khang:

– Anh nhìn người mình yêu mà tưởng là tiên ở trên trời. Em chỉ là một cô gái rất bình thường. Có lẽ Kha yêu thương em như một người em gái mà thôi.

– Anh thì không suy nghĩ mọi việc sẽ đơn giản như là em đâu. Em có thấy ánh mắt của Kha khi nhìn em không? Đó là ánh mắt của thương nhớ và đầy si mê.

Ngắm nhìn cô một lúc, Khang thở dài nhẹ nhẹ, anh nói tiếp:

– Mong rằng anh đã cường điệu hoá sự thật.

Vy mỉm cười động viên anh:

– Chắc chắn là như vậy

Choàng tay lên vai của cô, Khang mỉm cười:

– Tối nay anh sẽ kể hết mọi chuyện lại cho Kha nghe. Mong rằng tất cả đều đơn giản như là em nghĩ.

Sau một giấc ngủ dài, Kha tỉnh tỉnh hẳn. Suốt bữa ăn tối, anh kể cho Khang và cô nghe những chuyện đi lưu diễn và những phong tục tập quán của từng

quốc gia mà anh đã có dịp từng đi qua, những câu chuyện buồn cười mà anh đã gặp phải. Vy cười giòn tan vì giọng kể đầy dí dỏm của anh.

Bữa ăn trôi qua nhanh chóng, Khang và Vy quanh quẩn trong phòng khách.

Kha mang ra tặng Khang một chiếc cà vạt và một bộ kim cài thật đẹp. Bước sang ngồi cạnh Vy, Kha đưa cho cô một hộp nhung đỏ, anh âu yếm nói:

– Đây là món quà mà anh đã lựa chọn rất lâu. Mong rằng em sẽ cảm thấy thích nó.

Vy bối rối cầm lấy chiếc hộp, bấm nhẹ chiếc nút nhỏ. Bên trong chiếc hộp là một sợi dây chuyền nạm những viên hồng ngọc. Bên cạnh đó là một chiếc nhẫn mặt hồng ngọc, xung quanh bọc những viên kim cương lấp lánh.

Vy hoảng hốt, cô đẩy nhẹ chiếc hộp lại đưa cho Kha.

– Quà của anh quý giá quá, em không dám nhận đâu.

Kha nhìn cô bật cười:

– Em đừng ngại, của em rồi cũng là của anh mà thôi. Em hãy xem đây là món quà đính ước giữa hai chúng ta.

Vy ngần ngừ một chút rồi cô quyết định nói rõ:

– Kha à! Em phải nói rõ cho anh biết một chuyện... Hiện giờ em là vợ của Khang, chị dâu của anh đó.

Không khí trong phòng trầm hẳn đi sau câu nói của Vy. Kha tròn mắt ra nhìn cô rồi lại quay sang Khang. Vy cúi mặt chịu đựng những tia nhìn đầy kinh ngạc của Kha. Cuối cùng, quay sang Khang, anh nói lớn, giọng đầy phần nộ:

– Anh Khang! Anh hãy nói cho em biết đi, tại sao lại có những chuyện như vậy xảy ra chứ? Tại sao Bảo Vy, người vợ hứa hôn của em mà lại trở thành vợ của anh?

Khang thở dài, chậm rãi:

– Em hãy bình tĩnh lại mà nghe anh kể tất cả mọi chuyện. Mấy tháng về trước, mẹ Bảo Vy bị bệnh nặng nên hỏi thúc việc hôn lễ với cha mẹ mình. Mẹ đã đánh rất nhiều điện thư gọi em về gấp nhưng không hề thấy em hồi âm. Cuối cùng, mẹ nghĩ là em đã có bạn gái khác nên từ chối cuộc hôn nhân này. Và anh phải vì em đi cưới Bảo Vy.

Kha ôm lấy đầu đau khổ:

– Em theo đoàn đi lưu diễn khắp nơi trên thế giới, không lưu lại một nơi nào quá một tháng nên đâu có nhận được gì của gia đình gửi sang. Em có liên lạc với ông chú nhưng không nghe nói lại gì hết. Nếu biết tin này em đã lập tức quay về liền.

Kha quay sang Vy bằng ánh mắt đầy hờn trách:

– Tại sao em không đợi anh về? Tại sao em lại chấp nhận lấy anh Khang?

Sự đau khổ tuyệt vọng của Kha làm cho cô rơi nước mắt. Cô thút thít, ấp

úng nói không nên lời.

– Bảo Vy không có lỗi đâu Kha. Cô ấy ngỡ anh là em nên đã chấp nhận cuộc hôn lễ này. Nếu em có muốn trách thì hãy trách anh đi - Khang đỡ lời cho cô.

Kha như một con hổ dữ, anh vùng dậy nắm chặt lấy tay của Khang, lắc mạnh:

– Từ lâu em đã biết anh là một gã lãng nhăng đầy phong lưu, một tên du đãng nhưng không ngờ anh đã cướp đoạt người yêu của em trai mình. Tại sao anh lại có thể làm như vậy hả Khang? Tại sao anh lại có thể lừa dối Bảo Vy để cướp đoạt cô ấy trên tay em? Anh quả là thật hèn hạ mà.

Vừa dứt lời, Kha vùng tay đâm mạnh vào mặt của Khang.

Vy hốt hoảng đẩy mạnh Kha ra. Khang đứng bất động không hề trả lời. Đôi môi của anh rướm đầy máu. Vy quay sang nhìn Kha, giận dữ hét:

– Anh ấy không hề dối gạt em. Khang đã cho em biết tất cả những dĩ vãng của anh ấy. Anh ấy không hư hèn như là anh nghĩ đâu. Trái lại, anh ấy là một người đàn ông rất cao thượng, vì vậy đến bây giờ em vẫn chưa là vợ của anh ấy. Khang muốn cho em tự khẳng định lại tình cảm của chính mình.

Kha bối rối, nhìn Khang đầy hối hận.

– Em xin lỗi anh vì những lời nói vừa rồi.

Đưa mắt qua nhìn Vy, đôi mắt của Kha lấp lánh những tia mừng vui. Quay lại nhìn Khang, anh hỏi nhỏ:

– Bây giờ thì em đã trở về đây rồi, anh hãy trả Bảo Vy lại cho em đi.

Không chờ câu trả lời của Khang, Bảo Vy hét to:

– Không, em không chấp nhận, bởi vì em yêu anh Khang. Em không thể nào trở lại với anh được đâu Kha.

Kha đứng nhìn cô đầy phẫn uất:

– Em không thể nào đối xử với anh như vậy được ... Em có biết là những năm tháng lang thang trên mọi nẻo đường, em là nguồn động viên cho anh hay sao? Đêm đêm, nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, anh lại nhớ đến ánh lửa bập bùng khi chúng ta ngồi nướng bắp cho nhau. Anh không quên bất cứ kỷ niệm nào của những ngày chúng ta sống bên nhau. Em còn nhớ bài hát “ngày thơ, tình thơ” mà anh đã sáng tác tặng cho em hay không? Anh thường ngồi hát một mình mỗi khi nhớ đến em khi nói đến chuyện vợ chồng. Anh sáng tác rất nhiều, rất nhiều bài hát để tặng cho em. Em không thể không nghe nó và em sẽ không thể nào quên những kỷ niệm ấu thơ của hai chúng ta.

Bảo Vy bật khóc, cô nhìn Kha buồn rầu và nói:

– Em không quên và em sẽ không bao giờ quên những kỷ niệm đó. Nhưng mà....

Kha cắt ngang câu nói của cô, anh hét lớn:

- Anh không nghe và cũng không muốn nghe thêm. Em làm như thế là không công bằng với anh. Anh không hề có lỗi trong chuyện này.
- Anh không có lỗi, em không có lỗi và cả anh Khang cũng không hề có lỗi trong chuyện này chút nào. Nhưng mà chúng ta cũng không thể nào quay ngược được dòng thời gian để trở lại những ngày tháng cũ. Bây giờ, trái tim của em đã thuộc về Khang rồi.
- Những tình cảm đó chỉ là ngộ nhận. Anh không tin là chỉ trong vài tháng ngắn ngủi sống bên cạnh của Khang mà em lại có thể quên anh mau chóng như vậy được, quên tất cả những kỷ niệm của hai chúng ta. Em chưa thực sự là vợ của Khang, thì anh cũng còn có quyền để tranh đấu lại tình yêu của mình.

Quay sang Khang, Kha nói:

- Anh sẽ không trách khi em sẽ cạnh tranh công bằng với anh phải không?

Nhìn vào đôi mắt của Kha, Khang ôm đầu suy tư:

- Anh không trách em, vì anh hiểu là Bảo Vy cũng rất là yêu em.

Kha mỉm cười:

- Cảm ơn anh.

Vy ngồi trừng trừng nhìn cả hai anh em họ bắt tay giao ước. Họ nghĩ cô là gì? Một đồ vật không có trái tim ư? Đúng là họ đã điên rồi. Bảo Vy giận dữ hét to:

- Nhưng mà em không đồng ý.

Khang nhìn Vy rồi ngán ngừ nói với Kha.

- Anh có thể nói chuyện riêng với Bảo Vy được hay không?

Kha nhìn cô, anh gật nhẹ đầu và quay trở về phòng của mình.

Kha đã đi rồi, không khí trong phòng thật là lạnh lẽ. Khang không hề nói gì, anh chỉ ngồi bên cô gục đầu im lặng.

Không chịu nổi thái độ của Khang, Vy âm ức:

- Tại sao anh lại làm như vậy? Anh đang đùa giỡn với tình yêu của mình hay là muốn thử thách tình cảm của em?

Gục đầu vào lòng bàn tay, Khang ngẩng lên nhìn cô đầy đau khổ.

- Anh không thể nhìn thẳng em trai của mình đau khổ. Đáng lý ra anh phải hiểu là Kha rất chung thủy trong tình cảm mà không tiến tới với em thì đúng hơn. Anh thật là có lỗi với Kha nếu anh không chấp nhận cuộc thử thách này.

Vy giận dữ, cô hét to:

- Thế anh có nghĩ tới cảm nhận và tình cảm của em đã ra sao không? Em là con người mà, em còn có óc, có tim. Em không thể nào hôm nay yêu người này, ngày mai lại đi yêu người khác, thay đổi tình cảm như thay áo.

Khang siết chặt cô vào lòng. Anh nhìn cô đầy yêu thương:

- Anh không muốn xúc phạm đến tình cảm của em. Anh yêu em và tin em

hơn. Nhưng liệu chúng ta có cảm thấy hạnh phúc không khi thấy Kha đau khổ? Hãy nghe lời của anh chấp nhận thử thách này. Thời gian sẽ là câu trả lời hữu hiệu nhất, công bằng nhất đối với cả ba chúng ta.

Ánh mắt của Khang nhìn cô như van lơn cầu khẩn làm cô vô cùng bối rối.

Gục đầu vào lòng của Khang, Vy buồn bã nghĩ thầm:

“Chấp nhận hay không thì mọi việc cũng đã được quyết định rồi. Tương lai của cô, cuộc đời cô rồi sẽ ra sao đây, chính cô cũng không hề biết được.”

Nép vào lòng của Khang, cô thì thầm:

– Em yêu anh. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì em cũng sẽ mãi mãi yêu anh.

Khang âu yếm nhìn cô, thì thầm

– Anh cũng vậy.

Sáng hôm sau, Kha xuất hiện thật tươi tỉnh và tự tin. Sau khi dùng điểm tâm, Kha hỏi cô :

– Em có thể đưa anh đi dạo quanh thành phố, được không Vy ?

Vy còn đang lúng túng vì lời đề nghị bất ngờ này thì Khang đã tiếp lời :

– Sáng nay anh bận đi làm. Em nên đưa Kha đi thăm lại thành phố.

Vy miễn cưỡng nhận lời :

– Được. Nhưng mà em cũng không rành thành phố này mấy.

Kha mỉm cười tự tin :

– Đừng lo Vy ạ. Tuy xa thành phố này đã lâu, nhưng anh vẫn còn nhớ từng ngõ ngách, từng con đường, không sợ bị lạc đâu. Hôm nay anh sẽ đưa em đến một nơi, chắc chắn là em sẽ rất thích nó.

– Ở đâu vậy anh ?

– Bí mật. Đến nơi rồi em sẽ biết.

Không có lý do nào để từ chối buổi đi chơi này, Vy đành ngần ngừ gật đầu ưng thuận.

Sau khi tiễn Khang đi làm xong, Vy lên phòng. Cô cố ý thay chiếc quần Jean bạc màu, chiếc áo sơ mi sọc có cột thắt ngang bụng. Trông cô thật là ngộ ngáo, nghịch ngợm. Vy muốn tạo một ấn tượng không mấy tốt đẹp về cô đối với Kha.

Mỉm cười hài lòng với vẻ ngang ngược bụi đời của mình, Vy nhảy từng bậc tam cấp xuống nhà.

Kha đang đợi cô ở bên dưới. Trong bộ veston màu xám, trông anh thật sang trọng và lịch sự. Trố mắt nhìn cô, Kha bật cười vui vẻ. Đột nhiên, anh bảo cô :

– Hãy đợi anh một chút nhé !

Và Kha chạy vội lên lầu. Vài phút sau, Kha xuất hiện trong chiếc quần Jean xanh vá lỗ chỗ và chiếc áo sơ mi hoa văn sặc sỡ, vai vác chiếc đàn guitar bằng gỗ nâu bóng. Mặc dù không chú ý nhưng Vy cũng phải thầm khen

ngồi cái vẻ bụi bụi, bất cần đời rất ư là nghệ sĩ của Kha .

Hất mặt nhìn cô, Kha hỏi nhỏ :

– Sao, được không cô bé ?

– Trông anh không giống Việt kiều một chút nào .

– Anh thích là người Việt Nam hơn . Nào ! Bây giờ chúng ta đi .

Ngồi cạnh Kha, Vy im lặng hít thở không khí trong lành của một vùng ngoại ô thành phố . Cho xe chạy vào trong một khu vườn râm mát nằm bên cạnh một con sông rộng, Kha dừng lại . Quay sang nhìn cô, anh mỉm cười hỏi :

– Em nhìn xem nơi này có giống với vùng quê của chúng mình không ?

Bước xuống xe, Vy nhìn bao quát khung cảnh trước mắt, rồi gật gù khen ngợi :

– Giống thật ! Sao anh lại biết nơi này ?

– Ngày xưa, lúc anh mới lên thành phố, anh Khang thì đi du học, anh lại không có nhiều bạn bè . Nên những lúc rảnh rỗi anh thường đi dạo khắp nơi và đã phát hiện ra nơi này .

Chỉ cho cô một mái ngói đỏ tươi khuất sau rặng cây, Kha tiếp :

– Chúng mình vào thăm gia đình bác Mười đi . Bác là chủ vườn trái cây này . Ngoài mảnh đất nơi đây, bác Mười còn có một khu vườn trồng đủ loại cây ăn trái ở phía bên kia bờ kênh .

– Anh quen thân với gia đình bác ấy lắm à ?

– Ừ . Trước khi ra nước ngoài, anh thường đến đây chơi vì gia đình bác Mười rất tử tế, vui vẻ .

Liếc nhìn cô, Kha tiếp :

– Ngoài ra còn vì bác ấy có một cô con gái út tên là Diễm Quỳnh, có rất nhiều nét giống em .

Tiếng chó sủa âm ỉ cắt ngang câu chuyện của cả hai .

– Tino ! Tino vào nhà !

Một ông lão trung niên thân thể còn tráng kiện chạy ra quát mắng lũ chó .

Kha chạy đến ôm chầm lấy ông lão, mừng rỡ :

– Bác Mười ! Bác có còn nhớ con không ?

Ông lão nheo nheo đôi mắt nhìn Kha và kêu lên :

– Kha ! Thằng Kha đó phải không ? Con vẫn không thay đổi gì mấy . Sống ở nước ngoài mấy năm, sao chẳng mập lên tí nào hết vậy con ?

Kha bật cười :

– Dạ, tại con không thích hợp với không khí lạnh bên ấy .

Ông lão mỉm cười nòng ảm :

– Con đưa bạn vào nhà chơi đi .

Theo chân Kha, Vy bước vào gian phòng khách cổ kính :

– Cô này là gì của cháu vậy Kha ?

Vy mau mắn trả lời :

– Dạ, cháu tên là Bảo Vy . Gia đình cháu và gia đình anh Kha là láng giềng với nhau . Cháu là bạn từ thuở nhỏ của anh Kha .

Kha nhìn cô lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng nhưng Vy tảng lờ . Cô hỏi ông lão :

– Bác Mười sống ở đây chỉ có một mình à ?

– Không, bác sống với gia đình thằng con trai lớn và cô con gái út .

Kha xen vào hỏi :

– Diễm Quỳnh đâu rồi hả bác ?

– Nó đi chợ rồi . Một chút nữa nó về gặp lại con chắc là nó mừng lắm . Con đưa bạn qua bên vườn chơi đi . Năm nay trúng mùa trái cây nhiều lắm .

Kha gật đầu, nói nhỏ :

– Chiếc ghe nhỏ vẫn còn ở chỗ cũ, phải không bác ?

– Ừm, con cứ lấy mà đi .

Kha kéo Vy chạy ra bên bờ sông . Nhìn chiếc xuồng neo bên bờ kênh, Vy thấy mình như trở về với những năm tháng tuổi thơ .

Kha chống xuồng rời bến . Động tác của anh thật là thành thạo làm Vy phải bật cười :

– Không ngờ xa quê bấy lâu mà anh vẫn còn nhớ cách chèo ghe .

Kha nhìn cô mỉm cười, buông lời thật ý nhị :

– Anh là con người rất chung thủy, anh không quên bất cứ điều gì .

Vy ngồi im không trả lời . Cô dõi mắt nhìn những nhánh lục bình trôi lững lờ nơi xa .

Kha cho thuyền cập bến . Anh xách cây đàn và túi hành lý đến dưới một gốc cây xoài nặng trĩu quả . Anh nhìn cô trách móc :

– Sao em không nói gì cả vậy ? Em có vẻ miễn cưỡng khi đi chơi với anh, có phải không ?

Ngồi tựa vào gốc cây bên cạnh, Vy nhìn Kha thành thật :

– Không phải là em không vui khi đi chơi với anh, nhưng em cảm thấy ngột ngạt, khó chịu khi anh đề cập đến vấn đề giữa ba chúng ta .

Ngước nhìn Kha, Vy van nài :

– Anh có thể xem em như một cô em gái nhỏ được không ?

Kha lạnh lùng :

– Không . Anh yêu em và muốn em là vợ của anh .

Vy bất lực, nhưng vẫn cố dịu giọng :

– Anh có nhận định sai về tình cảm của mình hay không ? Chúng ta đã có ba năm xa cách . Anh chưa hiểu về em, chưa biết nhiều về em, thì làm sao lại có thể yêu em .

Kha nhìn cô, giọng anh buồn buồn :

– Em đã lầm khi nghĩ rằng anh không hiểu, không biết gì về em . Ba năm qua, tuy anh không liên lạc trực tiếp với em vì anh đã hứa với mẹ em là để

em yên tâm học hành, nhưng anh vẫn hiểu rõ về em qua gia đình và bạn bè .
Em còn nhớ mấy câu thơ này không ?

"Ngày thi sắp gần kề rồi đó nhỏ?

Ta không thi nhưng hồi hộp lạ thường

Đêm ta nằm cầu mong chúa xót thương

Cho nhỏ đỗ - dẫu ta người ngoại đạo"

Đó là bài thơ anh đã viết bằng cả tấm lòng của mình để động viên tinh thần em trước ngày đi thi . Chỉ tại vài tháng trước đây, anh muốn có nhiều tiền để có thể lo lắng và đảm bảo cho cuộc sống của chúng ta nên anh đã nhận hợp đồng với ban nhạc đi lưu diễn khắp nơi, nên không tiện liên lạc với gia đình . Thế là tất cả đều đã thay đổi .

Vy ngẩn người ngạc nhiên vì không ngờ chính Kha là tác giả bức thư cô nhận được trong những ngày còn đi học . Cô còn nhớ như in những câu thơ đầy tình cảm chân thành . Nổi xúc động dâng trào trong lòng cô . Cô không thể phủ phàng phủ nhận tấm chân tình của Kha . Nhưng cô cũng không thể nào xóa nhòa được hình bóng Khang trong trái tim mình .

Kha bước đến ngồi cạnh cô . Nhìn vẻ mặt buồn rầu của cô, anh dịu dàng :

– Anh nói ra không phải là để tạo áp lực cho em, buộc em phải lựa chọn .

Anh biết, trước tình cảnh này, em cũng rất khó xử, nên anh chỉ muốn em hãy hiểu cho anh và cho anh một cơ hội để tranh đấu cho tình cảm của mình .

Nếu anh nhận thấy Khang yêu em thật lòng thì anh sẽ rút lui .

Vy quay lại nhìn Kha, cô cảm thấy bứt rứt :

– Tình cảm mà anh dành cho em làm em rất xúc động, nhưng em không thể vì thế mà lừa dối anh được . Em yêu Khang, em cần anh ấy . Tình cảm của con người không thể một ngày một buổi mà thay đổi được . Trước mặt họ hàng, bạn bè, em đã là vợ của Khang thì em không thể nay là vợ anh Khang, mai lại là vợ anh . Xã hội chúng ta không cho phép những điều như vậy, và bản thân em cũng không chấp nhận điều đó .

– Anh bất chấp dư luận, anh chỉ giành lại cái mà lẽ ra phải là của anh . Em yêu Khang, nhưng em có chắc chắn là mình đã nắm giữ trái tim của anh hay không ? Biết bao nhiêu người đàn bà trong cuộc đời của anh, nhưng chưa ai có thể nắm giữ được trái tim của Khang . Anh chỉ sợ em sẽ khổ khi yêu anh Khang mà thôi . Vả lại, bây giờ em chưa hiểu nên chưa yêu anh . Trong thời gian tới, anh hy vọng em sẽ thay đổi suy nghĩ của mình .

Ngắm nhìn khuôn mặt buồn rầu, thất vọng của cô, Kha tiếp :

– Anh chỉ bỏ cuộc khi nào anh nhận thấy em thật sự hạnh phúc khi sống cùng anh Khang .

Vy thở dài một cái . Cô không thể nào thuyết phục được Kha thay đổi ý định . Có lẽ đành phải chờ thời gian làm Kha hiểu rõ mọi chuyện .

– Kha ! Anh Kha ! - Tiếng gọi của ai đó vang vang trong khu vườn cắt

ngang dòng suy nghĩ của Vy .

– Anh đây - Kha bắt tay làm loa hét vang đáp trả .

Trong phút chốc, một cô gái có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn trông thật xinh xuất hiện . Cô gái chạy ù tới nắm lấy tay Kha, reo lên :

– Anh Kha còn nhớ em không ?

Kha nheo mắt nhìn và buột miệng reo :

– Diễm Quỳnh ! Em lớn và xinh đẹp quá .

Cô gái chu môi phụng phịu thật dễ thương :

– Thấy ghét ! Đi bao lâu mà anh vẫn không thay đổi tính tình chút nào . Gặp mặt là vẫn trêu chọc ...

Kha bật cười . Chợt nhớ, anh quay sang cô giới thiệu :

– Đây là Bảo Vy, bạn anh ... Còn đây là Diễm Quỳnh, con gái út của bác Mười .

Nheo mắt ngắm Vy và Diễm Quỳnh, Kha gật gù :

– Lạ thật ! Em và Diễm Quỳnh không có bà con gì với nhau, nhưng lại có rất nhiều nét giống nhau .

Vy và Quỳnh nhìn nhau bật cười . Diễm Quỳnh thật tự nhiên . Nắm chặt lấy bàn tay Vy, cô thân thiện :

– Hân hạnh được làm quen với chị Bảo Vy .

– Chị cũng rất hân hạnh được làm quen với ca sĩ Diễm Quỳnh .

Diễm Quỳnh cúi mặt mắc cỡ thật dễ thương . Kha tròn mắt nhìn Diễm Quỳnh :

– Em là ca sĩ à ?

Vy bật cười tươi đáp thay :

– Diễm Quỳnh vừa đoạt giải nhất trong cuộc thi "Tiếng hát hay thành phố" .

– Đoạt giải nhất thì phải khao nhen cô bé .

Diễm Quỳnh cười thật tươi :

– Cả vườn trái cây này, em cho anh ăn no nê luôn .

Kha nháy mắt cười với Diễm Quỳnh :

– Em ngồi chơi với Bảo Vy, để anh đi hái trái cây cho .

Diễm Quỳnh gật nhẹ đầu . Bước đến ngồi cạnh Vy, Quỳnh thân mật :

– Em thường nghe anh Kha nhắc đến chị, nhưng anh lại không nói là chị xinh đẹp và dễ thương như thế này . Trông hai người thật xứng đôi với nhau . Chuyến này anh Kha về nước, hai người định bao giờ sẽ kết hôn ?

Bảo Vy trầm ngâm, cô không muốn tạo sự hiểu lầm cho bất cứ một ai . Khẽ thở dài, Vy nói :

– Chị đã lập gia đình .

– Tại sao vậy ? Anh Kha rất yêu chị mà .

– Chỉ tại chị và Kha không có duyên với nhau .

Diễm Quỳnh nhìn Vy một cách khó hiểu . Cô bé nhú mày giận dỗi :

– Anh Kha là người tốt ... Anh ấy rất yêu thương và lo lắng cho chị . Em không hiểu chị còn đòi hỏi gì nữa khi đã có một người đàn ông yêu thương mình như thế ? Chị có biết rằng có bao nhiêu người con gái mơ ước địa vị của chị hay không ?

Vy tròn mắt nhìn vẻ phẫn nộ của cô bé, một tình cảm dâng trào lên trong lòng cô . Từ trước đến giờ, Bảo Vy vẫn thường ao ước mình có một cô em gái . Sự trách móc thẳng thắn, chân tình của Diễm Quỳnh làm Vy có cảm giác như mình đang bị đứa em gái nhỏ trách hờn . Vy dịu giọng nhẹ nhàng :

– Chị thật sự không muốn xúc phạm và làm tổn thương đến tình cảm của Kha . Nhưng mà thượng đế đã sắp đặt cho chị trở thành vợ của Khang - anh trai Kha .

Vy bắt gặp ánh mắt tròn xoe vì ngạc nhiên của Diễm Quỳnh . Cô từ từ kể lại câu chuyện hôn nhân kỳ lạ giữa cô và Khang .

Nghe xong câu chuyện, Diễm Quỳnh thở dài buồn bã :

– Chị và anh Khang không có lỗi ... nhưng mà như thế thì thật là tội nghiệp cho anh Kha .

Ngước mắt nhìn Vy, Diễm Quỳnh e dè hỏi :

– Chị và anh Kha đã quen biết nhau từ thuở nhỏ, còn anh Khang và chị mới quen biết nhau vài tháng . Có bao giờ chị đã nhận định sai lầm tình cảm của mình hay không ?

Bảo Vy cười nhẹ :

– Thời gian quen biết nhau dài hay ngắn không phải là cột mốc quan trọng trong tình yêu .

– Em nghĩ lời anh Kha nói cũng có lý . Nếu anh Khang đã chấp nhận sự cạnh tranh công bằng, chị có thể chọn lựa, cân nhắc thật kỹ trước khi quyết định đặt tình yêu của mình cho người nào .

– Không cần suy nghĩ, chị cũng biết mình đã đặt tình yêu đúng chỗ . Trong tình yêu, chị cần một người đàn ông biết thông cảm, vị tha, kiên định ý kiên của riêng mình chứ không phải là một người đàn ông nổi tiếng của đám đông hâm mộ . Chị sẽ không phải là người bạn đời thích hợp với mẫu người nghệ sĩ như Kha .

Quay sang Diễm Quỳnh, Vy nhăn mặt trêu :

– Nè, cô bé ! Em có nhận quà "hồi lộ" của Kha hay không, sao lại cứ cố thuyết phục chị như vậy ?

Diễm Quỳnh cúi mặt phụng phịu :

– Không có đâu . Tại em thương anh Kha ... Em không muốn anh đau khổ . Thoáng nghe câu nói hờ hênh và nhìn khuôn mặt buồn rầu thương cảm của Diễm Quỳnh, Bảo Vy chợt hiểu . Hình bóng của Kha đã chiếm một vị trí không nhỏ trong trái tim của cô bé . Diễm Quỳnh là một cô gái xinh đẹp, dễ thương . Tại sao cô không tạo cơ hội cho Kha hiểu được tình cảm của cô bé

?

Nở một nụ cười thích thú, Vy nắm nhẹ bàn tay Diễm Quỳnh, hỏi nhỏ :

– Em thân với anh Kha lắm, phải không Diễm Quỳnh ?

– Vâng, em quen biết với Kha đã hơn ba năm nay . Có chuyện vui buồn gì, anh Kha cũng kể cho em nghe, Kha thường gọi em là cô bạn nhỏ của anh ấy .

– Tuy đây là lần đầu tiên chị quen biết với em, nhưng chị rất thích em . Chị xem em như một cô em gái nên chị mới có đề nghị hơi sỗ sàng này .

Ngần ngừ một chút, cô tiếp :

– Trong thời gian Kha ở đây, em có thể giúp chị hướng dẫn Kha đi thăm lại thành phố, được không ?

Diễm Quỳnh tròn xoe đôi mắt nhìn cô ngạc nhiên :

– Sao chị lại không đi với anh Kha mà lại nhờ em ?

– Chị bạn học ... Vả lại, nếu chị cứ đi với Kha mà sau này không chấp nhận tình cảm của anh, thì câu chuyện giữa ba người càng trở nên rối rắm ... Em có thể giúp chị việc đó, được không ?

Diễm Quỳnh cắn môi suy nghĩ . Từ lâu Kha đã là thần tượng trong trái tim cô . Nhưng khi hiểu được tình cảm sâu đậm của anh dành cho Bảo Vy thì Quỳnh đã dằn lòng phải cố quên . Cô tập hát, tập đàn để trở thành một ca sĩ cũng vì cô mong muốn sẽ có dịp ở bên cạnh anh, được nhìn thấy anh . Bây giờ vô tình hiểu được tình cảm của anh dành cho Bảo Vy chỉ là tình cảm đơn phương, thì cô có thể hy vọng chinh phục được tình cảm của anh ấy . Thế thì tại sao cô lại không chấp nhận và nắm lấy cơ hội này ? Ngược mắt nhìn Vy, khẽ mỉm cười, Quỳnh trả lời :

– Dù sao trong thời gian này em cũng rảnh . Em có thể thay chị làm hướng dẫn viên cho Kha .

Bảo Vy hớn hờ mỉm cười :

– Cảm ơn em .

Tiếng lá khô xào xạc làm Bảo Vy và Diễm Quỳnh giật mình quay lại . Kha xuất hiện, trên tay là chiếc giỏ xách căng đầy trái cây . Nhìn Bảo Vy và Diễm Quỳnh, anh mỉm cười, hỏi :

– Hai cô bé đã làm quen với nhau chưa ?

Bảo Vy bật cười :

– Tụi em không những là đã làm quen với nhau, mà còn kết thân với nhau rồi nữa kìa .

Kha nhìn Vy và Quỳnh với nụ cười trêu chọc . Anh ôm bụng vờ than van :

– Trưa nay chắc anh phải ăn trái cây trừ cơm rồi . Vì hai cô bé mãi mê nói chuyện với nhau mà quên nghĩ đến bữa ăn trưa .

Câu nói của Kha làm Diễm Quỳnh sực tỉnh . Cô vỗ nhẹ lên trán :

– Chết rồi ! Ba em bảo em qua mời anh chị qua dùng cơm, mà em mãi mê

nói chuyện nên quên mất .

Cả Kha và Vy cùng bật cười vì vẻ trẻ con của Diễm Quỳnh .

Sau bữa cơm trưa, cả bọn kéo nhau qua khu vườn cổ "thanh toán" cho hết giỏ trái cây .

Ngả người tựa vào gốc cây gần đó, Vy nhắm mắt tận hưởng hương vị ngọt ngào thơm phức của quả ổi xá lị trên tay . Cô thả hồn bay bổng cùng với tiếng hát thánh thót của Diễm Quỳnh hòa trong tiếng nhạc du dương của Kha .

Lâu lắm rồi, Bảo Vy mới có dịp sống trong khung cảnh thơ mộng và hồn nhiên như thế này . Ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp dễ thương của Diễm Quỳnh và khuôn mặt nghiêng nghiêng, phong nhã của Kha, cô cảm thấy nhẹ nhõm vì biết rằng ý nghĩ của cô sẽ trở thành hiện thực trong nay mai mà thôi .

– Chị Bảo Vy ! Bảo Vy !

Vy đang lui cui đẩy chiếc xe ra khỏi cổng thì nghe tiếng gọi . Cô quay đầu lại ngó quanh quất và reo to :

– Diễm Quỳnh !

Quỳnh đang ngồi trên chiếc Quave màu đỏ chót mỉm cười :

– Hôm nay được nghỉ tiết cuối, nên em ra tìm chị .

Nắm tay Vy, Diễm Quỳnh lắc nhẹ :

– Mình kiếm chỗ nào ngồi uống nước đi, nhen chị Vy .

Vy gật đầu, kéo tay Quỳnh vào quán nước bên kia đường, tránh ánh mắt tò mò của đám đông . Cả tháng nay, cô viện cớ bận học để Quỳnh hướng dẫn Kha đi dạo khắp nơi trong thành phố . Nên cô và Diễm Quỳnh ít có thời gian ngồi nói chuyện với nhau . Chắc hôm nay cô bé tìm cô để báo tin mừng mà thôi .

Tìm một góc vắng trong quán, Vy kêu hai ly xí muội và trêu Diễm Quỳnh :

– Sao, cô bé đi tìm chị để trả công bà mai phải không ?

Diễm Quỳnh tròn xoe đôi mắt :

– Thì ra là chị cố ý sắp đặt cho em đi với anh Kha .

Bảo Vy mỉm cười, gật đầu :

– Từ đầu chị đã nhận ra những tình cảm em dành cho Kha, nên muốn tạo cơ hội cho hai người .

Diễm Quỳnh thoáng đỏ mặt . Cô bé cúi đầu, thở dài :

– Không giấu gì chị, em đã dành rất nhiều tình cảm cho anh Kha . Nhưng dù em có cố gắng cách nào đi chăng nữa, thì cũng chẳng làm rung động một mảy may nào trong trái tim anh ấy . Cả tháng nay đi bên cạnh em, nhưng anh Kha luôn nhắc về chị, nghĩ đến chị . Dưới mắt anh Kha, em chỉ là chiếc bóng của chị mà thôi .

Ngước mắt nhìn cô, Diễm Quỳnh buồn buồn :

– Không phải là em ganh tỵ với chị, nhưng trái tim yếu đuối của em không chịu đựng nổi những điều đó . Có lẽ em sẽ phải bỏ cuộc thôi . Em thà chấp nhận tình yêu đơn phương còn hơn là cứ hy vọng càng nhiều để rồi thất vọng càng lớn hơn .

Siết nhẹ tay Diễm Quỳnh, Bảo Vy an ủi :

– Sao em lại vội nản lòng như vậy ? Rồi cũng sẽ có lúc Kha hiểu được tình cảm của em dành cho anh ấy .

– Vô ích thôi . Lòng anh Kha đã quyết là chị phải thuộc về anh .

Bảo Vy nhú mày :

– Sao em lại nghĩ như vậy ?

Ngước mắt nhìn Bảo Vy, Diễm Quỳnh ngần ngừ :

– Hôm trước, em tình cờ nghe được Kha nói với nhóm phóng viên trong buổi biểu diễn ra mắt lần này, anh sẽ giới thiệu vị hôn thê của anh, và cũng là người tạo cho anh nguồn cảm hứng để sáng tác những bài hát như "Ngày thơ, tình thơ", "Cho em tình yêu của anh" ...

Khẽ cắn môi, cô bé thở dài :

– Nếu trước mặt mọi người, chị là vị hôn thê của Kha, thì em thật là ngốc mới đeo đuổi một tình vô vọng này .

Lặng người đi vì bàng hoàng, Vy đăm chiêu . Cả tháng nay, thấy thái độ vui vẻ của Kha, Vy cứ tưởng là anh đã chấp nhận Diễm Quỳnh . Nhưng cô không ngờ là Kha lại đang sắp đặt kế hoạch trói buộc cô vào cuộc đời của anh . Nếu cô từ chối, thì tránh mặt lần này cô cũng không thể tránh mặt lần sau . Còn nếu cô cương quyết từ chối thẳng thừng thì có thể gây ra mối bất hòa giữa Khang và Kha . Vy cắn môi, cô cảm thấy bối rối vô cùng .

– Ê ! Ca sĩ Diễm Quỳnh kia tụi bây .

– Còn chị kia chắc là chị của cô ấy . Hai người trông giống nhau ghê .

– Tao biết chị đó nè . Chỉ học ở trường bên kia đường đó .

Lũ trẻ nít ồn ào bàn tán trước cửa quán, cắt ngang dòng suy nghĩ của Bảo Vy . Cô quay sang nhìn Diễm Quỳnh . Cô bé đang đăm chiêu không buồn chú ý đến đám đông hâm mộ đang vây quanh . Chợt nhớ đến lời bàn tán của lũ trẻ, Bảo Vy bỗng nghĩ ra một cách . Cô mỉm cười hớn hở kéo tay Diễm Quỳnh :

– Hôm biểu diễn của Kha, em có tham dự hay không ?

Diễm Quỳnh ngơ ngác gật đầu :

– Có . Em hợp ca với anh Kha vài bài trong chương trình .

Vy mỉm cười gật gù :

– Vậy thì tốt rồi . Chiều nay em với chị đi cửa hàng mua sắm một số vật dụng nhé .

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của Diễm Quỳnh, Bảo Vy bật cười giải thích :

– Hôm Kha biểu diễn, chị muốn hai chị em mình sẽ mặc trang phục giống nhau .

Diễm Quỳnh nhú mày khó hiểu :

– Tại sao lại phải mặc trang phục giống nhau ?

– Chiều ý chị một lần này đi Diễm Quỳnh . Chị rất thích được giống những người nổi tiếng như em .

Liếc nhìn Bảo Vy có vẻ khó chịu, nhưng Diễm Quỳnh miễn cưỡng gật đầu dù có vẻ không vui .

Bảo Vy mặc kệ . Cô chỉ chờ cái gật đầu của Quỳnh . Cô hớn hờ mỉm cười kéo tay Quỳnh đi .

Suốt cả buổi chiều, Bảo Vy và Quỳnh lang thang ngoài phố . Mặc kệ vẻ miễn cưỡng gương gao của Diễm Quỳnh và cả ánh mắt đăm chiêu khó hiểu của cô, Bảo Vy chọn hai chiếc áo dạ hội thật thích hợp với vóc dáng của cô và Diễm Quỳnh .

Chia tay Diễm Quỳnh ở đầu ngõ, Bảo Vy mỉm cười :

– Đừng buồn nữa cô bé . Nhất định chị sẽ dành cho em một sự ngạc nhiên đầy thú vị . Hẹn ngày mai gặp lại . Nhớ làm theo lời chị dặn nhen .

Không đợi Diễm Quỳnh trả lời, Vy cho xe lao vút đi . Nhất định cô sẽ tạo được một sự bất ngờ cho cả Kha và Quỳnh .

oOo

Tô lại đội môi lần cuối cùng, Vy ngắm nghía mình trong gương . Chiếc áo dạ hội bằng sa tanh màu đỏ đậm bó sát lấy thân hình tuyệt mỹ của cô . Mái tóc dài được cô búi cẩn thận, chừa một vài sợi tóc con trông rất quyến rũ . Nở một nụ cười, Vy cảm thấy thích thú khi nghĩ đến kế hoạch sắp tới của mình .

Có tiếng gõ nhẹ ở cửa, không quay đầu lại, Vy nói vọng ra :

– Vào đi, em gần xong rồi .

Lấy chiếc ví nhỏ nơi bàn phấn, Vy mỉm cười quay lưng :

– Nào ! Chúng ta đi .

Khuôn mặt trầm ngâm của Khang làm Vy hơi bất ngờ . Năm tay anh, Vy hỏi nhỏ :

– Em tưởng là anh Kha . Anh tìm em có việc gì không ?

Ngắm cô với dáng vẻ đăm chiêu, đôi mày Khang nhíu lại, đôi mắt anh ánh lên những tia ghen hờn :

– Phải có việc thì anh mới được tìm em sao ? Hôm nay em trang điểm đẹp như thế này ... Em có hẹn với Kha phải không ?

Vy chưa thể kể cho Khang nghe suy tính của mình . Cô muốn tạo cho anh một bất ngờ . Cô mỉm cười gật nhẹ .

Khang hơi nhăn mặt . Choàng vai cô, anh dịu giọng :

– Hủy cuộc hẹn đó đi . Hôm nay đi chơi với anh nhen .

– Không được . Em đã hứa với Kha rồi .

– Chỉ một lần này thôi . Hôm nay là sinh nhật của anh . Anh đã đặt bàn rồi,

anh muốn mừng sinh nhật với riêng em .

Vy tròn mắt :

– Hôm nay là sinh nhật của anh, sao em không nghe Kha hay chị Năm nhắc đến ?

Khang cười buồn :

– Từ nhỏ anh đã sống với dì ghê, nên không thường tổ chức sinh nhật .

Quay sang Vy, anh nhìn cô âu yếm :

– Riêng năm nay có em bên cạnh, anh lại muốn mừng sinh nhật của mình .

Vả lại, lâu lắm rồi chúng ta chưa có dịp đi chơi chung với nhau .

Vy cúi đầu bối rối . Hôm nay cô đã sắp xếp mọi việc . Cô không thể nào bỏ lỡ cơ hội . Ngược mặt nhìn Khang, cô lúng túng :

– Em xin lỗi, em không thể lỡ cuộc hẹn này . Nhưng em sẽ cố gắng về sớm để đi với anh .

Khang nhíu mày :

– Cuộc hẹn đó quan trọng lắm hay sao mà em không thể hủy bỏ ?

– Rất quan trọng .

– Việc gì thế ? Em có thể kể cho anh nghe được không ?

Vy lúng túng . Khang chưa biết Diễm Quỳnh, liệu anh có chấp nhận việc làm của cô hay không ? Ngần ngừ một chút, Vy dịu giọng :

– Đừng buồn em . Em chưa thể nói cho anh nghe .

Đôi mắt Khang nheo lại . Anh nhìn cô một cách khó hiểu :

– Có lẽ Kha nói đúng . Tình cảm em dành cho anh chỉ là một sự ngộ nhận mà thôi . Anh thật là ngu ngốc khi quá tự tin vào bản thân .

Quay lưng ra cửa, Khang lạnh lùng :

– Xin lỗi vì đã quấy rầy em .

Vy hoảng hốt, cô vội vã đuổi theo, nhưng vừa ra đến hành lang thì cô va mạnh vào người Kha, anh vừa ra tới . Giữ chặt lấy cô, Kha mỉm cười hài hước :

– Em và anh Hai đang chơi trò rượt bắt à ?

Đẩy mạnh Kha ra, Vy lắc đầu :

– Không phải .

Nhìn vẻ mặt hậm hực của Khang, Vy chưa biết phải giải thích sao thì cô nghe giọng Kha xuýt xoa :

– Hôm nay em đẹp quá !

Quay sang Khang, Kha hỏi tiếp :

– Anh Hai ! Hôm nay anh không đi chung với chúng em à ?

Ném cho cô và Kha tia nhìn giận dữ, Khang cau có :

– Xin lỗi, tôi không thích làm nhân vật thứ ba .

Kha ngo ngác quay sang nhìn cô:

– Em chọc giận gì anh vậy Bảo Vy?

Vy vội vàng lấp liếm:

– Em và anh Khang có chút hiểu lầm. Em sẽ giải thích với anh sau. Chúng mình đi kéo muộn, anh Kha.

Liếc nhìn đồng hồ trên tay, Kha mỉm cười:

– Được, chúng mình đi đi. Hôm nay em đẹp thật. Anh thật là hạnh diện vì có cô bạn gái như em.

Vy mỉm cười. Cô im lặng suốt cả đoạn đường để suy tính thật kỹ kế hoạch của mình. Chắc chắn rồi anh Khang sẽ hết giận cô khi hiểu rõ mọi việc.

Đến nhà hát, Kha đưa Vy vào hàng ghế đặc biệt. Anh nói khẽ:

– Anh vào trong chuẩn bị biểu diễn nhé. Chút nữa anh sẽ dành cho em một bất ngờ.

Vy mỉm cười bí mật:

– Em cũng có một món quà bất ngờ cho anh. Mong rằng anh sẽ thích nó.

Kha hớn hờ:

– Bất cứ món quà nào của em, anh đều thích cả.

– Anh nói thì nhớ đấy nhé.

Kha gật đầu, trước khi quay đi, anh còn trêu cô:

– Ngay cả khi em tặng anh một con “cọp cái”, anh cũng sẽ vui vẻ mà nhận nó.

Vy bật cười vì câu nói dí dỏm của Kha. Siết chặt tay anh, Vy thì thầm:

– Chúc anh thành công!

Kha gật đầu, mỉm cười bước đi.

Liếc qua đồng hồ tay, Vy nôn nóng tìm Diễm Quỳnh. Khi ánh đèn sáng vừa tắt, nhường chỗ cho những ánh đèn màu thì Diễm Quỳnh cũng vừa đến. Vy thở phào nhẹ nhõm, cô nói nhỏ:

– Nãy giờ chị trông em quá chừng.

– Xin lỗi, tại đường kẹt xe quá, em đến muộn.

Ngắm nhìn Vy, Quỳnh mỉm cười không giấu diếm:

– Chị trang điểm đẹp quá!

Vy bật cười:

– Em cũng đẹp đâu kém gì chị đâu.

Hơi nhăn mặt, Quỳnh không giấu được vẻ tò mò:

– Em suy nghĩ mãi cũng không hiểu ra chị đang toan tính những gì khi buộc hai chúng ta phải ăn mặc giống nhau như vậy.

Vy suýt khẽ:

– Bí mật!

Diễm Quỳnh nhún mày thắc mắc, nhưng cũng không hỏi gì thêm vì buổi biểu diễn đã bắt đầu rồi.

Người phụ trách chương trình đã bắt đầu giới thiệu:

– Kính thưa quý vị! Hôm nay chúng tôi được hân hạnh giới thiệu với quý vị

một ca sĩ nổi tiếng: Trần Vĩnh Kha. Như quý vị đã biết, anh Vĩnh Kha vừa sáng tác và vừa biểu diễn. Anh là một thiên tài, một hiện tượng mới trong làng nhạc trẻ. Nhạc của anh vừa có âm điệu đồng quê dân dã, vừa có chất trẻ trung, tươi mát....

Người phụ trách chương trình còn nói thêm nhiều thứ nữa, nhưng Bảo Vy không nghe thấy. Cô chỉ mãi nhìn Kha với mái tóc bông và cây đàn guitar trong tay, ở Vĩnh Kha toát ra một vẻ tự tin đầy quyến rũ.

Sau tiếng vỗ tay rào rào của khán giả. VK trầm giọng âm hoà với tiếng đàn réo rắt nhạc phẩm “Làm sao quên” mà anh vừa sáng tác:

“Những trò ngày xưa ta bé.

Cô bạn ngày xưa quên rồi.

Chỉ còn cây hoa quỳnh nhỏ

Tỏa hương về thương nhớ thôi.

Những trò rủ nhau đi trốn

Chú bé ngày xưa bây giờ.

Bỏ trôi theo cùng năm tháng

Để khoảng trời xanh bơ vơ

Làm sao cho cô bạn biết?

Ta luôn nhớ về tuổi thơ

Ta không biết làm sao để

Chú bé biết rời bơ vơ....”

Đôi mắt của Bảo Vy chợt ướt khi nghe xong bài hát. Cổ nén tiếng thở dài,

Bảo Vy quay sang nói với Diễm Quỳnh:

– Chị vào trong một chút, em ngồi đây nhé.

Diễm Quỳnh nhìn cô gật đầu:

Bước vào phòng vệ sinh, Vy chùi sạch những giọt nước mắt, cô hí hoáy viết nhanh một bức thư cho Diễm Quỳnh:

“Diễm Quỳnh thương!

Chị có việc phải đi về gấp, mong em hãy thay chị mà giúp Kha hoàn thành kế hoạch mà anh ấy đã đặt ra. Tha lỗi cho chị vì chị đã không bàn trước với em. Chúc em vui vẻ, hạnh phúc!

Chị, Bảo Vy.”

Nhờ một chú bé đưa bức thư cho Diễm Quỳnh xong, Vy nép vào một góc tối để xem phản ứng của Kha và Quỳnh.

Bài hát vừa dứt thì hàng loạt tiếng vỗ tay như sấm vang lên. Phóng viên các tạp chí chợt bu quanh Kha.

Vy nghe giọng của Kha trầm âm vang lên:

– Đây là bài hát tôi vừa mới sáng tác. Qua bài hát này, tôi muốn nhắn gửi một điều đến bạn bè, với những người thân và đặc biệt là với cô bạn bé nhỏ ngày xưa rằng dù tôi ở bất cứ nơi nào, trái tim tôi cũng luôn hướng về phía

các bạn, về quê hương. Nơi đã cho tôi những năm tháng trẻ thơ vui tươi hồn nhiên và đầy những kỷ niệm đẹp.

Tiếng vỗ tay lại vang lên. Vy nghe người phóng viên hỏi Kha.

Anh có thể cho chúng tôi và các bạn trẻ ở đây biết đôi điều về người tạo cho anh nguồn cảm hứng sáng tác, cô bạn bé nhỏ ngày xưa mà anh thường nhắc đến hay không?

Kha nở một nụ cười hạnh phúc. Anh bước xuống sân khấu, tiến đến chỗ của Diễm Quỳnh đang ngồi mà anh cứ ngỡ là Bảo Vy và giới thiệu:

– Hân hạnh được giới thiệu với các bạn, cô bạn bé nhỏ của tôi ngày xưa.

Kha ngẩn người ra mất mấy giây khi nhìn thấy Diễm Quỳnh. Nhưng anh tự chủ thật nhanh và bình thản nắm tay của Diễm Quỳnh đứng lên.

Giọng của người phóng viên sôi nổi:

– Thật là một điều bất ngờ có phải không các bạn? Cô bạn nhỏ ngày xưa của Vĩnh Kha lại là ca sĩ Diễm Quỳnh, một giọng ca vàng của thành phố chúng ta. Nào! Chúng ta hãy nâng ly và cho một tràng pháo tay chúc mừng sự hội ngộ kỳ diệu của đôi trai tài gái sắc này.

Vỗ tay thật mạnh hoà theo nhịp độ ồn ào sôi động của những người hâm mộ, Vy nở một nụ cười sung sướng. Cô biết là Kha rất là giận cô sau sự việc này, nhưng rồi anh cũng sẽ dễ dàng quên cô mà thôi vì Diễm Quỳnh là một cô gái xinh đẹp, tài giỏi và dễ thương. Rồi Quỳnh cũng sẽ chinh phục được Kha bằng tình cảm chân thật của chính mình.

Bước nhanh ra cổng, Vy hít mạnh một luồng không khí trong lành, mát mẻ. Chưa bao giờ Vy cảm thấy nhẹ nhõm và khoan khoái như lúc này. Vẫy một chiếc taxi, Vy hối hả trở về nhà thật nhanh vì cuộc hẹn của Khang. Chắc là Khang cũng vui mừng không kém gì cô khi anh hiểu rõ ra sự việc.

Vội vã trả tiền taxi, Vy toan mở cửa bước vào thì cánh cổng bật mở. Xe của Khang đang từ từ tiến ra cổng, Vy muốn cất tiếng gọi Khang, nhưng giọng của cô tắt nghẽn vì bên cạnh của anh là một vóc dáng quen thuộc của Hồng Hoa và nụ cười rạng rỡ, vui tươi của họ dành cho nhau.

Vy cảm thấy choáng váng. Trời đang lạnh mà mồ hôi toát ra đầy lưng của cô. Vy muốn gào thét lên, nhưng không được. Cô đứng như bất động vì bàng hoàng thật là lâu trước cổng nhà, cho đến khi anh tài xế bước đến vỗ nhẹ vào vai của cô hỏi:

– Cô à! Cô có sao không hả?

Vy lúc đó mới sực tỉnh. Nở một nụ cười gượng gạo, Vy lắc nhẹ đầu:

– Tôi không sao, cảm ơn anh.

– Tôi thấy cô loạng choạng sắp ngã thì tưởng là cô bị bệnh. Cô không sao thì tốt rồi. Thôi, tôi đi ghen.

Gật đầu nhẹ cảm ơn lòng tốt của anh tài xế, Vy mệt mỏi bước nhanh vào nhà. Bao nhiêu niềm vui sướng hân hoan đều bay biến, trong Vy giờ đây là

một nỗi thất vọng nào nề. Mặc dù lòng đã tự nhủ rằng người Khang yêu là cô chứ không phải là Hồng Hoa, nhưng Vy vẫn không ngăn được những giọt nước mắt hờn ghen.

Không buồn bước vào phòng, Vy lang thang ngoài khu vườn vắng. Giờ này chị Năm đã ngủ rồi. Ngôi nhà thật là vắng lặng, chỉ còn lại một mình cô với nỗi cô đơn và buồn tủi.

Tựa người vào gốc cây xù xì, nhắm mắt lại, Vy cố gắng không nghĩ đến sự việc đã xảy ra. Nhưng khuôn mặt sung sướng và đầy hạnh phúc của Hồng Hoa và nụ cười thân ái của Khang dành cho Hồng Hoa vẫn chập chờn trước mắt làm cho trái tim của Vy đau thắt. Những giọt nước mắt cố nén lại tuôn trào ướt đầm khuôn mặt của cô.

Vy tin vào tình yêu của Khang dành cho cô. Vy không tin chỉ vì một phút ghen hờn giận dữ lại có thể rũ bỏ tất cả những tình cảm đó. Nhưng Kha đã từng nói: “Chưa có người đàn bà nào nắm giữ được trái tim của Khang” thì liệu là cô có quá khờ khạo, tự mãn khi nghĩ rằng cô đã nắm được trái tim của Khang hay không?

Vy cứ ngồi bất động với những suy tư phiền muộn không giải thích được. Cho đến lúc có tiếng động khẽ mới làm cho Vy giật mình chột tỉnh. Kha đã về nhà từ lúc nào, tựa người vào một gốc cây gần đó, anh nhìn cô cười cợt: – Làm cho anh giờ khóc giờ cười chưa đủ hay sao mà còn ngồi đây khóc lóc nỉ non vậy cô bé?

Câu hỏi của Kha làm cho Vy bật cười khi nhớ tới gương mặt sưng sờ, ngớ ngẩn của Kha khi nhận ra đó là Diễm Quỳnh.

– Đúng là con nít mà. Đang khóc lại cười.

Kha nhìn cô giả vờ hậm hực nói tiếp:

– Kế hoạch tiếp theo của em là gì? Có thể cho anh biết để anh còn có thời gian chuẩn bị cho nó được hoàn hảo hay không?

Liếc khẽ Kha, Vy rụt rè:

– Anh không giận em à?

– Anh định phạt em vài roi, nhưng không ngờ đã có người làm thế cho anh rồi.

Vy xịu mặt cúi đầu. Ngồi bên cạnh cô, Kha ân cần:

– Nè, cô bé! Chuyện gì làm em buồn vậy hả? Nói cho anh nghe đi, Hay là tại anh làm em buồn?

Giọng dịu dàng ân cần của Kha làm Vy cảm động. Cô thút thít nghẹn ngào:

– Không phải tại anh... anh Khang và em có một chút hiểu lầm.

Chăm chú nhìn cô, Kha cười nhẹ:

– Có phải là tại vì em đi chơi với anh chiều nay không?

Ngước mặt lên nhìn Kha, Vy e dè cúi mặt.

Vỗ nhẹ vào vai của cô, Kha an ủi giọng đùa vui:

– Chỉ là hiểu lầm nhau một chút thôi mà. “Ngày mai trời lại sáng” thôi cô bé à.

– Em không nghĩ đơn giản như vậy đâu.

Cổ nén tiếng nghẹn ngào, uất ức Vy đáp nhỏ

– Lúc này em đã gặp anh Khang đi chơi với một cô gái khác rồi.

Nhíu mày nhìn cô, Kha bật cười, giọng đùa cợt:

– Thì ra này giờ em ngồi khóc lóc là vì ghen hờn đó hả. Yên tâm đi cô bé!

Khang rất là yêu em, anh ấy không giận em được lâu đâu.

– Sao mà anh biết?

– Vì chưa có cô gái nào chọc giận được anh Khang đâu. Khang vì yêu em nên ghen hờn khi thấy em tự ý đi chơi với anh.

Chợt nhớ ra, Vy ngược mặt ngơ ngác thắc mắc:

– Anh thật sự không giận em hay sao mà còn cố an ủi, vun đắp cho tình cảm của em và anh Khang?

Búng nhẹ lên chóp mũi của cô, Kha cười buồn bã:

– Anh đã từng nói, nếu anh nhận thấy anh Khang yêu em thật lòng thì anh sẽ rút lui làm sao mà anh giận em cho được. Và lại thái độ của em vừa rồi cũng là một câu trả lời gián tiếp cho anh hiểu rồi. Em không còn yêu anh nữa thì dù anh có làm đủ mọi cách cũng không thể thay thế hình bóng của anh Khang trong trái tim của em. Cuối cùng thì anh đã hiểu ra. Trong tình cảm không thể nào miễn cưỡng được đâu.

Đùa nhẹ viên sỏi dưới chân, Kha tiếp:

– Thì ra vừa lúc nhận ra Diễm Quỳnh anh cũng rất bức bối. Không kiềm chế được cơn giận của mình, anh đã mắng cô bé thậm tệ.

Vy hốt hoảng cắt ngang lời của anh:

– Diễm Quỳnh đâu có biết gì về chuyện này, sao mà anh lại nặng lời với cô ấy như vậy?

Kha hơi bối rối, anh phân bua:

– Lúc đó cơn giận đã bốc lên tận đầu rồi, anh đâu còn thời gian mà suy nghĩ thiệt hơn. Anh chỉ còn nghĩ là Diễm Quỳnh cố ý phá vỡ kế hoạch của anh, nên anh đã trút hết giận giữ vào cô ấy.

– Anh đã nói gì với Diễm Quỳnh vậy?

Kha bật cười khi nhớ lại câu chuyện lúc này với Diễm Quỳnh.

Kéo nhanh Diễm Quỳnh vào trong căn phòng nhỏ sau hậu trường, Kha hét lớn:

– Bảo Vy đâu? Tại sao lại là cô hả?

Diễm Quỳnh hơi hốt hoảng vì sự giận dữ của Kha, cô lắp bắp:

– Chị Vy.... Chị Vy bảo là chị ấy bận công chuyện nên đã ra về rồi.

Trùng mắt nhìn Diễm Quỳnh. Kha hét lớn

– Đó là âm mưu của cô có phải không? Tôi biết là cô yêu tôi, nhưng dù cô

có trăm mưu ngàn kế đi chăng nữa, thì tôi cũng không thể nào quên Bảo Vy được đâu.

Đứng sững người ra nhìn Kha, Diễm Quỳnh run lên vì giận. Rút lá thư của Bảo Vy ra, cô ném thẳng vào mặt của Kha và hét lớn:

– Đây là bức thư mà Bảo Vy đưa cho tôi đây nè. Anh hãy mở mắt ra mà coi cho kỹ đi có phải là âm mưu của tôi hay không vậy? Tôi không ngờ dưới đôi mắt đẹp của anh, tôi là một cô gái thủ đoạn và ti tiện đến thế.

Hín một hơi thật mạnh, cổ nén cơn giận, Diễm Quỳnh nhìn Kha đầy lạnh lùng:

– Tôi không chối là rất yêu anh nhưng tôi không hèn hạ, ti tiện như là anh đã nghĩ. Tôi yêu nhưng biết tôn trọng tình cảm của người mình yêu. Tôi thà chấp nhận tình yêu đơn phương để người mình yêu được sung sướng, chứ tôi không mù quáng, ích kỷ như anh đâu. Anh yêu nhưng chỉ biết nghĩ đến bản thân của mình mà thôi, không cần suy nghĩ đến người khác.

Không thềm chú ý đến vẻ mặt đầy thần thờ của anh, Diễm Quỳnh tiếp:

– Từ ngày anh trở về đây, anh có biết là anh đã gây ra biết bao nhiêu phiền muộn cho người thân của mình hay không? Anh Khang, chị Bảo Vy vì yêu thương anh mà phải chấp nhận sự chia rẽ trong khi họ rất là yêu thương nhau. Nhưng mà anh nên hiểu là tình cảm không thể nào miễn cưỡng được. Anh đừng nên cố ràng buộc tình cảm của chị Vy nữa. Anh Khang và chị Vy, họ không có lỗi gì khi đến với nhau, anh nên thức tỉnh lại đi.

Nét mặt của Khang từ từ giãn ra. Anh thâm ân hận vì những lời lẽ khi nãy của mình. Nghĩ lại thì Diễm Quỳnh đâu có lỗi gì đâu trong chuyện này, cô cũng chỉ là “nạn nhân” của Bảo Vy mà thôi.

Đưa ánh mắt sang Diễm Quỳnh, cô bé đang tức giận, khuôn mặt ửng đỏ.

Kha lặng lẽ bước lại bên Quỳnh, từ từ nâng gương mặt của cô lên, khẽ dùng tay lau những giọt nước mắt tủi hờn đang tuôn trào ra đầy gương mặt xinh xắn của cô.

– Diễm Quỳnh! Cho anh xin lỗi... anh thật là hồ đồ mà. Nín đi em!

Cắn chặt môi, Quỳnh xót xa:

– Anh không có lỗi gì hết. Anh cũng đừng nên trách chị Vy. Lỗi cũng không phải là do chị ấy. Chị ấy làm việc gì cũng có lý lẽ của nó chắc là anh cũng hiểu ra mà. Thật sự trong lòng chị Vy rất là yêu anh Khang, không thể có hình bóng đàn ông nào có thể thay thế được anh Khang trong lòng của chị ấy đâu.

Kha im lặng, lặng lẽ vuốt tóc của cô, anh thì thầm:

– Diễm Quỳnh à, em đừng nên nói nữa, anh đã hiểu ra rồi. Anh biết mình phải làm gì rồi. Hãy cho anh thời gian, nghe Quỳnh!

Diễm Quỳnh thôi khóc, cô sung sướng ngã đầu vào ngực của Kha..

Bảo Vy mỉm cười, hỏi tiếp:

– Sau đó thì thế nào nữa?

Kha gãi đầu, nói tiếp:

– Thế nào nữa? Năn nỉ muốn gây cả lười cô ấy mới chịu cho anh đưa về nhà.

Vỗ tay, Vy nói như reo:

– hay quá rồi! Vậy là có hy vọng rồi. À, mà anh Kha này, anh có dự tính gì chưa?

Gật đầu, Kha nói tiếp:

– Vài ngày nữa anh và Diễm Quỳnh sẽ ra Hà nội để biểu diễn, sau đó sẽ cùng đi sang Pháp. Mặc dù chưa yêu Diễm Quỳnh thật sự nhưng anh cũng mong là thời gian sẽ làm cho anh và cô ấy gần nhau hơn. Cuối cùng thì anh cũng biết là em và anh Khang yêu nhau thật lòng. Anh không muốn trở thành người thứ ba phá hoại. Mong rằng em sẽ hạnh phúc với tình yêu của mình.

Kha xoè nhẹ bàn tay, Vy mỉm cười tin tưởng đặt tay của mình vào. Siết chặt tay nhau, Kha và Vy cùng nhìn nhau thân ái. Giữa hai người, sự hiểu biết yêu thương chan hoà lẫn nhau.

Kha đứng lên cười nhẹ và bước vội vào nhà. Một lúc sau anh trở ra với cây đàn guitar. Gảy nhẹ một khúc nhạc và thì thầm, anh hát khẽ:

“Thêm một chiếc lá rụng

Thế là thành mùa thu

Thêm một tiếng chim gù

Thành ban mai tinh khiết

Dĩ nhiên là tôi biết

Thêm một lăm điều hay

Nhưng mà tôi cũng biết

Thêm một phiền toái thay

Thêm một người thứ ba

Chuyện tình đậm dang dở

Nhậu thêm một thiệp hồng

Thấy mình thêm đơn lẻ...”

Nghe xong bài hát, nổi xúc động bàng hoàng bỗng dâng trào trong lòng Vy.

Từ lâu biết Kha là người tốt, anh sẽ hiểu biết và cảm thông.

Bước đến bên cạnh Kha, Vy nhón gót đặt nhẹ vào má anh một nụ hôn yêu thương, kính trọng của một đứa em gái dành cho anh trai của mình. Vy thì thầm:

– Cảm ơn anh. Anh thật là tuyệt vời.

Xoảng.... Xoảng....

Tiếng đồ vật bể làm cho Kha và Vy hoảng hốt quay lại. Khang đang đứng bất động mặt tái xanh ở sau lưng cô và Kha. Ổ bánh kem và những ly rượu

vỡ tan tành dưới đất. Mắt Khang đỏ ngầu, giọng của anh lạnh lùng:

– Tôi xin lỗi vì đã quấy rầy hai người....

Và anh quay lưng bỏ đi...

Vy hốt hoảng gọi to:

– Anh Khang! Anh đã hiểu lầm rồi... anh Khang....

Nhưng bất chấp lời van nài của cô, Khang giận dữ lao vút ra cổng. Hấp tấp mở cửa xe, anh bước lên rồ ga chạy mất.

Vy đứng ôm mặt khóc ngất vì bị hiểu lầm và vì hờn tủi. Kha bước đến cạnh chùi nhẹ những giọt nước mắt, anh thì thầm.

– Đừng buồn và lo lắng nữa Vy ạ. Bây giờ anh Khang đang giận dữ, anh sẽ không thèm nghe anh hoặc em giải thích đâu. Hãy để cho anh bình tĩnh lại, chúng ta sẽ giải thích sau cũng không muộn em ạ.

Lời an ủi của Kha làm cho Vy bớt lo lắng. Cô cúi đầu gật nhẹ.

Chia tay với Kha, Vy mệt mỏi, cố gắng lê bước vào phòng nằm vật xuống nệm.

Chưa bao giờ Khang tỏ vẻ giận dữ như lúc này. Có bao giờ sự hiểu lầm này làm anh và cô chia tay nhau hay không?

Chắc là không đâu, vì Khang hiểu rằng cô yêu anh và rất yêu anh.

Vy trần trọc băng khuâng, thao thức suốt đêm đợi anh trở về.

Đêm đó, Khang về nhà gần hai giờ sáng. Anh say túy lúy, người sặc sụa mùi rượu, mùi nước hoa. Không đánh thức chị Năm dậy, Vy phải vất vả thật lâu mới đưa được Khang lên lầu. Khang nhướn đôi mắt lơ lơ nhìn cô và lăn ra ngủ ngon lành.

Vừa giận, vừa thương, Vy đến cởi giày vớ và áo ngoài ra cho anh. Cô sững sờ, bàng hoàng khi nhìn thấy những sợi tóc dài gần cổ áo và vài ba dấu son môi còn đỏ. Vậy là cả đêm rồi Khang đã ở bên cạnh một cô gái khác. Nuốt vội cơn ghen xuống, Vy bủn rủn cả tay chân khi nghĩ đến Khang đã ôm ấp một người con gái khác trong suốt thời gian cô chờ đợi anh mỗi mòn.

Nhưng người con gái ở suốt đêm bên cạnh của anh là ai đây? Phải chăng anh làm như vậy là để trừng phạt cô? Vy muốn đánh thức Khang dậy để hỏi cho ra lẽ. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt hiền hoà trong giấc ngủ của Khang, Vy lại không nỡ. Ngã người trên ghế phoai cạnh đó, Vy khóc trong âm thầm, lặng lẽ vì đau đớn và hờn ghen.

Những tia nắng mặt trời đã lấp lánh bên khung cửa. Kéo lại chiếc mền đắp ngay ngắn cho Khang, Vy quay bước trở về phòng của mình. Phải mất thời gian trang điểm khá lâu Vy mới che giấu được khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi và chán nản của mình. Thay một bộ đồ sạch sẽ, Vy vội vã đi xuống nhà. Hôm nay Kha và Diễm Quỳnh sẽ đi Hà nội. Dù muốn dù không, Vy cũng phải thay Khang đưa hai người ra phi trường. Cố giữ cho vẻ mặt tươi tỉnh, Vy chào Kha nơi bàn điểm tâm.

– Chào anh, chúc anh một buổi sáng vui vẻ.

Kha nhướn mày nhìn cô cười nhẹ:

– Anh nghĩ người nhên nhận lời chúc này phải là em mới đúng.

Vy cúi mặt bối rối, cô nghe giọng của Kha ân cần hỏi:

– Anh Khang đã về nhà chưa vậy hả Vy?

Nhìn cái gật đầu nhẹ của cô, Kha tiếp:

– Chút nữa dùng điểm tâm xong, anh lên gặp anh để giải thích rõ mọi việc.

Khẽ thở dài, Vy can ngăn:

– Thôi khỏi, suốt đêm qua anh đi uống rượu đến gần sáng mới về nhà, giờ này vẫn còn chưa say tỉnh. Anh nên dành thời gian chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi.

Kha nhìn cô, anh buột miệng lo âu:

– Nhưng khi anh đi rồi, liệu Khang có còn nghe em giải thích hay không?

– Em nghĩ khi yêu nhau, thì phải tin ở nhau. Chắc chắn là Khang sẽ hiểu mà.

Kha nhìn cô ngần ngừ:

– Hay là anh hủy bỏ hợp đồng này, ở lại thêm vài ngày để giải quyết rõ mọi việc với anh?

Vy cười nhẹ trấn an Kha:

– Anh đừng quá lo âu như vậy, mọi việc rồi sẽ đâu vào đấy thôi mà. Nếu mà anh hủy bỏ hợp đồng thì không những anh phải mất tiền bạc mà còn mất cả uy tín, danh dự nữa.

Kha có vẻ ngần ngừ, liếc nhìn đồng hồ, Vy thúc dục:

– Đừng do dự nữa. Anh lên chuẩn bị hành lý, em đưa anh ra phi trường.

Chắc giờ này Diễm Quỳnh cũng đang mong gặp anh lắm đó.

Kha nhìn cô khẽ thở dài. Anh miễn cưỡng quay trở lên phòng sửa soạn.

Quay sang cô, anh dặn dò:

– Nếu ở nhà có chuyện gì, em báo cho anh hay liền nghe.

Vy gật đầu mỉm cười:

– Được. Em hứa là sẽ liên lạc thường xuyên với anh.

Kha nhìn cô, khẽ thở dài và bước đi.

Vy và Kha đến phi trường thì Diễm Quỳnh cũng vừa đến. Bước đến bên cạnh Vy, Diễm Quỳnh then thùng nói nhỏ:

– Chị Vy! Em cảm ơn chị.

Vy bật cười:

– Sao lại cảm ơn chị? Chị phải cảm ơn em mới đúng chứ. Nhớ chăm sóc cho Kha dùm chị.

Ngước đôi mắt đầy yêu thương hướng về phía của Kha, cô bé cười bẽn lễn.

Kha cũng mỉm cười dịu dàng đón nhận những ánh mắt đó.

Thoáng chốc đã đến giờ máy bay sắp cất cánh, Vy vẫy tay chào từ biệt cả hai người. Nhìn theo bóng dáng chiếc máy bay rời đường băng, Vy thấy

lòng mình ngổn ngang trăm mối. Tình yêu quả thật là một điều kỳ diệu. Nó vừa mang đến niềm vui mà cũng có thể mang đến những nỗi buồn. Nhìn cái chầm nhỏ từ từ mất hẳn phía chân trời, Vy chậm rãi quay về với niềm hạnh phúc mà cô đã chọn lựa.

Vy xoay lưng định khép cổng thì bắt gặp khuôn mặt quen thuộc của Hồng Hoa. Cô ta mỉm cười nhìn Vy thân mật:

– Chào bạn. Có anh Khang ở nhà không?

Vy nần ngừ đứng trước cổng. Sáng nay cô có rất nhiều chuyện muốn giải thích với Khang, nhưng cô không thể là một người bất lịch sự. Để rộng cổng, Vy nhìn Hồng Hoa nhẹ gật đầu.

Cho xe lao vút vào cổng, Hồng Hoa nhanh nhẹn bước xuống. Cô thân mật đi đến bên cạnh Vy, hỏi nhỏ:

– Vy vừa đi đâu về vậy?

– Sáng nay, Vy tiễn Kha ra phi trường.

Hồng Hoa liếc nhìn Vy với ánh mắt đầy sắc lạnh tinh anh. Cô thoáng mỉm cười ý nhị.

Mời Hồng Hoa vào phòng khách. Vy định đi gọi Khang thì nghe tiếng chị Năm nói nhỏ:

– Mợ Hai! Cậu Hai đã đi khỏi rồi.

Vy quay lại ngơ ngác:

– Anh ấy đi lúc nào vậy hả chị Năm?

– Mợ đi được một lát thì cậu ấy cũng đi luôn.

– Thế rồi anh Khang có nói là anh đi đâu không hả chị Năm?

– Không có nói, nhưng là hình như cậu ấy đến công ty.

Vỗ nhẹ lên trán, Vy thấy mình thật là đãng trí. Hôm nay không phải là ngày nghỉ thì anh Khang dĩ nhiên là phải đi làm rồi.

Bước đến ngồi đối diện với Hồng Hoa, Vy nhỏ nhẹ:

– Anh Khang đi vắng rồi, Nếu có việc gì cần thì Hồng Hoa cứ nhắn lại mình sẽ nói lại dùm cho.

Hồng Hoa mỉm cười kiêu hãnh. Cô vờ từ tốn.

– Cũng chẳng có gì đặc biệt đâu. Đây là lịch trình những chuyến bay sang Úc. Vy hỏi anh Khang giúp Hồng Hoa là anh ấy muốn đi chuyến nào, mình sẽ đăng ký dùm cho anh ấy.

Vy thờ người ngồi trên ghế, cô nhú mày ngơ ngác.

– Khang đi Úc làm gì? Sao tôi không hề nghe anh ấy nói?

Hồng Hoa nhìn cô không giấu được vẻ ngạo nghễ:

– Chuyện này trước sau gì rồi Vy cũng biết mà, thôi thì sẵn đây mình cho Vy biết luôn. Mình với Khang sẽ đi qua Úc du lịch một thời gian. Suốt đêm qua, Khang ở nhà của mình. Anh tâm sự với mình rất nhiều. Mình nghĩ nếu Vy và anh Khang không hợp nhau thì nên chia tay là hơn. Mình không thích

làm kẻ thứ ba phá hoại. Nhưng Vy nên hiểu là mình đã yêu anh Khang từ lâu, thế thì Vy cũng đừng nên trách mình.

Bàng hoàng chết sững trên ghế vì cái tin ấy, Vy cảm thấy như ngàn mũi kim châm vào trái tim cô. Đầu cô nhúc nhối, Vy không tin, đúng hơn là cô không muốn tin những gì mà Hồng Hoa vừa nói. Nhưng những giấu son môi và những sợi tóc dài quần quýt vương vãi trên áo Khang là bằng chứng hiển nhiên nhất cho những gì mà Hồng Hoa vừa nói.

– Mợ Hai à? Mợ không sao chứ hả?

Tiếng nói của chị Năm vang lên làm cho Vy sực tỉnh. Cô giật mình quay lại thì đã thấy Hồng Hoa ra về từ lúc nào rồi. Chị Năm đứng bên cạnh nhìn cô đầy lo lắng.

Bảo Vy gượng cười:

– Em không sao đâu chị Năm à. Lúc trước khi đi làm, chị thấy anh Khang ảnh ra sao? Thái độ của anh có gì khác lạ không hả chị?

Chị Năm ngơ ngác:

– Tôi thấy cũng bình thường như mọi người thôi mà.

Vy cắn chặt môi, ngẫm nghĩ. Cô cần phải tin tưởng ở Khang vì anh ấy rất là yêu cô. Những lời nói của Hồng Hoa chỉ là bịa đặt ra mà thôi. Nhíu mày suy nghĩ, Vy thấy cần phải nên kiểm chứng lại những gì mà Hồng Hoa đã nói.

Với tay lấy chiếc túi xách trên bàn, Vy quay sang nói với chị Năm:

– Em ra ngoài một chút, chị nhé!

Chị Năm nhìn cô bằng đôi mắt buồn rầu đầy lo âu. Chị cất giọng rụt rè:

– Ngoài trời đang mưa mà. Mợ đợi tạnh mưa hãy đi. Có chuyện gì cũng nên để từ từ rồi giải quyết, đừng làm chuyện gì thiếu suy nghĩ nghe mợ.

Vy gật đầu cười nhẹ cho chị Năm an tâm. Vy biết là chị ấy rất yêu thương và lo lắng cho cô.

Băng qua màn mưa trắng xóa quất vào mặt rất buốt. Vy bước vào quầy điện thoại công cộng bên đường. Bảo Vy nhờ cô bé chủ nhà điện thoại gọi cho Khang, và cô lắng nghe cuộc điện đàm của họ qua chiếc máy phụ.

– A lô! Có phải là ông Trần Vĩnh Khang không?

– Vâng, là tôi đây.

– Tôi là nhân viên của hãng hàng không. Sáng nay, bạn của ông có nhờ tôi thông báo cho ông biết một số chuyến bay sang Úc. Nếu ngày nào ông quyết định đi. Công ty chúng tôi rất hân hạnh được phục vụ ông.

– Tôi phải cần xem xét lại lịch trình làm việc, và sắp xếp lại một số việc, sau đó sẽ đặt vé máy bay. Cảm ơn quý cô.

Mặt của Vy cơ hồ không còn một chút máu. Cô cảm thấy đầu óc quay cuồng. Vậy là tất cả những gì mà Hồng Hoa nói đều là sự thật. Anh sẽ sang Úc cùng với Hồng Hoa. Anh đã thực sự muốn rời bỏ cô rồi, mà cô nào có lỗi gì đâu? Tại sao vậy? Tại sao Khang lại đối xử bất công với cô như vậy?

Những kỷ niệm ngày đầu mới gặp nhau, những yêu thương chất ngất dành cho nhau, thế mà Khang đã quên hết rồi, quên tất cả. Vy khóc không thành tiếng. Những giọt nước mắt hoà cùng nước mưa làm ướt đầm khuôn mặt của cô.

Bước lang thang trên hè phố không định hướng mặc cho gió mưa lạnh buốt. Cô không biết mình sẽ đi đâu và phải làm gì? Cô chỉ muốn né tránh những giây phút ngọt ngào khi phải đối diện với Khang. Dù sao cô cũng chỉ là một người vợ trên danh nghĩa. Cô không thể trách móc khi Khang yêu một người con gái khác, mà cô chỉ biết trách móc trái tim ngu ngốc của mình sao lại rung động trước một người đàn ông đa tình như Khang?

Lòng tự nhủ như thế, nhưng Vy vẫn cảm thấy đầy chua xót, đau đớn khi nghĩ đến chuyện Khang sẽ âu yếm, yêu thương một người con gái khác. Men theo con lộ, Vy chệnh choạng bước. Mưa càng to, gió càng lớn, nhưng Vy vẫn nhিপ đều bước chân với mái đầu trần, tóc tai áo quần đều bị thấm nước nhưng Vy vẫn bước đi trong mưa gió. Ngược mặt lên nhìn, mưa tuôn đổ như thác trên mặt của cô, như hàng ngàn mũi kim xoáy vào óc. Đầu cô nhức buốt, đau như búa bổ. Con đường quen thuộc ngày nào cô và Khang thường dạo chơi thơ thẩn giờ đây chỉ còn lại mình cô ngồi đây uống từng giọt sầu. Tất cả đã đổ vỡ rồi. Khang đã có Hồng Hoa, Kha đã có Diễm Quỳnh. Cô thực sự là người thừa thãi mất rồi. Vy thầm nhủ: “phải đi thôi. Đừng nên làm người dư thừa để cho mọi người thương hại. Nhưng đi đâu bây giờ đây? Vy không thể biết được. Trời đất bao la, nhưng đâu sẽ là nơi cho cô quay về? Về lại quê cũ ư?”

Ôm lấy hai bên thái dương đầy nhức buốt, Vy cũng không muốn nghĩ thêm gì nữa, vì hướng nào cũng không đem đến cho cô một quyết định rõ ràng. Màn đêm buông xuống thật nhanh. Những ngọn đèn đường nhấp nháy ở xa như kéo Vy trở về hiện tại. Giờ này chắc là sẽ không còn ai chờ mình ngoài chị Năm. Nhìn theo bóng dáng cô độc của mình trên đường mà Vy tự hỏi: mình nên làm gì bây giờ đây?

Có tiếng chân người bước khẽ sau lưng cô. Vy giật mình quay phắt lại. Một người đàn ông lạ mặt đang tiến bước nhanh về phía của cô. Nhìn lại không gian vắng lặng xung quanh, bất giác Bảo Vy rùng mình đầy lo sợ.

Nếu gã đàn ông ấy là dân lưu manh thì sao đây? Ai có thể cứu cô trong lúc này bây giờ? Suy nghĩ vừa đến đã khiến cho cô quay người chạy thật nhanh về phía có ánh đèn sáng. Tiếng chân dồn dập phía sau làm cho Vy càng hốt hoảng. Cô mơ hồ như nghe tiếng gọi, nhưng không dám quay đầu lại mà vẫn chạy thật nhanh. Đột nhiên, một ánh sáng chói loà làm cô hoa mắt. Đồng thời một vật lạ va nhanh vào người của cô làm cô ngã xuống và rồi không còn biết gì nữa.

Bảo Vy chớp mắt chợt tỉnh. Cô nhận ra khung cảnh trắng xoá trước mặt của

mình. Đồng thời mùi ê te, mùi thuốc xộc vào mũi làm cho cô nhận thức được rằng nơi đây là bệnh viện.

Suốt mấy ngày nay, dường như cô đã nằm ở đây. Vì trong cơn mê man, cô vẫn còn cảm nhận được bên giường cô lúc nào cũng có người cận kề chăm sóc, lo lắng. Khẽ nhú mào, Vy cố nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra. Khang, Hồng Hoa, người đàn ông lạ mặt... tất cả như xoay tròn trước mặt của cô.. Tại sao cô nằm đây? Ai đã đưa cô vào đây? Bao nhiêu câu hỏi quanh quẩn trong đầu của cô? Vy bất chợt thở dài. Cô trở mình thì bắt gặp một người. Tròn xoe mắt, Vy nhìn thấy khuôn mặt hốc hác, râu ria tua tủa của Khang. Anh đang ngồi ngủ ngon lành cạnh giường cô nằm. Có lẽ tiếng động đã làm cho Khang thức giấc. Anh mở mắt ra nhìn cô và không giấu được vẻ vui mừng:

– Em tỉnh rồi phải không hả Vy? Em làm cho anh lo quá.

Vuốt nhẹ khuôn mặt của Vy, Khang hỏi giọng ân cần, đầy lo lắng:

– Vy à! Em đã khoẻ hẳn rồi chưa?

Vy mệt mỏi nhìn anh:

– Em chỉ còn hơi choáng một chút mà thôi. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao em lại ở đây?

Không trả lời cô, Khang hỏi:

– Sao em lại chạy như mất hồn vậy? Cũng may là em chỉ bị say xát nhẹ khi xe dừng, chứ nếu không thì anh hối hận suốt cả đời.

Câu nói của Khang khiến cho Vy chợt nhớ lại những chuyện đã xảy ra. Vy quay mặt đi giấu vội những giọt nước mắt tuôn trào, giọng hờn dỗi:

– Việc gì anh lại phải hối hận cơ chứ? Em nghĩ anh sẽ vui mừng mới đúng hơn.

Khang xoay mặt Vy lại đối diện với anh, nhưng cô vẫn cương quyết xoay đi. Vy không muốn mình trở nên yếu đuối khi đối diện với khuôn mặt thân thương của anh. Bao nhiêu uất ức, bao nhiêu khổ đau cô cứ để cho trôi theo dòng nước mắt tuôn trào, ướt đầm cả khuôn mặt của cô. Bảo Vy nghe giọng của Khang tràn đầy hối hận:

– Anh biết là em đang giận anh nhiều lắm. Nhưng giữa anh và Hồng Hoa không có chuyện gì xảy ra đâu. Em hãy nghe anh nói đi mà.

Rồi không chờ cô có ý kiến. Khang vẫn đều giọng nói:

– Đêm đó, khi bắt gặp em và Kha hôn nhau... Anh đã chạy như điên cuồng trên đường phố. Một lúc sau anh ghé vào tiệm rượu và uống thật say. Anh muốn tìm cho mình một cảm giác mới để quên đi tất cả những gì mà mình đã nhìn thấy. Ngồi được một lúc, anh gặp Hồng Hoa đi chơi cùng một nhóm bạn của cô ấy. Hồng Hoa có đến nói chuyện với anh một lúc.

Tâm trạng của anh lúc đó đầy đau khổ. Muốn giận em, nhưng tình yêu trong anh lại quá tràn đầy. Muốn ghét Kha, nhưng Kha lại là em ruột của mình.

Nên vừa khi nghe nói Hồng Hoa sẽ sang Úc du lịch, anh đã nảy sinh ra ý định ra đi để cho em và Kha được hạnh phúc. Ngoài ra giữa anh và Hồng Hoa không có gì xảy ra hết. Anh biết anh thật là có lỗi. Anh đã ghen tuông một cách mù quáng mà không chịu nghe những lời giải thích của em. Nhưng tất cả cũng vì anh quá yêu em mà thôi, Vy ạ.

Khang nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, đôi mắt của anh hoe hoe đỏ, nước mắt của cô chảy xuống. Khang nâng khuôn mặt của cô lên, anh hôn nồng nàn lên môi và mắt của cô. Vy nằm lặng im không phản ứng gì. Vì cô yêu anh nên luôn sẵn sàng tha thứ cho anh mọi chuyện.

Luồn tay vào mái tóc rối của Khang, Vy mỉm cười. Anh lại nhìn cô đầy âu yếm. Giờ đây đã có anh bên cạnh, mọi hiểu lầm đều được giải toả, cô cảm thấy mình như được khỏe hẳn ra.

Ngẩng lên nhìn Khang, Vy giải thích:

– Thật ra giữa em và anh Kha cũng không có gì với nhau đâu.

Vội vàng đặt tay lên miệng của cô, anh nói nhanh:

– Anh đã hiểu ra hết mọi chuyện rồi. Trưa hôm đó, đọc báo thấy hình của Kha và Diễm Quỳnh, anh cũng đã hiểu ra phần nào sự việc. Anh vừa định về nhà tìm em thì nhận được điện thoại của Kha. Chú ấy đã giải thích rõ mọi chuyện cho anh biết rồi. Anh hối hận vô cùng, vội vàng trở về và đã gặp chị Năm đang lo lắng vì sự vắng mặt quá lâu của em. Và chị Năm đã kể cho anh nghe câu chuyện giữa em và Hồng Hoa.

Vò mái tóc rối, Khang tiếp:

– Lúc đó anh thực sự hốt hoảng và lo lắng vô cùng. Anh sợ em có thể làm chuyện dại khờ. Trái tim anh đau thắt lại khi nghĩ đến chuyện sẽ mất em vĩnh viễn.

Vy vuốt ve khuôn mặt đầy râu của Khang, lòng cô như chùng xuống. Cả ngày hôm đó, cô có hơn gì anh đâu, cũng đau khổ khôn cùng.

Chợt nhớ, Vy bỗng hỏi:

– Thế còn gã đàn ông lạ mặt theo em hôm đó là ai vậy?

– Đó là người tài xế của anh ở công ty. Hôm đó anh lo lắng quá, tay chân bủn rủn cả nên phải nhờ anh ta lái xe thay anh. Khi đến nơi, anh cùng cậu ta chia nhau đi tìm, nhưng khi vừa gặp em thì em bỏ chạy. Anh chạy theo gọi với lại, nhưng không được.

Vy bật cười:

– Em cứ nghĩ đó là một gã lưu manh nên cố chạy tìm cách thoát thân.

Khang vuốt ve khuôn mặt của cô, giọng của anh đầy âu yếm:

– Cuối cùng thì anh cũng đã tìm lại được báu vật mà anh tưởng suýt nữa đã đánh mất. Anh thật hạnh phúc vô cùng.

Đỡ Vy nằm xuống giường, anh tiếp:

– Bây giờ thì em hãy nhắm mắt lại và ngủ một giấc cho thật khoẻ nhé.

Vy ngoan ngoãn nghe theo lời anh nói. Chẳng bao lâu cô đã chìm vào giấc ngủ say.

Bảo Vy giật mình thức giấc khi trời đã tối. Vừa xoay người, cô đã nghe tiếng Khang kêu:

– Em ngủ ngon quá. Nào! Bây giờ thì hãy ngồi dậy ăn súp đi, kéo nguội hết. Vừa nói Khang vừa đỡ cô ngồi dậy, rồi dùng khăn ướt lau nhẹ lên khuôn mặt mịn màng của cô. Cẩn thận bón cho cô từng thìa súp, anh lo lắng chăm sóc cho cô như một đứa bé. Vy mỉm cười nhìn anh trêu:

– Anh chiều em quá, không sợ em hư hả?

Lắc nhẹ đầu, anh đáp:

– Anh biết là em sẽ không bao giờ như thế. Vả lại, anh sẵn sóc em bây giờ thì sau này anh sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng.

– Em đâu có gì để thưởng công cho anh đâu?

– Bản thân em đã là một phần thưởng quý giá nhất rồi còn gì nữa.

Bảo Vy thoáng đỏ mặt vì câu nói bóng gió của Khang.

Vuốt nhẹ trên khuôn mặt đang đỏ ửng lên của cô, Khang bật cười:

– Trước sau gì em cũng đã là vợ của anh kia mà. Có gì đâu mà em lại mắc cỡ hả cô bé?

Vy cúi mặt thẹn thùng trước ánh mắt đầy yêu thương của Khang. Anh bật cười nhẹ rồi từ từ cúi xuống. Vy cảm thấy hồn mình như bông bèo trôi nổi trong niềm hạnh phúc tưởng chừng như bất tận này.

– Vy ơi! Em đâu rồi, Vy?

Vừa bước vào nhà, Khang đã cất tiếng gọi vang khiến chị Năm tắt tả từ trong bếp chạy vội ra trả lời:

– Mợ Hai hôm nay không khoẻ lắm nên nằm ở trên lầu.

Khang thoáng cau mày, anh bước vội lên lầu. Đẩy vội cánh cửa phòng,

Khang bước vào. Nhìn Vy, anh hỏi giọng lo âu:

– Em không khoẻ à? Để anh đưa em đi bác sĩ ghen.

Ngồi thẳng dậy, Vy nhìn Khang cười:

– Em chỉ hơi khó chịu một chút thôi. Không cần phải đi bác sĩ đâu anh à.

Sờ vào trán của Vy thấy vẫn mát lạnh, Khang mới bớt lo âu, nhưng anh vẫn cẩn thận dặn dò:

– Nếu mà có bệnh thì đừng có nên giấu anh ghen nhỏ.

Vy mỉm cười gật nhẹ. Khang quả là một người chồng tuyệt vời. Anh yêu thương và lo lắng cho cô hết mực. Từ sau ngày xuất viện trở về, Bảo Vy đã trở thành một người vợ thực sự của Khang. Cô vô cùng sung sướng vì hạnh phúc luôn ngập tràn.

Ngước mắt lên nhìn anh, Vy chợt hỏi:

– Anh tìm em có chuyện gì không hả?

Khang bật cười tươi, rút từ trong cặp ra một bức điện thư của Kha, Khang

đưa cho cô, anh nói:

– Anh vừa nhận được tin của Kha bảo là tháng sau ba mẹ anh và chú ấy sẽ trở về đây cùng Diễm Quỳnh sau đợt lưu diễn, và cả hai người sẽ tổ chức lễ cưới.

Vy vui mừng vỗ tay, cô ngược mặt lên nhìn Khang và nói:

– Cuối cùng rồi anh Kha cũng đã tìm ra được niềm hạnh phúc cho riêng mình.

– À! Diễm Quỳnh nhờ em làm cô dâu phụ cho cô ấy đấy.

Bảo Vy nhăn mặt:

– Ôi! Không được... không được đâu. Chắc là Diễm Quỳnh phải nhờ người khác thôi.

Khang nhìn cô đầy ngạc nhiên:

– Sao vậy? Em không thích làm dâu phụ giúp Quỳnh à?

Vy nhìn anh nhăn mặt phụng phịu:

– Thì cũng tại vì anh chứ còn tại ai?

Khang ngạc nhiên kêu lên?

– Tại anh ư?

Thoáng đỏ mặt, Bảo Vy lí nhí:

– Còn phải hỏi. Em đã có.... Thì làm sao mà làm dâu phụ được nữa.

Khang nhú mày, một thoáng, anh chợt hiểu ra. Anh bế bổng cô lên, xoay tròn giọng đầy mừng rỡ:

– Vợ anh thật là tuyệt vời. Anh hạnh phúc quá Vy ơ!

Đấm mạnh vào ngực Khang, Bảo Vy hét vang:

– Bỏ em xuống đi anh à.. bỏ em xuống mau đi mà.

Đặt Vy từ từ xuống giường, nhưng vẫn ôm chặt cô trong vòng tay mình, Khang âu yếm:

– Đã bao lâu rồi, sao em không cho anh biết:

– Em cũng vừa mới biết mà.

Chợt Vy giậm chân nũng nịu:

– Anh thật là đáng ghét!

–

– Em đã cố công học lại để thi đại học, bây giờ thì cũng đành phải bỏ lỡ rồi. Ghét anh ghê đi!

Khang bật cười:

– Thì em học làm mẹ, học phục vụ con mình. Đó cũng là niềm hạnh phúc mà bé con.

Trong vòng tay ấm áp của Khang, cô luôn cảm nhận được niềm hạnh phúc mà Khang vừa nói. Ngược mặt lên nhìn những cụm mây trắng trôi bành bồng trên bầu trời xanh, tuổi thơ của cô đã trôi qua và bây giờ sắp sửa làm mẹ. Cô đã có thể an lòng với niềm hạnh phúc nhỏ bé của mình mà không

còn phải cảm thấy bút rút hay âu lo phiền muộn, vì người “tình thơ” của những “ngày thơ” đã tìm thấy được bến bờ hạnh phúc.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 23/07/2004 10:41:48 SA